ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Old Firehand.pdb

PDB Name: Old Firehand
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.4.2007
Modification Date: 12.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Old Firehand
Autor: Karel May
Nakladatelství: OLYMPIA, 1991

Inn-nu-woh, indiánský náčelník (1875)

Nastalo roční období, ve kterém je vzhledem k černé horečce a "žlutému Jackovi" pobyt v New Orleansu pro bělochy nebezpečný. Kdo bezpodmínečně nemusel, ten chvatně opouštěl výpary zamořenou atmosféru kolem dolního toku Mississippi a odjížděl z nížin do výše položených oblastí.
Opatrná městská aristokracie zmizela už dávno. Ti, kteří tu dosud zůstali s ohledem na své obchodní záležitosti, měli se kvapem k odjezdu, protože se hovořilo o mnoha náhlých úmrtích. Také já jsem si sbalil svých pár švestek a čekal jsem u přístaviště na parník, abych odplul k příbuzným do St. Louis.
Hotelový sluha Ned, starý, šedovlasý černoch, který si mě oblíbil a donesl mi do přístavu kufr, opíral se vedle mě o jeden z železných jeřábů, jimiž se nakládají a vykládají z paluby těžká břemena, a se zuby vyceněnými k úsměvu pronášel veselé poznámky o lidech proudících kolem nás. Náhle mě uchopil za paži a otočil mě tak, abych viděl na druhou stranu.
"Vidí pán toho Indiána?"
"Kterého? Myslíš toho zachmuřeného chlapíka, co míří k nám?"
"Ano, ano, pane". Zná pán toho Indiána?"
"Je to velký náčelník Siúxů, jmenuje se Inn-nu-woh, nejlepší plavec ve Spojených státech."
"To už něco znamená."
"Well, well, pane, je to tak. Opravdu tak."
Neodpověděl jsem a pozorně jsem se zadíval na muže s hrdým výrazem, který nás právě míjel. Jeho jméno mi nebylo neznámé, slyšel jsem o něm často, ale vždy jsem pochyboval o pravdivosti zázračných historek kolujících o jeho obratnosti a vytrvalosti v plavání. Nebyl příliš vysoký, ale stavba jeho podsaditého těla a zejména jeho široký hrudní koš moji dosavadní nedůvěrou trochu otřásly.
Vtom se objevil otevřený kočár, v němž seděl starší pán a mladá dáma. Bohatě vyšňořený kočí se prodíral zástupem s neobvyklou bezohledností a všem, kteří mu stáli v cestě, práskal bičem kolem uší. Lidé zděšeně uskakovali, jen Indián kráčel klidně dál a neuhnul ze svého směru ani o píď. Po stranách bylo pro panský povoz dost místa; mohl jet stejně dobře po dlažebních kostkách jako tudy po hladkých, širokých deskách.
"Uhni, ty rudá kůže, copak jsi hluchý?" zvolal kočí, a když se oslovený presto neotočil a šel dál svou cestou, zamával bičem a pokračoval: "Kliď se stranou, negre, nebo ti cestu ukáže můj bič!"
Přestože je slovo negr pro Indiána tou největší urážkou, muž na ni nedbal a kráčel pomalu dál. Tu práskl bič znovu a šlehl Indiána do tváře tak, že se na ní hned objevily jeho stopy. V tu chvíli však stál zasažený Indián na kozlíku, úderem zdola nahoru roztrhl hulvátskému kočímu ret a nos, zvedl ho z kozlíku a mrštil jun na kamenné desky takovou silou, že tam kočí zůstal ležet, ruce a nohy roztažené.
To vše se udalo tak rychle, že pán sedící v kočáru neměl čas přispěchat svému kočímu na pomoc. Teď však vytrhl z kapsy revolver, namířil na Indiána a zvolal:
"Ksakru, ty mizero, vpálím ti kulku do těla, jestli nebude kočí za minutu sedět zase na kozlíku!"
Indián nehnul ani brvou, sundal z ramene pušku, namířil jí na Yankeeho, a zcela určitě by to dopadlo špatně, kdyby se k mužům neseběhlo několik policistů, kteří majitele kočáru uprosili, aby zbraň schoval.
"Jedle dál, pane," vybídl ho jeden z policistů. "Váš kočí už stojí na nohou a odnesl to jen rozbitou tváří. Měl přece vědět, že podle indiánských zákonů se za udeření pyká smrtí."
Po způsobu Američanů, kteří se nikdy nepletou do sporů jiných lidí a svůj zájem projevují jen tím, že jim udělají místo k souboji, obstoupili kolemjdoucí kočár, aby viděli, jak ta zajímavá událost skončí. Když však zazněla pronikavá siréna blížícího se parníku a kočí nasedl opět na kozlík a na pánovu výzvu se rozjel k přístavnímu můstku, lidé se rychle rozešli a pospíchali, aby na lodi získali dobré místo.
Nebyl to obvyklý komfortně zařízený osobní paňňflc, ale jedna z těch obrovských nákladních lodí, které se k dopravě osob používají jen výjimečně, většinou na začátku nebezpečného období, když ve městě vypukne horečka a nával cestujících nelze jinak zvládnout. Proto na plavidle nebylo nic, čím si Američané zpříjemňují cestování, a pasažéři museli zaujmout místa tam, kde je našli.

Rozloučil jsem se s černochem a vylezl jsem na hromadu balíků vedle řady čtverhranných beden, která se táhla skoro po celé palubě. Měl jsem nahoře lepší výhled než dole, a vál tam také svěžejší vítr. Jelikož jsem se navíc mohl bez okolků natáhnout, byl jsem se svým místem spokojený.
Když jsem se rozhlédl po lodi, spatní jsem, že na palubě jsou jak majitel kočáru a mladá dáma, tak Indián. Běloch patní zřejmě k místní honoraci a na nákladní lodi -se plavil jen proto, aby se co nejrychleji dostal z ohroženého města. Indián prodal asi ve městě kůže a vracel se do prérie, aby svůj kmen vedl při dalších lovech a do nových dobrodružství. Ani on se zřejmě dole v tlačenici necítil dobře a připadalo mu tam dusno. Vylezl nahoru, a aby mi nepřekážel, usadil se na první z beden, o nichž jsem už hovořil.
Sotva však dosedl, projelo vzduchem tak hluboké, tak zuřivé, tak hrozivé zařvání, že všichni cestující vyskočili a zděšeně pátrali po jeho příčině. Jen Inn-nu-woh zůstal klidně sedět, přestože řev vycházel přímo z bedny, na níž seděl. Na jeho hnědé, nehybné tváři se neobjevilo ani sebemenší překvapení, či dokonce zděšení a zmatení lidé na palubě mu nestáli ani za to, aby se na ně podíval.
Tu se otevřel lodní poklop a objevil se muž, jehož přítomnost mi ten
řev ihned vysvětlila. Viděl jsem ho v Bostonu, New Yorku a později také v Charlestonu a dost důvěrně jsem se s ním seznámil. Byl to Forster, slavný krotitel, který tehdy objížděl se svým zvěřincem všechna významnější americká města a všude, kam přišel, vyvolával velký rozruch dokonalostí, s níž ovládal svá divoká zvířata.
Bedny patřily jemu a ukrývaly klece s jeho zvířecími poddanými. Indián se usadil na letním sídle lva. Hlukem, který přitom způsobil, vyrušil lva ze siesty a přiměl ho k vzteklému zařvání, které Forster zaslechl a přirozeně hned přispěchal, aby zjistil jeho důvod.
V opatrné Evropě by samozřejmě nebylo možné umístit celý zvěřinec na lodi určené k dopravě cestujících. Američané však jsou i v těchto věcech velkorysejší. V jejich zemi je nebezpečí běžné, lidé jsou s ním sžití, znají jeho nejrůznější podoby, berou ho na vědomí, ale neobávají se ho, a jelikož jsou zvyklí postavit se odvážně a srdnatě čtvernohým obyvatelům divokého pralesa i prérie, nemají z nich přirozeně strach ani mimo divočinu - zvlášť když jsou ta zvířata zkrocená.
Lví řev vyděsil cestující jen proto, že se ozval tak neočekávaně. Když teď pochopili, co je v té řadě klecí, zasmáli se svému zděšení a požádali majitele zvířat, aby klece odkryl.
"Nic proti tomu nemám, když vás to potěší, dámy a pánové. Trochu svěžího vzduchu udělá mým zvířatům dobře. Ale zeptejte se kapitána, na svou pěst to učinit nesmím," odpověděl Forster a potom se obrátil k Indiánovi: "Nebyl byste tak hodný a neslezl byste ze svého trůnu? Lev je král a není rád, když má někoho nad sebou."
Oslovený neotevřel ústa, dal jen lehkým odmítavým gestem najevo, že se mu tam nahoře líbí a že nemá v úmyslu své místo opustit.
"Prosím, mně je to jedno. Ale nestěžujte si, jestli se vám přihodí něco nemilého."
Tu přivedli cestující kapitána, který po určitém zaváhání svolil, aby se z klecí po jedné straně sundala prkna. Za pomoci ošetřovatelů se tak rychle stalo, a jelikož Forster využil této příležitosti k nakrmení zvířat, divákům se záhy naskytla velmi zajímavá podívaná.
Zvěřinec tvořily opravdu skvělé exempláře - mimořádně krásná byla samice bengálského tygra, která upoutala všeobecnou pozornost. Chytili ji teprve nedávno a přivezli z Indie do Ameriky, kde ji koupil její nynější majitel. Vyrostla v divočině, nebylá ještě zkrocená a skýtala impozantní pohled. Stavba jejího mohutného těla, přirozená pružnost pohybů a pronikavý řev vyvolávaly hlasité výkřiky obdivu.
"Odvážíte se i do téhle klece, pane?" zeptal se krotitele jeden z diváků.
"Proč ne? Zvenčí bych tu tygřici nezkrotil. Když si chci získat respekt, musím dovnitř."
"Ale to riskujete pokaždé život."
"Udělal jsem to už tisíckrát a zvykl jsem si na to. Nejsem přitom neozbrojený. Silný a správně vedený úder tímhle hákem omráčí i to nejsilnější zvíře. Ale používám ho zřídka. Umění skutečného krotitele spočívá v něčem jiném. Někdy jdu do klecí docela beze zbraně."
"Ale do téhle .určité ne."
"Kdo vám to řekl?"
"Ne, toho se neodvážíte!" řekl majitel kočáru, který si až dosud prohlížel ostatní klece. Jeho společnice se zvířat bála, a tak odešla na příď a hleděla přes zábradlí na zpěněnou vodu stříkající kolem přídě. ‚f>al bych za své tvrzení tisíc dolarů."
Američané se vášnivě rádi sázejí a nenechají si ujít žádnou příležitost, která se jim k tomu naskytne.
"Jste neopatrný, pane," odpověděl Forster. "Podívejte, jak klidně a nebojácně sedí ten Indián na kleci numidského lva. Myslíte opravdu, Že já, majitel těchto zvířat, jsem méně odvážný?"
"Pche," udělal Yankee a mávl opovržlivě rukou, "u něj to není odvaha, ale ignorance, hloupost. Kdyby chápal, jaké nebezpečí mu hrozí, byl by hned dole mezi námi, anebo by někam zalezl. Ten vůbec neví, co je to lev! Ti rudí darebáci se dovedou k nepříteli jen připlížit a v noci ho zákeřně přepadnout. Ale pohlédnout nebezpečí přímo do očí, na to se nevzmůžou."
Inn-nu-woh rozuměl každému slovu, ale rysy jeho ostře řezané tváře zůstaly nehybné a také jeho tělo se ani nepohnulo.
"Mýlíte se jak v tom Indiánovi, tak ve mně. Kdo poznal obyvatele prérií jako já, naučil se jich také vážit."
"Nezesměšňujte se před touto ctihodnou společností! Pusťte z klece dikobraza, a jsem přesvědčen, že ten Indián ze strachu skočí do řeky, jakmile ho uvidí na svobodě. Divoši jsou stejně zbabělí, jak dovedou být krutí. Ale vraťme se k té sázce!"
"Přijímám ji. Kapitáne, jste svědek."

"To jsem. Ale nepřipustím, abyste k té tygřici vešel, protože jsem zodpovědný za to, aby na palubě nedošlo k neštěstí."
"Svobodnému Američanovi nemůžete zakázat, aby dělal se svým majetkem, co se mu zlíbí. A pokud jde o neštěstí, to by se přece mohlo přihodit jen mně, a já jsem dost starý, pane, abych odpovědnost nesl sám. Nebo si to snad nemyslíte?"
Kapitán byl natolik Yankee, že ho sázka zajímala také, a protože se
domníval, že vyřčeným varováním splnil svou povinnost, odpověděl:
"Jestli ponesete následky sám, nemůžu proti tomu nic namítat. Dělejte si tedy, co chcete."
"Ustupte, lidi!" poručil Forster a podal kapitánovi bič opatřený zabijákem. Potom se jistým krokem přiblížil ke kleci, zadíval se upřeně na tygřici a odsunul závoru. Tygřice se přikrčila v pozadí úzké klece a ležela s blýskajícíma očima na zemi, hlavu na předních tlapách, ocas zvednutý. Když krotitel přistoupil ke dveřím, upřela na něj pohled. Panenky se jí zúžily, tlapy se přikrčily a přitiskly k tělu, zadek se tiše a téměř neznatelně zvedl. V okamžiku, kdy se ozvala západka, projelo po měkké, krásně zbarvené srsti kratičké zachvění a hned nato se za železnými mřížemi ozvalo děsivé zařvání. Forster ležel zkrvavený na zemi, paži zpola vytrženou z ramene, a tygřice uháněla mohutnými skoky po palubě.
Vzduchem se nesly zděšené výkřiky a všichni mysleli na svou záchranu. Nastaly vteřiny zmatku a smrtelného strachu. Lidé se jeden přes druhého vrhali k poklopům stejně jako ke stěžňům a provazovým žebříkům a zvířata spustila tak strašlivý povyk, že nebylo slyšet ani odfukování stroje.
Vyskočil jsem opět na balíky, které jsem předtím opustil, a zůstal jsem nahoře ztuhlý hrůzou: vpředu, přímo přede mnou stála ona dívka a zdálo se, že jí není pomoci. Tygřice se rozběhla přímo k ní a sotva sedm osm kroků od ní se přikrčila ke smrtícímu skoku. Dívčina tvář byla nepředstavitelně bledá a strnulá. Stála tam s roztaženými pažemi, neschopná pohybu. V nejbližší vteřině jí hrozila záhuba.
Tu se kolem mě s kočičí hbitostí mihla jakási postava, seskočila z balíků, dlouhými skoky dravce přeběhla volný prostor uprostřed lodi, minula tygřici, levou rukou uchopila dívku, pravou se opřela o zábradlí a hned nato zmizela v hlubokých, špinavě žlutých vodách Mississippi. Byl to Inn-nu-woh.
V tom okamžiku se vydral výkřik z hrdel všech cestujících. Byl to výkřik radosti, nebo nového zděšení? To nevěděl nikdo. Neboť hned za těmi dvěma skočila přes palubu i tygřice a ponořila se do vln. Všichni spěchali k zábradlí a hleděli dolů. Kapitán vydával hlasité rozkazy:
"Zastavte stroje!"
Uplynula dlouhá chvíle, kdy se nikdo neodvážil ani dýchat. Uprchlá šelma ležela na hladině, pracky roztažené, a planoucíma očima střežila každý pohyb. Tu se sotva dvacet stop od ní prudce vynořil Indián tak vysoko, že se ocitl skoro do půli těla nad hladinou. Všichni viděli, že se ho omdlévající dívka křečovitě drží oběma rukama kolem krku. Inn-nu-woh se sotva stačil nadýchnout, a tygřice, která ho spatřila, vyrazila k němu. Indián se znovu potopil, o kus dál se vynořil k dalšímu nadýchnutí, ale tygřice ho stále pronásledovala a zaháněla pod hladinu. Ta strašlivá honička trvala snad pět minut, které se v této situaci změnily v pět věčností.
Posádka vyhodila z paluby lana a spustila schůdky, ale chytrý Indián věděl, že mu tato opatření nepomůžou: než by vystoupil dostatečně vysoko, tygřice by ho dostihla. Existovala jen jediná možnost záchrany: podplavat pod lodí, což bylo dobře možné, protože stroj neběžel. Kdyby chtěl parník obeplavat, tygřice by ho pronásledovala, a vylézt nahoru na levoboku by bylo stejně nemožné jako teď na pravoboku.
Proto Inn-nu-woh zůstal na hladině co nejdéle a načerpal do plic potřebný vzduch. Pohybem ruky naznačil svůj úmysl a potom zmizel.
"Lana na levobok!" zavelel kapitán.
Všichni se rozběhli na druhou stranu - netrvalo dlouho, Inn-nu-woh se objevil na hladině a plaval k nejbližšímu lanu visícímu z lodi.
"Cheer up, cheer up, come on!" volal kapitán a v jeho hlase zněly obavy a strach tak zřetelně, že se k němu všichni otočili.
Kapitán beze slova ukázal nataženou rukou na žluté vlny. Cestující pohlédli tím směrem a všichni hned opakovali povzbudivá slova, která předtím volal kapitán. Kousek od Indiána bylo totiž vidět tři brázdy, které se velmi rychle blížily k lodi.
"Proboha, rychle, rychle, blíží se krokodýli!" ozývalo se po celém lodním boku.
"Moje dítě, moje ubohé dítě!" naříkal dívčin otec a nakláněl se přes zábradlí, oči vytřeštěné a tvář zkřivenou hrůzou.
Inn-nu-woh volání porozuměl. Jediný pohled dozadu mu řekl, jak blízko je nové nebezpečí, a tak se oběma rukama současně téměř herkulovskou silou vytáhl po laně nahoru. Jelikož dívku nemohl držet, bylo štěstí, že jí mdloba pevně sevřela paže kolem jeho krku.
Indián vylezl do třetiny výšky lodi, když se pod ním ozvalo zadunění, jako když na sebe padnou dva trámy. První krokodýl doplul k lodnímu boku a chňapl po Indiánovi. Ten však byl už mimo nebezpečí. Klidnějšími pohyby se vyšplhal až nahoru a přelezl přes zábradlí na palubu.
Všichni přítomní se k němu chtěli rozeběhnout, ale zadrželo je volání: "Tygr, tygr, lidi, podívejte!"
Tygřice hledala Indiána a plavala teď kolem kormidla na levobok. Cestující se vrhli k zábradlí, jen otec zůstal u své dcery, která dosud nepřišla k sobě.
Na klidné a jisté pohyby statné tygřice byl opravdu nádherný pohled. Tu se na hladině objevily íři brázdy a bleskurychle se blížily k tygřici. Ta se pokusila otočit, ale bylo už pozdě. Ozval se řev tak strašný a děsivý, že cestujícím hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Zpěněná voda stříkala na všechny strany, bylo slyšet hluboké, temné chroptění a klokotání, ve vodě se vytvořil kroužící vír, žluté vlny se zbarvily dokrvava - a pak nastalo ticho. Krokodýli stáhli tygřici do hlubin.

Všichni cestující si hlasitě oddychli, jak z nich spadla úzkost, a pohlédli na otce a dceru, kteří stáli v objetí poblíž lodního komína.
"Žije, přišla k sobě!" ozývalo se ze všech stran. K dvojici přistoupil kapitán a nabídl vyčerpané dívce svou kajutu. Potom se všichni začali shánět po Inn-nu-wohovi, v neposlední řadě i otec zachráněné dívky.
Inn-nu-woh visel vysoko v lanoví a všichni viděli, že mává kožešinou, kterou si sundal z ramene. Nato odrazila od opačného břehu kánoe se dvěma Indiány, rázně pádlujícími k parníku. Pluli pro svého náčelníka. Syn prérie nečeká na přístaviště. Loučí se s civilizací tam, kde se mu to hodí a- kde se sejde se svými.
Po chvíli dopadla na Indiánovo rameno ruka a chvějící se hlas řekl:
"Nesmíš odejít. Zachránil jsi mi dceru a já se ti za to chci odvděčit."
Inn-nu-woh se otočil a pomalu si dívčina otce změřil od hlavy k patě. Napřímil se, pronikavýma očima přejel po okolostojících a ostrým, jasným hlasem pronesl první slova, která jsme od něj slyšeli:
"Bflý muž se mýlí. Rudokožec nechtěl zachránit jeho dceru, rudoko-žec skočil do vod svatého otce jen proto, že se bál dikobraza, kterého jste vypustili!"
Nato se hrdě otočil, sešel po spuštěných schůdkách a odplul s dvěma příslušníky svého kmene. Ještě dlouho zněl všem cestujícím v uších jeho hlas a já si na něj dodnes vzpomenu, kdykoli o někom slyším, že si zaslouží, aby byl nazýván hrdinou.

Old Firehand (1875)

"Má vesna už se nachýlila, vím dobře, co to znamená:
ta ústa, jež mě políbila, jsou studená a kamenná."
Tyto verše se nesly nad širou rovinou a Swallow, můj krásný mustang, stříhal malýma ušima, radostně odfrkával a půvabně zvedal drobná kopyta jako k menuetu.
Proč moje ústa zpívala právě tuto píseň, kterou jsem slyšel naposledy asi před třemi měsíci v Cincinnati od skupiny Tyroláků, nevím. Mne ještě žádná ústa nepolíbila a moje vesna mohla tedy teprve začít, nikoli iíž skončit, ale život pro mě byl až dosud jen bojem s překážkami a obtížemi, šel jsem svou cestou sám, nikým nepovšimnut, nechápán a nemilován, a tato vnitřní odloučenost ve mně vyvolala světobol, jemuž přesně odpovídal truchlivý obsah oněch veršů.
Slunce se už sklánělo k oné části Skalnatých hor, která tvoří hranici mezi Nebraskou a Oregonem, a na rovině poseté žlutě kvetoucími slunečnicemi stále nebylo vidět žádné údolí. Kůň si potřeboval oddychnout, sám jsem byl také unavený, a tak jsem pořád víc toužil po New Venangu, kde jsem si chtěl po dlouhé cestě celý den jaksepatří odpočinout a doplnit si zásoby střeliva.
Náhle Swallow pootočil hlavu a odfrkl si oním zvlášním způsobem, jimž prérijní kůň ohlašuje blížící se živou bytost. ; Lehkým škubnutím jsem ho zastavil a obrátil jsem se na jeho hřbetě, abych si prohlédl obzor.
Tu jsem spatřil, že ke mně z boku tryskem cválá jezdec. Jelikož byl dosud příliš daleko, abych ho mohl dobře rozeznat, sáhl jsem po dalekohledu a k svému nemalému úžasu jsem zjistil, že tím jezdcem není muž, nýbrž mladá žena.
"U sta hromů, dáma, tady na Dalekém západě, uprostřed prérie, a dokonce v jezdeckých šatech a s vlajícím závojem!" vyklouzlo mi z úst. Pln očekávání jsem zasunul revolver a nůž, které jsem už z opatrnosti povytáhl. "Anebo že by to byl Duch prérie? Prý se někdy prohání na ohnivém oři krajem a vyhání bělochy z lovišť rudých bratrů."
S jistými obavami jsem pohlédl na svůj zevnějšek, který mi nepřipadal příliš společenský. V mokasínech se během doby objevila nejedná díra, legginy, kožené kalhoty, se celé leskly mastnotou, protože mi při stolování sloužily za ubrousek, volná kožená lovecká košile mi dodávala ctihodnou důstojnost strašáka do zelí, těžce poničeného větrem a deštěm, a bobří čepice, kterou jsem měl na hlavě, ztratila už polovinu chlupů a k svému neprospěchu se důvěrně seznámila s mnoha táboráky.
Nebyl jsem však v přízemí operního divadla, ale mezi Skalnatými horami a Černými vrchy a neměl jsem ani čas trápit se tím, neboť ještě než jsem prohlídku sebe sama skončil, zastavila jezdkyně přede mnou, zvedla k pozdravu držadlo bičíku a zavolala hlubokým, čistým a zvučným hlasem:
"Dobrý den, pane! Co chcete najít, že se tak prohlížíte?"
"Služebník, madam! Zapnul jsem si pancíř, aby na mně pátravý pohled vašich krásných očí nenapáchal škodu."
"Takže se na vás nesmím ani podívat?"
"Ale ano, když mi dovolíte totéž."
"S radostí."
"Děkuju. Tak si tedy jeden druhého po libosti prohlédněme, což bude přirozeně příjemnější pro mě než pro vás!" řekl jsem a hned nato jsem otočil mustanga na zadních kolem dokola a dodal: "Tak, tady mě máte ze všech stran - na koni a v životní velikosti. Jak se vám líbím?"
"Počkejte chviličku a podívejte se nejdřív na mě!" odpověděla s úsměvem, zvedla svou klisnu a předvedla se mi stejně smělým obratem, jaký jsem předtím udělal já. "Teď už to máme za sebou, a tak řekněte nejdřív vy, jak se vám líbím."
"Není to špatné, na tohle místo mi připadáte až moc dobrá. A co já?"
"Ujde to. Ze všeho nejlepší je váš kůň!"
"Jste dáma, a proto máte pravdu. Vaše přítomnost tady uprostřed prérie mě tak překvapila, že nenacházím potřebná slova, abych se vám předvedl z té nejlepší stránky."
"Uprostřed prérie? Znamená to, že jste tady cizí?"
"Jaká otázka - v divočině!"
„.Pojedte se mnou a uvidíte, jak velká je tahle divočina."
Dívka zamířila směrem, kterým jsem jel už předtím, a vedla svého koně od pomalého kroku až po trysk. Swallow jí

snadno stačil, přestože jsme byli na cestě od ranního rozbřesku. Můj chytrý kůň zřejmě pochopil, že jde o nenápadnou zkoušku, a dobrovolně zrychlil tak, že nám jezdkyně nakonec nestačila a s obdivným výkřikem se zastavila.
"Máte výjimečného koně, pane. Je na prodej?"
"Za žádnou cenu, madam."
"Tu madam vynechte."
"Jak je vám libo. Ten hřebec mi zachránil už tolikrát život, že ho nemůžu prodat."
"Má indiánský výcvik," řekla s pohledem znalce. "Odkud ho máte?"
"Dostal jsem ho od Vinnetoua náčelníka Apačů. Stýkali jsme se spolu u Ria Suanky."
"Od Vinnetoua? To je přece nejslavnější a nejobávanější Indián mezi Sonorou a Kolumbií! Na takovou známost ani nevypadáte."
"Proč?" zeptal jsem se s přátelským úsměvem.
"Považovala jsem vás za zeměměřiče nebo za někoho podobného. Tihle lidé sice dovedou často docela dobře střílet, ale to ještě nestačí,
aby se odvážili mezi Apače, Nichory a Navahy. Vaše lesklé revolvery,! ozdobný nůž za pasem, sváteční puška na řemenu sedla a vaše parádní j držení na koni se vůbec neshodují s tím, jak vypadá pravý traper."
"Máte zase pravdu. Přiznávám otevřeně, že jsem taky jen sváteční! lovec. Ale moje zbraně nejsou špatné. Koupil jsem je na Front-Street I v St. Louis a jestli se v tomhle oboru vyznáte tak, jak se zdá, určitě víte,] že se tam za dobré peníze dostane taky dobré zboží."
"Kvalita tohoto zboží se však projeví, jen když se ho správně] používá. Co říkáte téhle pistoli?"
Při těch slovech vytáhla ze sedlové tašky starou, zrezavělou zbraň j a podala mi ji, abych si ji prohlédl.
"Rozhodně pochází z předpotopních časů, ale přesto může být dobrá.; Často jsem viděl Indiány, kteří zacházeli s příšernými flintami tak, že j jsem nestačil žasnout."
"Dokázali i tohle?"
Odskočila s koněm stranou, rychle kolem mě opsala kruh, zvedla paži| a vystřelila na mě, dřív než jsem pochopil, co má v úmyslu.
Pocítil jsem lehký náraz do pokrývky hlavy a zároveň jsem spatřil,! jak přede mnou padají na zem květy slunečnice, které jsem si zastrčil žal čepici. Připadalo mi, že se ta znamenitá střelkyně chce přesvědčit, jaký] že to jsem sváteční lovec, a tak jsem na vyslovenou otázku chladnokrev- j ně odpověděl:
"Tohle dokáže každý. Ale přesto vás zdvořile prosím, abyste mou] čepici nechala napříště na pokoji, protože v ní náhodou vězí mojej hlava."
Zasmála se a jela dál po mém boku. Celé to setkání mi připadalo jako] sen, a kdybych něco podobného četl v románu, určitě bych autorovřj vyčítal, že vydává nemožné za možné.
Bylo mi jasné, že nablízku bude nějaká osada. Jelikož tímto krajem] už delší dobu neprocházejí válečné stezky divokých kmenů, mohla si tu] dokonce i dáma vyjet kousek do prérie.
Méně jasné mi bylo, co si mám o své průvodkyni myslet. Její zje\ svědčil o zámožném původu, ale zároveň projevovala mimořádné zna-losti o Divokém západu a byla zběhlá ve věcech, které jsou zde potřebné. Proto jsem si ji prohlížel s největším zájmem.
Jela teď půl koňské délky přede mnou a zlaté sluneční paprsk lemovaly její nádhernou, dokonalou postavu. V jejích rysech, jak v bibli říká o Davidovi, "hnědých a krásných", se přes dívčí měkkosl zračila ráznost, svědčící o duševní převaze a o silné vůli, a její chováníj každý pohyb té okouzlující bytosti prozrazoval samostatnost a sebejisté
ju, vyvolávající kromě dobrovolného obdivu i bezpodmínečnou úctu.
Otevřeně jsem se přiznával, že jsem ještě nikdy neviděl tak krásnou dívku, a divil jsem se sám sobě, že jsem přes svou obvyklou nesmělost ve styku s opačným pohlavím dokázal být při tomto setkání tak - tak Spbevědomý. Jistě, její chování mi umožnilo, abych svou nesmělost překonal, ale teď, při bližším pohledu, jsem přesto nemohl zcela ovládnout lehkou stísněnost. Už mnohokrát jsem slyšel, jak může působit zvuk ženského hlasu na muže obvykle uzavřeného, ale sám jsem se o tom ještě nepřesvědčil. Teď jsem to však pocítil a zdálo se mi, jako by mi do osamělého srdce proniklo něco, co vyplnilo jeho pustotu & prázdnotu a smířilo mě s celou minulostí.
Dívka náhle přitáhla koni otěže.
"Vy jste Němec?"
"Ano. Mluvím anglicky tak špatně, že jste dokázala přesně určit, odkud pocházím?"
"To ne. Vaše angličtina je dobrá, ale vaše chování je typicky německé. Nejdřív jste byl hlučný, veselý a zábavný, a teď jste najednou tichý, zamyšlený a vážný. Jestli chcete, můžeme spolu hovořit naší mateřšti-
jBOU."
"Cože, vy pocházíte taky z Německa?"
, "Otec je Němec, ale narodila jsem se u Quicourtu. Moje matka byla Indiánka z kmene Asinibointi. Američanka by se při setkání s vámi chovala jinak."
Tato slova mi vysvětlila zvláštní rysy její tváře a tmavý odstín pleti. Její matka byla tedy mrtvá, otec ještě žije. Připadalo mi to všechno podivné - a dívka mě teď přitahovala nejen z pouhé zvědavosti.
"Podívejte se tamhle!" ukázala mi zdviženou paží. "Vidíte ten kouř, který jako by vystupoval ze země?"
"Ach, to bude hluboké údolí, které už dlouho hledám. Leží tam New-Venango. Znáte naftového magnáta Emeryho Forstera?"
"Trochu. Je to otec manželky mého bratra, který žije v Omaze. Jedu odtamtud za otcem a ubytovala jsem se tady. Máte s Forsterem nějaké jednání?"
"Ne. Musím navštívit zdejší obchod a doplnit si zásoby. Zeptal jsem se vás na něj jen proto, že platí za jednoho z

nejvýznamnějších naftových magnátů."
"Nijak bych vám styk s ním nedoporučovala. Víte sám, jací tito lidé jsou. Ale přidejme do kroku, schyluje se k večeru!"
Po chvíli jsme zastavili na kraji strže a hleděli dolů na osadu, kterou jsem si představoval větší. ÚdolíJežjcí pod námi zde tvořilo malý kotel
kolem dokola uzavřený strmými skalami. Uprostřed tekla dost široká l řeka, mizející vzadu mezi skalními stěnami.
Na celém prostranství pod námi stála zařízení potřebná k těžbě nafty.
Nahoře, blízko řeky, jsem viděl pracovat těžní věž, uprostřed stála před
vlastními továrními budovami sice provizorní, ale dost velká obytná]
budova, a kam oko pohlédlo, všude byly samé boční latě, dna a hotové
sudy - zčásti prázdné, zčásti naplněné velmi žádanýn palivem.
"Tamhle je váš obchod a současně hostinec a všechno možné - a tudy
vede cesta dolů, trochu strmá, ale když seskočíme z koní, můžeme po ní
bezpečně sejít. Půjdete se mnou?"
Rychle jsem se vymrštil ze sedla, abych jí pomohl. Přišel jsem však
pozdě, dívka už stála s podkasanými šaty přede mnou a volala
s třpytivým smíchem:
"Děkuju! Tady se žena musí obejít bez podobných pozorností. Vez
měte koně za uzdu."
"Swallow půjde za námi sám. Dovolte, abych vedl vaši klisnu."
Uchopil jsem její otěže, a zatímco nás můj mustang bez vyzvání] následoval, měl jsem příležitost obdivovat obratnou a jistou chůzi dívky] kráčející přede mnou. Tohoto cviku určitě nenabyla v internátě. Můj j zájem o tu kouzelnou bytost vzrůstal minutu za minutou.
Na dně údolí jsme zase nasedli na koně a rozjeli se rychle k obchodu.
"Forster stojí ve dveřích, určitě mě zastaví."
Forster byl vysoký, hubený a vypadal jako typický Yankee.
"Zastav, Ellen, tady musíš sesednout! Do jaké společnosti ses toj dostala?"
Ve Forsterově tónu a slovech nebyla ani špetka zdvořilosti. Nevěno
val už dívce pozornost a přistoupil rovnou k mému koni.
"Hm ... poznal jsem to už na dálku, hm ... toho koně koupím. Co
říkáte, Fendersi?"
Oslovený měl tvář opilce a byl to určitě Ir. Považoval jsem ho za l hospodského. Nedbal jsem ani na jednoho, ani na druhého a vešel jsem za dívkou do baru. Přivítala mě slovy:
, Jestli chcete koně prodat, nechtě ho mně, dám vám tolik, co Forster."
Jakého koně?" zvolalo několik mužů stojících u pultu. Vyhlédli] z okna a vyšli na ulici, kde se rozproudil čilý hovor.
Nakonec se Forster j zatvářil, jako že chce na koně na zkoušku nasednout. Otevřel jsem okno.
"Swallowe!"
Poslušný kůň prudce odskočil stranou a dotěrného Forstera setřásl,
Pak přišel ke mně. Přivázal jsem jeho uzdu k okennímu rámu.
"Myslíte, že vám ho chci ukrást, pane?" vyjel si na mne Forster.
"Koupím ho, a proto na něj můžu nejdřív nasednout. Ukažte!"
"Mám dojem, že jsem vám ho ještě nenabídl, pane. Je unavený, nechtě ho na pokoji."
"Oho! Vy jste mi ale energický mládenec! To se na vás musím podívat zblízka!"
Zamířil ke dveřím a v čele ostatních vešel do baru. Krátce si mě prohlédl, pohrdavě zatřásl hlavou a řekl:
"Slušelo by vám lip, kdybyste se choval hezky způsobně. Připadá mi, že byste trochu peněz potřeboval."
"To není vaše věc, pane, ale moje. O své záležitosti se postarám fám."
"To zní sakra důležitě! Ale já vám vyjdu vstříc a nabídnu vám sto padesát dolarů." , "Ten kůň není na prodej!" r "Sto sedmdesát pět." " "Není na prodej!"
"Dvě stě, ale ani o cent víc."
"Není na prodej, potřetí. A teď už mi dejte pokoj!" 4í; "Jste grobián a měl byste být rád, když vám chce džentlmen pomoct. Pvědomujete si to?"
"Pche!" Spokojil jsem se s tímto slůvkem, přestože by každý sáhl po Zbrani.
"Měl jsem na souboje, urážky a zadostiučinění jiný názor než zdejší lidé. Kdo má doma staré, chudé rodiče a je jejich jedinou nadějí, dává Jftyot v sázku, jen když jde o něco významnějšího než o hrubosti neotesance. Moje sebeovládání však vyvolávalo podezření, že jsem $babělý. Ale úsudek těchto lidí mi byl lhostejný. 5 Na názoru jednoho člověka mi však záleželo: tím člověkem byla Měn, jak ji nazýval Forster. Naslouchala našemu krátkému rozhovoru s napjatou pozorností a zcela jistě očekávala, že vybuchnu. Když se to nestalo, spatřil jsem na její krásné tváři zklamání a zjevný nesouhlas v očích, když Forster znechuceně pokrčil rameny a řekl:
"Je to kojot, nic jiného. Nevšímejte si ho, muži!"
Ovládl jsem se i po této další a horší urážce. Nato se dívka se zjevným opovržením otočila a vybídla svého příbuzného k odchodu.
Sledoval jsem ji očima, dokud nezmizel poslední záhyb jejích šatů, a pak se mě zmocnila hořkost, jakou jsem v životě ještě nepocítil. Její úsudek jsem si přirozeně zavinil sám. Proč jsem byl tak rozvážný a zdrženlivý?! Občas je docela správné projevit trochu lehkomyslnosti, trochu vzteku.
Chvíli jsem o tom rozmrzele uvažoval, potom jsem vstal, abych naj celou záležitost zapomněl při vyřizování svých

záležitostí.
Když jsem se zaopatřil vším potřebným a zaplatil požadovanou | částku, zeptal se mě hospodský:
"Nechcete tu zůstat přes noc? Budete spokojený."
"Děkuju, ale nemám o vaši hospodu zájem."
"Mohl byste tu zůstat nejen dneska, ale i zítra a pozítří a napořád, í Potřebuju barmana, který hned nevyletí, když dostane jeden nebo dva j kopance. V našem povolání jsou velké ambice často zbytečné a škodli- j ve. Jak vám povídám, můžete u mě zůstat, myslím, že se na tuhle práci j výborně hodíte."
Měl jsem toho ostrovtipného hostinského na místě poučit, že se ve l mně náramně zmýlil, ale jeho nabídka byla spíš komická než urážlivá, S a tak jsem se od něj odvrátil a vyšel ven, kde na mě čekal Swallow.
Údolí mezitím zahalil večer, setmělo se. Přešla mě chuť zůstat tady, i jak jsem měl původně v úmyslu. Kůň i já jsme si trochu odpočinuli,! a tak jsme se mohli ještě dnes vydat do otevřené prérie, kde se mi bude] spát určitě lip než v údolí páchnoucím po naftě. Nejdřív jsem však! zamířil kousek dolů k obytnému domu, který jsem viděl odpoledne] z návrší. Cesta vedla podél řeky a teprve teď, kdy moji pozornost nepoutalai krásná společnice, jsem si hned všiml toho, co mi předtím ušlo: že je| v blízkosti vody cítit naftu silněji, a že tedy řeka zřejmě unáší velké | množství této hořlaviny.
Poté se přede mnou objevil černý komplex budov a za mírnýmj ohybem cesty jsem uviděl panské sídlo, jehož veranda byla jasně osvětlená. Spatřil jsem na ní malou společnost. Seskočil jsem z koně,! uvázal ho ke kůlu ohrady a doplížil jsem se po temném prostranství ažj k nízké zídce, v níž byly usazeny nosníky lehké střechy.
Nikdy v životě jsem nikoho tajně neposlouchal, ale dnes mě k tomu! dohnalo cosi nejasného a dosud nepoznaného. Se zadostiučiněním jsemj zahlédl dívku, která mě tak zaujala. Ležela v lehkém domácím šatě v závěsné rohoži. Právě se chystala odporovat Forsterovi, který seděli v její blízkosti.
Je to nesmyslná akce, milý strýčku, určitě sis ji dost dobře neroz-| myslel."
"Neuč nás kalkulovat, děvče. Ceny klesly jen proto, že jsou nalezišti příliš vydatná. Když necháme jeden jako druhý naftu měsíc voli vytékat, její cena zase stoupne a uděláme znamenitý obchod, to mi' A opravdu to tak provedeme, dohodli jsme se na tom a slib dodržíme.'!
"Mně se jen zdá, že jste zapomněli na naleziště na starém kontinentě a jinde ve světě. Váš postup okamžitě vyburcuje tamější konkurenci, K tak sami dáte zbraně do rukou zatím ještě spícímu protivníkovi. Kromě toho jsou i tady ve Státech nahromaděné zásoby tak velké, že vystačí na hodně dlouho."
"Neznáš spotřebu a nedovedeš posoudit situaci. Vy ženy byste se tímhle neměly zabývat. Kdykoli to uděláte, dostanete se na scestí!" í,;^To bys mi musel teprve dokázat, já si naopak myslím..." lH^Ten důkaz se nabízí," přerušil ji Forster. "Nepřiznala jsi před chvílí, .|§,;šes zklamala v tom zálesákovi, nebo co to bylo za člověka? Nikdy ||f|Bh si nepomyslel, že by se ti mohlo v takové společnosti líbit!" |f?Yiděl jsem, jak Ellen^ zrudla, ale rychle odpověděla: p
"Jaképak zklamání! Řekla jsem jen, že se mi zdál ze začátku jiný -IJWBiezi zdáním a prokázanou skutečností činím rozdíl." flForster jí chtěl odpovědět, ale nedostal se k tomu, protože se ve ISlsjném okamžiku ozvala hromová rána, jako by pod námi pukla země. Búda se zachvěla, a když jsem zděšeně otočil hlavou, spatřil jsem í^homí části údolí, tam, kde zřejmě pracovaly vrtné věže, plameny Šlehající do výše skoro padesáti stop. Ohnivý sloup se nahoře rozděloval |j|i stran, klesal zpátky k zemi a šílenou rychlostí zaplavoval klesající terén. Současně mi do plic vnikl ostrý, palčivý pach plynu. Vzduch jako
byl prosycený těkavým, éterickým ohněm.
S tímto strašlivým fenoménem jsem se už setkal: poznal jsem ho jř celé jeho hrůze v údolí Kanawha. A tak jsem jediným skokem vpadl ijaezi společnost, která strnula smrtelnou hrůzou. 3- "Zhasněte světla, zhasněte světla! Vrták narazil na naftu a poblíž ^skajícího pramene hořel asi oheň. Zhasněte světla, nebo za dvě minuty plápolá celé údolí!"
Spěchal jsem od jednoho svícnu k druhému, ale lampy zářily i nahoře V pokojích a světlo vycházelo také ze vzdáleného hostince.
Navíc tryskající nafta, která neuvěřitelnou rychlostí zaplavila celé horní údolí, už k řece dospěla, a tak bylo třeba bojovat o holý život.
"Zachraňte se, proboha, utečte! Pokuste se dostat na návrší!"
Pak už jsem se o nikoho nestaral, zvedl jsem Ellen do náruče a v mžiku jsem s ní seděl v sedle. Dívka si neuvědomovala velikost nebezpečí a ze všech sil se vzpírala mému objetí, ale ať se snažila sebevíc, nevyvinula se mi. Swallow, kterého jsem nemusel vést ani uzdou, ani ostruhami, nás tryskem unášel dolů po proudu.
Po horské stezce, po které jsme do New-Venanga sešli, jsme uniknout nemohli, protože už byla zaplavená hořící naftou. Zachránit jsme
se mohli jen směrem dolů, kde jsem však ve dne neviděl žádnou cestu,
naopak, skalní stěny se tam tyčily tak blízko sebe, že se jimi řeka]
prodírala ve zpěněných kaskádách.
"Řekněte mi," zvolal jsem chvatné a s obavami" je tu nějaká cesta,
která nás vyvede z údolí?"
"Ne, ne!" vypravila ze sebe dívka a křečovitě se snažila vymknout
z mého sevření. "Pusfte mě, slyšíte, pusťte mě!"
Nemohl jsem ji přirozeně uposlechnout a pozorně jsem sledoval úžící
se obzor mezi příkrými návršími. Vtom jsem ucítil tlak nad pasem
a současně jsem uslyšel dívčin hlas:
"Pusfte mě! Jestli mě nepustíte, vrazím vám do těla váš vlastní nůž!"
Zmocnila se mého nože! Nebyl čas na dlouhé řeči: pravou rukou jsem
jí sevřel obě zápěstí a levou jsem ji k sobě přitiskl ještě pevněji.

Nebezpečí vzrůstalo každou vteřinou. Hořící proud nafty dospěl ke j skladištím, kde vybuchující sudy napodobovaly kanonádu. Jejich obsah i okamžitě vzplál jasným plamenem a stříkal do ohnivého moře, které se pořád zvětšovalo a valilo stále rychleji vpřed. Vzduch byl horký j k udušení, měl jsem pocit, že se vařím v hrnci s vroucí vodou, a žár ; a sucho mi nahánělý strach, že shořím uvnitř. Šly na mě mdloby, ale musel jsem zachránit nejen svůj život, ale i život svého vzácného ; břemene.
Měl jsem v těch strašných okamžicích pocit, že jsem z planoucího
podsvětí unesl nejkrásnější výtvor celého tvorstva, největší poklad nebe
a země, a teď že musím svůj nádherný lup ochránit a ukrýt před blesky
a plameny, které nás pronásledují. Ačkoli jsem byl jen stěží schopen
uvažovat, projelo mnou poznání první velké lásky - musím, musím tu
dívku bezpodmínečně zachránit, i kdybych měl přitom sám desetkrát,
ne, tisíckrát zahynout!
"Vpřed, Swallowe, vpřed, Swall...!"
Vyčerpáním jsem to jméno nemohl ani vyslovit do konce, avšak poslušný kůň stejně pádil neuvěřitelnou rychlostí. Pokud jsem viděl, nebylo po této straně řeky úniku. Plameny osvětlovaly skalní stěny dost , jasně, abych se mohl přesvědčit, že se po nich nahoru nevyšplháme. Proto musíme do vody - na druhý břeh!
Stiskl jsem jemně stehna - poslušný mustang nasadil ke skoku a vzápětí se přes nás převalily vlny. Ucítil jsem v žilách novou silu, nový život - ale kůň pode mnou zmizel! Na tom však teď nezáleželo, důležité bylo dostat se na druhou stranu - na druhý břeh. Plaval jsem jako nikdy v životě - s děsivým strachem - s děsivým strachem nikoli o sebe, ale o ni... o ni!
Tu se za mnou ozvalo zafrkání. "Jsi to ty, věrný, statečný Swallo-we? ... Už budeme na druhé straně ..."
Na břehu jsem rychle nasedl na koně a uháněli jsme dál. Cválal jsem, skákal, pádil a šplhal po rozeklané skále, zpola šílený vzrušením a námahou. Nevěděl jsem už, co dělám, ale nakonec - nakonec se mi podařilo hořícímu peklu uniknout. Klesl jsem i se svým břemenem na zem.
Po chvíli potřebného odpočinku jsem Ellen odnesl několik set kroků dál do bezpečné noci. Nebe bylo krvavě rudé a dech rozpoutaného živlu se v hustých černých mračnech protkávaných purpurovými paprsky srážel nad ohništěm zkázy.
Neměl jsem však čas oddávat se tomuto pozorování, neboť dívka přede mnou ležela - nůž křečovitě sevřený v ruce - tak bledá, studená a strnulá, že jsem si myslel, že se utopila, zatímco jsem se snažil uniknout plamenům.
Lehké šaty měla mokré a přilepené na těle, na nehybné tváři se jí zrcadlily matné odrazy ohně šlehajícího přes okraj návrší, ústa, která se ve dne tak srdečně smála, byla tichá, oči, jejichž otevřený, přímý pohled se mi zaryl tak hluboko do duše, byly schované za zavřenýni víčky, čistý, zvučný hlas - ale ne, ne, to není možné, nesmí být mrtvá! Vzal jsem ji do náruče, odhrnul jsem jí dlouhé, bohaté rozpuštěné vlasy z čela, třel jí něžné spánky, přitiskl jsem svá ústa na její rty, abych jí vdechl vzduch do nehybných prsou, volal jsem ji těmi nejněžnějšími jmény, jaká jsem kdy slyšel - a tu se její tělo zachvělo, nejprve jemně, potom zřetelněji, ucítil jsem tlukot jejího srdce, viděl jsem, jak zvedá dlouhé hedvábné řasy - žila, probouzela se, unikla smrti!
Přitiskl jsem ji k sobě a v nesmírné, blažené radosti jsem políbil její stále teplejší rty. Vtom otevřela oči dokořán a s nepopsatelným výrazem pohlédla do mé tváře. Pak se do jejího pohledu vrátil život, s hlasitým výkřikem zděšení se mi vyvinula a vyskočila.
"Kde to jsem? Kdo jste? Co se to se mnou stalo?" volala.
"Jste zachráněna, unikla jste z hořícího údolí."
Zvuk mého hlasu a pohled na vysoko šlehající plameny jí vrátily paměť.
"Pane, já vámi opovrhuji!"
Nevzmohl jsem se hned na odpověď, tak neočekávaná byla její slova. Až po určitém váhání jsem řekl:
"Nerozumím vám."
"To chápu. Kdo nemá čest, nebere na nikoho ohled. Ale nejde jen o to - jste taky zbabělý!"
"Tomu nerozumím už vůbec!"
"Není snad zbabělé, že jste bezbrannou ženu ..."
Zarazila se, její tvář zrudla až po šíji a s pobouřeným výrazem, před nímž jsem div neuskočil, přistoupila těsně ke mně a pokračovala: Š"Kdybyste byl muž, žádala bych od vás zadostiučinění, krvavé ^Klostiučinění, ale vy se soubojů bojíte jako školák, a tak si jděte! Ale mějte se na pozoru, abyste se už nikdy neocitl před hlavní mé pušky, protože pak bych vás považovala za to, co o vás řekl Forster - za kojota! Jlože, Forster... a já stojím tady!" W Teprve teď se jí vrátila paměť docela - a vzápětí se s pronikavým
křikem rozběhla ke skalnímu srázu. Dostihl jsem ji několika rychlými Oky a popadl ji za obě ruce.
"Zůstaňte tady - při všem, co je vám svaté! Jestli se odvážíte do plamenů, zahynete!"
"Pusťte mě, vy padouchu! Rozpoznal jste nebezpečí včas, mohl jste je Zachránit. Všechny, všechny, a neudělal jste to! Nechtě mě, nebo ucítíte Ijypu vlastní ocel!"
'Pořád ještě držela v ruce můj nůž. Uvědomila si to teprve teď, když jsem ji vzal za ruku, a snažila se mi vší silou vytrhnout. Abych jí ruku nezlomil, musel jsem ji pustit. Když si uvolnila pravačku, vytrhla ž mého sevření i levačku, a já ucítil mezi prsty jakýsi drobný předmět. Ellen si té ztráty nevšimla a utíkala ode mne po kraji srázu. Užuž jsem se za ní chtěl rozběhnout, ale tu se nedaleko ozvala kopyta. Zastavil jsem se a naslouchal. ?"'Swallowe!"
Odpovědělo mi hlasité, radostné zaržání, a hned nato stál můj věrný kůň přede mnou a otíral si hlavu o mé rameno.
"Swallowe, můj drahý Swallowe!" zvolal jsem a radostně ho objal. "Ty ses taky zachránil? Vrátil ses, přestože jsem tě v nebezpečí opustil? A dívka, pro kterou jsem udělal víc, než je v lidských silách, mě nazývá Zbabělým padouchem,

ohrožuje mě zbraněmi a utíká ode mě jako od prašivého tuláka! Ale tenhle prsten, který jsem jí nevědomky stáhl z prstu, si schovám. Pokusím se ji najít, a pak se třeba uvidí, jestli tvůj pán je opravdu jen opovrženíhodný kojot!"
"Uff," zvolal můj průvodce. "Můj bílý bratr má pravdu. Rudá tvář jela tudy. Podíváme se, co tu chtěla."
"Vinnetou, velký náčelník, je moudrý," odpovím, "a má oko Velkého ducha. Vidí velmi dobře, co tady jeho zlý bratr chtěl, ale chce mě zkoušet."
Po Indiánově ostře řezané tváři se mihl lehký úsměv, když odpovídal, stále ještě skloněný nad stopou:
"A co si můj bílý přítel myslí o té stopě?"
"Muž, který tudy jel, hledal své druhy. Na každém návrší zastavil koně a rozhlížel se. Proto musíme být opatrní, jestliže nechceme přijít o skalpy."
Vinnetou - byl to Vinnetou, který mi daroval Swallowa - se napřímil a vrhl na mě dlouhý obdivný pohled.
"Můj bílý bratr mě zná. Chytal se mnou lasem bizony a zabíjel v horských jeskyních medvědy, stál po mém boku proti přesile Arapahů a viděl u mých nohou zkrvavené Mandany, počítal skalpy na stěnách mého vigvamu a vidí vlasy mých nepřátel zavěšené na mém opasku. Vinnetou odešel od svého kmene, aby spatřil velké chýše bělochů, jejich ohnivé oře a parní kánoe, o nichž mu vyprávěl jeho přítel, ale nůž se jeho hlavy nikdy nedotkne."
"Velký náčelník Apačů má pravdu," přikývnu, ukážu na stopy a pokračuju: "Ale všiml si taky, že tenhle kůň byl unavený?"
Vinnetou, který vedl svého koně na lase, místo odpovědi vykročil dál po stopě, po chvíli se zastavil a ukázal na zem.
"Tady odpočíval," řekl a s napjatou tváří dodal: "Pozná můj bratr, na jaké stezce se nachází?"
Pečlivě jsem si prohlédl okolní půdu. Kůň tady byl přivázaný ke kolíku a okusoval polosuché trsy prérijní trávy. Jezdec ležel na zemi a hrál si s toulcem. Tyčka jednoho šípu se mu přitom zlomila a Indián tu obě části nechal neopatrně ležet. Zvedl jsem je, abych si je pečlivě prohlédl. Nebyl to lovecký, ale válečný šíp.
"Je na válečné stezce. Ale je ještě mladý a nezkušený, jinak by ty zrádné úlomky ukryl. Stopy jeho nohou nejsou stopami dospělého muže."
Vinnetou projevil svou spokojenost souhlasným přitakáním. Při našem setkání byl mým učitelem a kladl mi stále na srdce, abych si všímal i té nejmenší maličkosti, protože je to nezbytné vzhledem k všemožnému nebezpečí, které člověku v prérii hrozí. Teď využíval každé příležitosti, aby se přesvědčil, zda jeho výuka byla úspěšná.
Pohled na stopy nám prozradil, že odtud Indián odjel teprve nedávno. Okraje stop byly ještě ostré a ohnutá či rozšlápnutá stébla se ještě docela nezvedla.
Vinnetou svázal koním nohy, roztáhl přikrývku a lehl si na ni. Následoval jsem jeho příkladu a vylovil jsem z postranní kapsy lovecké košile dva doutníky. Byly to poslední z několika tuctů, které jsem před
časem zakoupil v Provu. Schovával jsem si je pro zvláštní příležitost. Jelikož se pořád nenaskýtala, mohli jsme je stejně dobře vykouřit teď.
Když jsem doutník nabídl Vinnetouovi, sáhl po něm se zjevnou lačností. Kdo zná zdrženlivost, kterou každému ukládá Divoký západ, pochopí, s jakou rozkoší jsme se oddali tomuto vzácnému požitku. Já jsem blaženě vypouštěl modré kroužky, Vinnetou kouř po indiánském Jfýyku nejprve polykal a pak ho vydechoval nosem.
Tak uplynula delší chvíle, během níž jsme neprohodili ani slůvko.
Ičenlivost zde patří k hlavním ctnostem i mezi druhy a já jsem ně neměl v úmyslu ztratit Vinnetouovo přátelství a úctu pro
vhodnou upovídanost.
Náčelník vstal teprve když doutník dávno dokouřil a když poslední
yteček zmizel v jeho ústech. Brzy nato jsme cválali dál vedle sebe,
hluboko předkloněná a pátravé pohledy upřené k zemi. |f Naše stíny se stále více dloužily, začalo se stmívat, a jestliže jsme
chtěli ztratit stopu, museli jsme sesednout z koní. Nejdřív jsem však tjjjjfhl po dalekohledu, abych jím ještě prozkoumal okolí.
Stáli jsme právě na jedné z mnoha terénních vyvýšenin, které se touto ÍÉstí prérie táhnou jako vlny ztuhlé mořské hladiny, a proto jsem měl jf^Biěrně volný výhled.
Sotva jsem dalekohled přiložil k oku, upoutala mě dlouhá přímka, která se táhla podél severního obzoru od východu až daleko na západ. |J Radostně jsem podal dalekohled Vinnetouovi a naznačil mu směr, Jfrnž se má podívat. Po delším pozorování ho se zvědavým uff! spustil lid očí a tázavě na mě pohlédl.
"Ví můj bratr, co je to za stezku? To není pěšina bizonů, ani ji rievyšlapaly nohy rudokožců."
"Vím to. Po této stezce nemůže běžet bizon a nemohli ji vyšlapat Indiáni. Je to stezka ohnivého oře, kterého můj bratr uvidí ještě dnes."
Vinnetou znovu rychle zvedl dalekohled a s velkým zájmem si prohlížel kolejnice, které mu čočky přiblížily. Náhle jsem však na jeho ošlehané tváři spatřil překvapení. Vzápětí Vinnetou seskočil z koně a rychle s ním seběhl mezi dvě terénní vlny.
Měl k tomu jistě pádný důvod, a proto jsem ho bez váhání napodobil.
"Na druhé straně stezky ohnivého oře táboří rudé tváře," zvolal. "Schovávají se za návrším, ale spatřil jsem jen jednoho z koní."
Vinnetou učinil dobře, když hned opustil naše vyvýšené stanoviště, kde nás mohli Indiáni snadno zpozorovat. Vzdálenost byla sice velká i pro ostrý zrak Indiánů, ale za svých toulek jsem také v jejich rukou mnohokrát spatřil dalekohledy. Kultura se prostě nezadržitelně šíří,
a přestože na jedné straně Indiány stále více utlačuje, na druhé straně jim poskytuje prostředky bránit se násilí až do posledního muže.

"Co si můj přítel myslí o úmyslu těch Indiánů?" zeptal jsem se.
Vinnetou mlčel. Zřejmě si jejich chování nedovedl vysvětlit. Byli na válečné stezce, a přesto nerozestavěli hlídky. Věděli tedy, že široko daleko nejsou žádní nepřátelé, a protože jich nebylo tolik, aby se chystali na dlouhé tažení, nedovedl mi Vinnetou odpovědět.
Já jsem však jejich úmysly tušil. Vzal jsem Vinnetouovi dalekohled a požádal jsem ho, aby tu na mě počkal. Pak jsem se pomalu plížil dál.
I když jsem si mohl být téměř jistý, že o nás Indiáni nemají nejmenší tušení, kryl jsem se co nejlépe a dostal jsem se k nim tak blízko, že jsem je mohl pozorovat a spočítat.
Bylo jich třiašedesát. Všichni byli pomalovaní válečnými barvami a vyzbrojení jak šípy, tak střelnými zbraněmi. Počet koní přivázaných ke kolíkům byl však podstatně větší, a tato okolnost potvrdila moji domněnku.
Tu jsem za sebou uslyšel tiché oddychování. Rychle jsem sáhl po noži a otočil se. Byl to Vinnetou, který to u koní nemohl vydržet.
"Uff!" zaznělo z jeho rtů. "Můj bratr je odvážný, že si troufl tak blízko. Jsou to Oglalové, nejzmužilejší kmen Siúxů, a tamhle leží Parranoh, jejich bílý náčelník."
Udiveně jsem se na Vinnetoua podíval.
"Bílý náčelník?"
"Můj přítel ještě neslyšel o Parranohovi, krutém náčelníku Atabasků? Nikdo neví, odkud přišel, ale je to statečný bojovník a kmenová rada ho přijala mezi rudé tváře. Když se všechny šedivé hlavy odebraly k Manitouovi, Velkému duchovi, dostal Parranoh kalumet a ukořistil mnoho skalpů. Potom ho však zaslepil zlý duch, zacházel se svými bojovníky jako s černochy a musel uprchnout. Teď zasedá v radě Oglalů a povede je k velkým činům."
"Zná bratr jeho tvář?"
"Vinnetou s ním zkřížil tomahavk, ale běloch je záludný, nebojuje čestně."
"Je to zrádce, to je jasné. Chce zastavit ohnivého oře a zabít a oloupit mé bratry."
"Bílé tváře?" zeptal se Vinnetou užasle. "Vždyť má jejich barvu! Je možné, aby oře zadržel?"
"Ne, i kdyby sem přivedl všechny Indiány schopné roztočit laso, nepodařilo by se jim ohnivého oře zabrzdit. Ale když někdo poškodí jeho stezku, musí se oř zastavit a jeho jezdci můžou zahynout."
Náčelníkův údiv vzrůstal. Neměl ponětí o podstatě lokomotivy, a tak nemohl ani pochopit moje slova. Po chvíli mlčení, během níž jsme ještě stále pečlivě pozorovali bojovníky táborící před námi, se Vinnetou zeptal:
"Co udělá můj bratr?"
"Počká a uvidí, jestli Parranoh zničí stezku železného oře. V tom případě pojede svým bratrům naproti, aby je varoval."
Náčelník přikývl. "Vinnetou mu pomůže. Kolik mužů bude na tom ofi sedět?"
"To nevím."
"Budou otci Apačů nakloněni přátelsky?"
"Stisknou mému příteli ruce, vykouří s ním dýmku míru a dají mu tolik prachu, olova a tabáku, kolik bude chtít."
Vinnetou se rozzářil radostí a s opovržlivě nakloněnou hlavou řekl:
, Jestli bude bratrů mého přítele jen o polovinu míň než tamtěch psích synů, pošleme je do věčných lovišť."
Soumrak klesal stále níž, takže bylo pořád těžší nepřátele sledovat. Musel jsem však zjistit, co Indiáni dělají, a proto jsem Vinnetoua požádal, aby se vrátil ke koním a počkal na mě u nich. Tady mi nemohl pomoci, protože nevěděl, co je to žele nice. Proto také - byť neochotně - svolil.
"Kdyby mému bratrovi hrozilo nebezpečí, af napodobí křik kúra prérijního. Přijdu mu hned na pomoc."
Vinnetou se vydal zpátky a já jsem se opatrně a tiše plížil šikmo k železničnímu náspu. Trvalo dlouho, než jsem k němu dorazil. Pak jsem ho přelezl a na druhé straně jsem s dvojnásobnou opatrností zamířil k místu, kde jsem viděl Oglaly.
Vzápětí mi k uchu dolehlo tiché řinčení. Zbystřil jsem sluch. Byl to zvuk opakujících se nárazů, a když jsem vylezl na násep a přiložil ucho ke kolejnici, uslyšel jsem tak zřetelné bušení a dunění, že mi bylo vše jasné.
Nemohl jsem ztrácet čas. Odplížil jsem se kousek zpátky a potom jsem vstal a utíkal cestou, kterou jsem přišel. Neznal jsem tento úsek trati a nevěděl jsem, kdy tudy má vlak projet. Mohlo k tomu dojít každou chvíli. Abychom mohli strojvedoucího varovat, potřebovali jsme však značný předstih. Byl jsem silně rozrušený a Vinnetou, do něhož jsem div nevrazil, mě málem probodl.
Po rychlém dohovoru jsme nasedli na koně a vydali se tryskem podél trati k východu. Slabou měsíční záři bychom bývali přivítali, ale naštěstí jsme kolejnice viděli i v jasném třpytu hvězd.
Uplynula čtvrthodina a potom další. Blížícímu se vlaku tedy už nehrozilo nebezpečí, pakliže se nám podaří upoutat na sebe strojvůdcovu pozornost. Nejlepší by bylo, kdybychom to provedli tak, aby to nezjistili Indiáni. Na rovině však bylo ostré světlo amerických lokomotiv vidět na mnoho mil.
Proto jsme nechali koně cválat dál a urazili jsme mlčky ještě pořádný kus cesty.
Pak jsem usoudil, že nastala správná chvfle. Zastavil jsem a seskočil z koně. Vinnetou učinil totéž. Když jsme koně náležitě spoutali, nasbíral jsem hromadu vyprahlé trávy a z nejsušších stébel jsem vyrobil jakousi pochodeň. Špetkou střelného prachu ji později snadno zapálím. Potom |$ine klidně čekali.
Natáhli jsme se na deky, naslouchali do noci a nespouštěli zrak ze i, odkud jsme očekávali vlak. Vinnetou nepromluvil ani slovo, chápal, co mám v úmyslu, a nechával mě klidně jednat. Kromě i, který vydávali pasoucí se koně, nebylo slyšet nic než tiché í brouka, který se vydal na lup, a minuty se protahovaly stále víc. i, po hotové věčnosti, se ve velké dálce objevilo světélko, ve slabé a sotva znatelné, ale stále sílící.
Náčelník Apačů teď spatří ohnivého oře. Už se blíží." fpVinnetou vstal. Jeho ústa dávala najevo, jaké napětí prožívá. Uchopil
doutnák a nasypal jsem na něj střelný prach. ^fTeď už bylo slyšet zřetelný rachot vagónů, který zvolna mohutněl

sbal se vzdálenému hřmění.
Železný oř má zlý hlas," promluvil Vinnetou. , Jak smýšlí o kmeni íů?"
zřejmě se stále obával o svou bezpečnost. Před nepřítelem, ani před i nejsilnějším, nepocítil sebemenší obavy, ale neznámá sfla parostro-|která se navíc ohlašovala tak strašlivým způsobem, ho přece jen yáděla z klidu. ff "To není hlas ohnivého oře, ale chvění stezky, po které pádí."
Pak musí být jeho rzáni ještě hrozivější. Že můj bratr Vinnetoua
stí..." Stačil jsem ho jen krátce uklidnit, neboť nastala moje chvíle. Oslnivý
kužel světla se rychle blížil.
Vytáhl jsem revolver a stiskl spoušť. Střelný prach okamžitě vzplanul lil trávu. Točil jsem doutnákem, až se jasně rozhořel, a druhou í jsem dával vlaku znamení, aby zastavil. Strojvedoucí za skleněnými tabulkami kabiny moje znamení zřejmě ihned zpozoroval, protože se vzápětí ozvalo rychle opakované pískání, ifcOro v témž okamžiku zabraly brzdy a řada vagónů kolem nás se skřípěním zpomalovala.
"Uff, uff, uff!" zvolal zděšeně Vinnetou, ale já jsem nemohl dbát na jeho ustrašený údiv. Pokynul jsem mu, aby mě následoval, a rozběhl Ifentt se za brzdícím vlakem.
Konečně zastavil. Nedbal jsem na průvodčí, kteří se skláněli z plošin,
pospíchal jsem kolem vagónů k lokomotivě, hodil jsem přes její Světlomet deku, kterou jsem předtím zvedl ze země, a současně jsem co Nejhlasitěji zavolal: "Vypněte světla!"
Hned se tak stalo. Zaměstnanci Pacifické dráhy reagují rychle.
"K čertu!" ozvalo se z lokomotivy, "proč nám zakrýváte světlo,!
člověče? Doufám, že se tam vpředu nic nestalo."
"Nesmějí nás vidět, pane," odpověděl jsem. "Před námi táboří Indiáni
a já jsem přesvědčen, že vytrhali kolejnice."
"U sta hromů! Jestli to je pravda, jste největší pašák, jaký se kdy
toulal po téhle proklaté zemi!" Muž seskočil z lokomotivy a stiskl mil
ruku tak silně, že jsem div nevykřikl.
Za chviličku jsme byli obklopeni zvědavci. Žasl jsem, kolik Udí sel
z vagónů vyvalilo.
"Co je, co se děje, proč jsme zastavili?" ozývalo se kolem dokola.
Krátce jsem cestujícím vysvětlil, oč jde, a vyvolal jsem tím nemalé!
vzrušení.
"Dobře, výborně!" zvolal strojvedoucí. "Naruší to sice provoz, alej
zato máme nádhernou příležitost dát těm rudokožcům pořádně žal
vyučenou. Tohle je v krátké době už potřetí, co se pokoušejí přepad-J
nout a vyloupit vlak, ale dneska se spletli a dostanou za to pořádně!
zaplaceno. Zřejmě si myslí, že tenhle vlak veze jako obvykle jen zbožíl
a pouhých pět či šest lidí. Naštěstí však s námi jede několik set dobřel
ozbrojených dělníků, a tak si to s rudokožci můžeme snadno rozdat. Alel
kdo to stojí tamhle? To je přece Indián!"
Sáhl za opasek a užuž se chtěl vrhnout na Vinnetoua, který přišel žal
mnou a stál vzpřímen stranou.
"Zachovejte klid, pane! Je to můj přítel. Rád by poznal statečné!
jezdce na ohnivém oři."
"To je něco jiného. Zavolejte ho k nám."
Zamával jsem na náčelníka, který k nám zvolna vykročil, ale hnědl
zase se zděšeným výkřikem uskočil. Strojvedoucí totiž vylezl na loko-1
motivu a vypustil páru, která s pronikavým zasyčením vytryskla!
z ventilů a zahalila okolí stroje do bílého oblaku.
"Uff, uff! Proč můj bratr Vinnetoua volá, když se oř hněvá?"
"Vinnetoua?" ozvalo se hlasitě v pozadí a hloučkem se chvatně! prodíral jakýsi muž. "Vinnetou, slavný náčelník Apačů je tady?"
Ten muž měl vpravdě obrovitou postavu a jak jsem rozeznal i ve tmě,]
nebyl oblečený jako dělníci, kteří mu rychle ustupovali z cesty, ale jako
prérijní lovec. Stoupl si před náčelníka a zeptal se ho zjevně radostnými
tónem.
"Copak Vinnetou nepoznává postavu a hlas svého přítele?"
"Uff!" odpověděl tázaný stejně radostné. "Jak by mohl Vinnetoul
zapomenout na Old Firehanda, největšího z bílých lovců, přestože hol
neviděl už mnoho sluncí!"
"To rád věřím, já jsem na tom stejně. Ale ..." |ir"Old Firehand?" přerušilo ho volání kolem dokola a všichni přítomní o krok ustoupili. I já jsem znal jméno tohoto slavného lovce, g|jehož osobou se spojovaly téměř neuvěřitelně odvážné historky. %,Old Firehand?" zvolal také strojvedoucí. "Proč jste mi neřekl, jak se Jasenujete, když jste nastoupil do vlaku? Dal bych vám lepší místo než Ostatním, které bereme z laskavosti kousek na Západ?"
pane, nic mi nechybělo. Ale neměli bychom marnit draho-aý čas povídáním. Měli bychom se poradit, co uděláme s těmi chy."

Všichni se hned shromáždili kolem něj, jako by jeho názor byl lležitější, a já jsem musel vyprávět obšírněji, co jsem věděl. ||Tak vy jste Vinnetouův přítel?" zeptal se Old Firehand, když jsem ačil. "Já nejsem jen tak na někoho zvědavý, ale koho si váží setou, ten může počítat i se mnou. Tady je moje ruka! A teď mě lite říct můj názor, muži: Utvoříme dvě skupiny, které se po obou jách trati připlíží k Indiánům. Dva vůdce máme, a tak se nemůžeme st. Jedna skupina Indiány opatrně obklíčí a zazené je na druhou sfÉphu trati, kde se jich ujme druhá a rozpráší je. Budíc opatrní, aby nás í^pozorovali předčasně. Vlak zůstane přirozeně tady, a komu se liphce jít s námi, ať tu počká." f í"Správně, pane, souhlasím!" zvolal strojvedoucí. "Měl bych sice
zůstat na svém místě, ale k čemu mám pár zdravých pěstí! Stejně bych la té staré mašině nevydržel, až bych slyšel vaše pušky, a tak půjdu ff|IŠi hned s vámi." Pak se otočil k svým zaměstnancům a pokračoval: i$ý ostatní zůstanete u vlaku a budete ve střehu. Člověk nikdy neví, co ses může stát. Torné!" , "Pane?" odpověděl topič.
"Ty přece umíš zacházet s lokomotivou. Abychom se k vlaku nemu-seíi vracet, přijedeš za námi, až ti dáme znamení ohněm. Ale pomalu, co nejpomaleji! Trať bude určitě potřebovat opravu."
Zanedlouho se nad krajem rozhostilo hluboké ticho a ani hlásek neprozrazoval, že zdánlivý klid prostírající se nad širokou rovinou halí přípravy na krvavou řež.
Nejdřív jsme kus cesty šli, ale teď, kdy jsme se přiblížili k předpokládanému bojišti, klekli jsme si a plížili se po čtyřech jeden za druhým podél náspu.
Mezitím vyšel měsíc a zaléval krajinu klidným a tak jasným světlem, že bylo vidět do velké dálky. Světlo nám sice ztěžovalo nenápadné
obklíčení nepřítele, ale na druhé straně mělo také své výhody!
V pravidelně zvlněném terénu bychom bývali potmě stěží našli místo!
kde jsme viděli Oglaly, a mohli bychom na ně narazit znenadání. Tohl
jsme se teď nemuseli obávat.
Čas od času jsem se na okamžik zastavil a opatrně zvedl a pátravl
vyhlédl přes násep. Teď jsem kousek stranou spatřil na vyvýšenina
postavu, která se jasně odrážela od obzoru. Indiáni zřejmě postavili
hlídku. Jestli ten muž nebude upírat pohled jen do dálky na očekávaní!
vlak, ale rozhlédne se i po bližším okolí, musí spatřit naši skupino
postupující po druhé straně trati. Spoléhal jsem však na chytrost náčelj
nika Apačů, který mi už tolikrát dokázal, jak skvěle se dovede připlížil
k nepříteli.
Po několika minutách jsme uviděli ostatní Indiány, kteří leželi nehýbl
ně na zemi. Kousek za nimi stáli koně přivázaní ke kolíkům, což velmi
ztěžovalo nenadálé přepadení, protože by nás zvířata mohla snadná
prozradit. Současně jsem spatřil, co Indiáni udělali, aby zastavili vlakl
odstranili několik kolejnic a položili je i s pražci napříč tratě. S hrůzou
jsem si pomyslel, jaký osud by čekal cestující ve vagónech, kdybychom
záměr rudokožců včas neodhalili.
Postupovali jsme tak daleko, až jsme se octli přesně naproti India!
nům. Pak jsme se zastavili, zbraně připravené k výstřelu.
Bylo by bývalo lepší zaútočit z naší strany, ale už jsme se rozhodil
jinak, a tak jsme teď museli být trpěliví. Havnún úkolem našicH
společníků bylo zneškodnit nejprve hlídku, a to nemohl učinit nikdJ
jiný než Vinnetou. Hlídka mohla v jasné měsíční záři rozeznat ve svénl
okolí každou podrobnost a v panujícím tichu zaslechnout i ten nejtišší
šramot. I kdyby se ji podařilo překvapit, musel by útočník vyskočit, abjl
ji probodl, a v tu chvíli by ho jistě spatřili ostatní Indiáni.
Zatímco jsem uvažoval, jak tuto překážku zdolat, hlídka zničehonid
zmizela, jako by se propadla do země, ale vteřinu nato stála stejná
zpříma jako předtím. Stalo se to všecko v mžiku; věděl jsem však hnědl
co to znamená. Indián stojící zdánlivě na hlídce nebyl už Oglala, nýbri
Vinnetou. Zřejmě se ještě s jedním mužem připlížil až k hlídce!
a bleskurychle se napřímil v témž okamžiku, kdy ten druhý podtrhl
Indiánovi nohy a zneškodnil ho.
Byl to jeden z jeho obdivuhodných indiánských kousků, při němá
mu jistě pomáhal Old Firehand. Nikdo z našich si té události nevšimli
a poněvadž nepřátelé leželi nehybně dál, ušla zřejmě i jim.
To nejtěžší jsme tedy měli šťastně za sebou a mohli jsme očekávat, žffl
co nejdřív dojde k útoku.
Na chviličku jsem opravdu spatřil řadu tmavých bodů, které se zpoza sunuly směrem k nám, vytvářely půlkruh a nepozorovaně se ^Indiánům blížily stále víc a víc. Byl jsem si už jist, že se nám podaří nepřítele dokonale překvapit, ale tu vyšlehlo na druhé straně světlo a po ogHi se ozval hlasitý výstřel - někomu spustila puška. |jjjj>glalové byli okamžitě na nohou, a když spatřili útočícího nepřítele, jjjpkočUi bleskurychle do sedel, otočili koně a rozjeli se tryskem k jSelezničnímu náspu, ^přepadením nepočítali a neměli pro ten případ dohodnutý žádný
up. Jakmile zjistili, že běloši jsou v převaze, pokusili se jim

nout a učinit další rozhodnutí až v bezpečí. Že na ně na druhé straně i číháme v záloze, nemohli vědět, a tak šlo nyní o to, abychom jim lili v útěku.
Pozor!" zvolal jsem, když byli Indiáni jen několik koňských délek 0(1 nás. "Miřte nejdřív na koně!"
Zvedl jsem svou henryovku s pětadvaceti kulkami v pažbě, strašlivou L proti jezdcům, a hned jsem jí také využil. Po naší salvě se Indiáni
stáhli v klubko, do něhož narazili zezadu ostatní. Já jsem zatím zůstal
na svém místě a pálil bezpečně kulku za kulkou. Rozpoutal se zavilý boj. Malé skupince Indiánů se sice podařilo naši i prorazit a uprchnout, ale většinu buď shodili zranění koně, nebo jim
přesila zabránila v útěku. Bylo zřejmé, že jsou odsouzeni k záhubě. f |Původně zmatená vřava se postupně změnila v přehlednější bojiště, Sftatémž by nezúčastněný divák spatřil činy, jaké se na civilizované půdě neodehrávají. Skupinu železničních dělníků tvořili pochopitelně U"Jé zocelení bouřemi života, ale s Indiány bojovat nedovedli. V boji BMiiže proti muži nad nimi Indiáni vítězili, a tak bojiště pokrývalo stále tffe padlých, sražených k zemi rázným úderem tomahavku. IpPuto zbraň měli jen tři z nás - Old Firehand, Vinnetou a já. Ukázalo % že při boji stejnými zbraněmi je inteligentnější Evropan obvykle ve VjfjpMxlě. Už dávno jsem odložil pušku a vmísil se do bitky. Jak ubývalo nepřátel, domnívali se dělníci, že splnili svou povinnost, a dopřávali si odpočinek. Tím víc jsme však byli zaměstnáni my ostatní. Měli jsme plné ruce práce, abychom přemohli zbytek nepřátel.
Vinnetoua jsem znal a nemusel jsem se o něj bát. Zato jsem se snažil probojovat k Old Firehandovi, který mi připomínal ony staré reky, o nichž jsem si tak často a s nadšením čítal jako chlapec. Stál zpříma na rozkročených nohou a ostatní mu naháněli Indiány pod tomahavk, který v jeho silné ruce dopadal na hlavy nepřátel. Dlouhá bílá hříva mu vlála fcolem hlavy a měsíc osvětloval jeho pokřivenou tvář.
Stranou od něho a ode mne bojoval Indián, kterému se podařilý odrazit protivníky a proklestit si cestu, po níž by se vyhnul osudq ostatních. Když odstrčil posledního muže, který mu stál v cest a chystal se k útěku, neočekávaně se před ním objevil nový nepřítel. Bj to Vinnetou, který k němu přiskočil dřív, než jsem to mohl učinit já.
"Parranohu!" zvolal Vinnetou, který po indiánském zvyku při boj obvykle nepromluvil. "Chce prašivý Atabaska utéct před Vinnetouer náčelníkem Apačů? Ústa Země ať vypijí jeho krev a drápy supa roztrhají tělo zrádce - ale jeho skalp bude zdobit opasek Apače!"
Vinnetou odhodil tomahavk, vytrhl nůž zpoza pasu ozdobenéi skalpy a popadl bílého náčelníka za krk. Ke smrtelnému bodnutí se vša nedostal.
Když se na Parranoha proti svému zvyku vrhl s hlasitým výkřikem, (c)Id Firehand na okamžik pohlédl stranou a přejel po tváři Vinnetouova jpgptivmka, I tento letmý pohled mu odhalil obličej, který do hloubi duše iJJBnávidél, který dlouhá, předlouhá léta usilovně, ale marně hledal, a na
zde tak neočekávaně narazil.
"Tim Finnetey!" vykřikl, pažemi rozhrnul Indiány jako stébla trávy, se mezi nimi k Vinnetouovi a uchopil jeho paži připravenou f|bodnutí. "Zadrž, bratře, tenhle mizera patří mně!" |Parranoh strnul hrůzou, když zaslechl své pravé jméno. Jakmile 'il Old Firehandovu tvář, vytrhl se Vinnetouovi, jehož pozornost na žik ochabla, a vyrazil pryč jako vystřelený šíp. V tu chvíli jsem se fffá odpoutal od Indiána, s nímž jsem během této scény bojoval, azběhl jsem se za prchajícím Parranohem. Neměl jsem s ním sice ne osobní účty, ale i kdyby si nezasloužil kulku jako zřejmý vůdce tiýšleného přepadení vlaku, věděl jsem, že je smrtelným nepřítelem |innetoua, a poslední okamžik mě poučil, že se o něj zajímá i Old ehand.
"Oba se za ním také okamžitě vydali, ale já věděl, že nezmenší náskok, l nimi mám, a zároveň jsem poznal, že Parranoh je mimořádně běžec.
Old Firehand podle toho, co jsem o něm slyšel, ovládal jistě mistrně ||e, co je zapotřebí k životu na Divokém západě, avšak už dávno nebyl tfiletech, která by mu dovolovala závodit s někým o život, a také IČinnetou se mi už několikrát přiznal, že mi v běhu nestačí.
Se zadostiučiněním jsem pozoroval, že se Parranoh dopouští chyby: |"arozdělil si síly a běžel bezhlavě pořád rovně. Neřídil se ve svém íáéšení obvyklou taktikou Indiánů, kteří na útěku kličkují. Já jsem se naproti tomu snažil šetřit dechem, rozvrhnout si síly a přenášet při běhu Váhu střídavé na jednu a pak na druhou nohu, což se mi vždy osvědčilo. > Vinnetou a Old Firehand zůstávali stále víc pozadu, takže jsem už ^slyšel jejich oddychování jako zpočátku. Teď se také v dost velké dálce ozval Vinnetoův hlas:
"Old Firehand se může zastavit! Můj mladý bílý přítel tu ropuchu Atabasků dopadne a zabije. Má nohy vichřice, nikdo mu neunikne."
Tato slova byla pro mě sice lichotivá, ale nemohl jsem se ohlédnout, abych se přesvědčil, zda jich rozezlený lovec uposlechl. Měsíc sice svítil, ale já nesměl v jeho šálivém světle ztratit prchajícího Parranoha 2 očí.
Zatím jsem se mu nepřiblížil ani o krok. Teprve teď jsem zpozoroval, že začíná zpomalovat, a proto jsem přidal. Za chvíli jsem běžel tak těsně
za ním, že jsem slyšel jeho sípavé oddychování. Neměl jsem u sebe jiné zbraně než oba vystřílené revolvery a nůž, po němž jsem teď sáhl. Sekyrka by mi vadila při běhu, a proto jsem ji už po prvních krocích odhodil.
Parranoh znenadání uskočil stranou, abych kolem něho plnou rychlostí proběhl a aby mě napadl zezadu. Na tento manévr jsem byl,j přirozeně připravený a učinil jsem v téže chvíli totéž, takže jsme se vší j silou srazili a můj nůž mu přitom zajel do těla až po rukojeť.
Náraz byl tak prudký, že jsme oba padli na zem, z níž Parranoh už j nevstal. Zato já jsem okamžitě vyskočil, protože jsem nemohl vědět, zda j jsem ho zasáhl smrtelně. Parranoh se však ani nepohnul, a tak jsem se l zhluboka nadýchl a vytáhl nůž z jeho těla.
Nebyl to první nepřítel, kterého jsem zabil, a na těle jsem měl mnoho

památek na střetnutí s bojovnými obyvateli amerických stepí, která pro mě neskončila vždy šťastně. Tady však přede mnou ležel běloch. Ale' věděl jsem, že si smrt zasloužil, a tak jsem ho nijak nelitoval.
Zatímco jsem uvažoval, co si mám vzít na znamení svého vítězství, uslyšel jsem za sebou běžícího člověka. Rychle jsem padl k zemi, ale neměl jsem se čeho bát - byl to Vinnetou, který mě s přátelskými obavami přece jen následoval a zastavil se teď po mém boku.
"Můj bratr je rychlý jako šíp Apače a jeho nůž zasáhne bezpečně cíl."
"Kde je Old Firehand?"
, Je silný jako medvěd v době, kdy padá sníh, ale léta brzdí jeho nohy. Můj bratr se neozdobí skalpem Atabasky?"
"Daruji ho svému rudému příteli."
Třemi řezy oddělil Vinnetou skalp od lebky zabitého. Otočil jsem se, abych se na tu proceduru nemusel dívat, a tu jsem spatřil, že se k nám pomalu blíží několik temných bodů.
"K zemi, Vinnetoue, skalp bílého náčelníka bude třeba bránit!"
Postavy se k nám blížily se zjevnou opatrností. Byl to asi půltucet Oglalů, zřejmě těch, kteří nám unikli a teď se vrátili, aby prozkoumali situaci a shromáždili ostatní rozehnané soukmenovce. .]
Vinnetou, přitisknutý k zemi, se plížil už stranou. Pochopil jsem jeho l záměr a následoval jsem ho. Old Firehand by měl být už dávno u nás,! ale když mu Vinnetou zmizel z očí, vydal se zřejmě špatným směrem,
Zahlédli jsme, že Indiáni s sebou vedou i koně, zřejmě aby byli pro ; všechny případy připraveni k rychlému útěku. Nám to však mohlo být j nebezpečné, a proto jsme se museli koní zmocnit. Opsali jsme oblouk, l abychom se dostali Indiánům do zad a aby koně stáli mezi námi.
Oglalové přirozeně neočekávali, že najdou mrtvého tak daleko od]
bojiště, a proto vykřikli údivem, když před sebou spatřili nehybné lidské tělo. Kdyby tušili, že byl Parranoh zabit tady, určitě by k němu nepřistoupili tak bezstarostně. Zřejmě se však domnívali, že se sem dovlekl zraněný z bojiště, a tak se k němu sklonili a zlostně zavyli, když poznali, že byl skalpován.
To byl vhodný okamžik pro nás. V mžiku jsme drželi za řemen všechny koně, které Indiáni ve svém zděšení pustili, nasedli jsme a uháněli tryskem k našim. O střetnutí s Oglaly jsme nestáli. Stačilo, že jsme téměř beze zbraní unikli trojnásobné přesile a vraceli se navíc se skalpem nepřátelského vůdce a několika koňmi.
S pochopitelným potěšením jsem si představoval, jak zmateně se za námi asi dívají oklamaní Indiáni. Dokonce i vážný Vinnetou nedokázal potlačit veselé "uff!" Zároveň jsem však cítil určité obavy o Old Firehanda, který mohl narazit na rozprášené Indiány stejně snadno jako my.
Ukázalo se, že moje obavy byly oprávněné. Po návratu jsme Old Firehanda na bojišti nenašli, přestože od našeho odchodu uplynula dost dlouhá doba.
Boj už dávno skončil, muži ošetřovali raněné a sbírali padlé. Poblíž místa, kde Indiáni vytrhali kolejnice, plály dva vysoké ohně, které dávaly potřebné světlo a byly zároveň signálem pro obsluhu vlaku.
"Tak už jste tady!" zvolal strojvedoucí, který měl ovázanou paži a nezraněnou pravačku nám podával k pozdravu. Vinnetouovi pak řekl: , JMel jste se znamenitě, nikdy bych to do Indiána neřekl. Podám o tom zprávu. Kam máte namířeno?"
"Vinnetou chce poznat mocný lid bledých tváří," odpověděl tázaný.
"Pak nezapomeňte navštívit Washington, město Velkého otce. Napíšu mu o statečném a spravedlivém náčelníkovi Apačů."
"Vinnetou se s ním sejde a sdělí mu přání rudých tváří."
"Určité si slova našeho bratra poslechne a odpoví na ně moudře a dobrotivě. Ale kde zůstal Old Firehand, který běžel za vámi?"
"Můj bílý bratr ztratil stopu rudochů a narazil na nové nepřátele. Apač půjde se svým mladým přítelem Old Firehanda hledat."
Měl jsem to v úmyslu i já, protože Old Firehand by byl jistě už dávno zpátky, kdyby se mu nic nepřihodilo. Proto jsem se bez řečí připojil k Vinnetouovi. Nejdřív jsme si však vzali zbraně, dali jsme je do pořádku a odvedli jsme do bezpečí ukořistěné koně. Pak jsme se spolu vydali směrem, odkud jsme právě přišli.
Měsíc vrhal na širou rovinu, která se před námi rozprostírala, kalné, mihotavé světlo. Za námi plápolaly dva ohně a na východě se na obzoru
objevilo ostré světlo blížící se lokomotivy. Uzel, který nás na několik hodin pojil s civilizací, byl uvázaný jen volně. V tuto chvíli, kdy jsme kráčeli do nejisté a nebezpečné noci, se už zase rozplétal.
Uplynulo několik dnů. Šťastně jsme prošli územím nepřátelských
kmenů a teď, kdy hrozící nebezpečí pominulo, jsme si mohli dosyta
odpočinout a pečovat o sebe.
Naše pušky v minulých dnech mlčely, aby na nás jejich výstřely neupozornily Indiány, ale protože nás železniční dělníci vybavili proviantem a vším potřebným, netrpěli jsme nedostatkem. Old Firehand teď právě nalil do horké vody zbytek rumu a se zjevnou libostí vychutnával nápoj, v těchto místech tak vzácný.
Vinnetou, který měl hlídku, se vrátil z obchůzky k ohni. Old Firehand
mu nabídl kouřící pohárek. .

"Nechce se můj bratr posadit k ohni? Tudy nevede stezka Arapahů."
"Apačovo oko je stále otevřené. Nevěří noci, poněvadž je to žena."
Nato se dlouze, s chutí-napil a odešel zase do tmy.
"Nenávidí ženy," prohodil jsem, stých pod tiše blikajícími hvězdami zahájil jeden z oněch důvěrných rozhovorů, které člověku utkví dlouhá i léta v paměti.
Old Firehand otevřel pouzdro pověšené na krku, vyndal z něj pečlivě opatrovanou lulku a rozvážně si ji nacpal a zapálil.
"Myslíte? Třeba ne."
"Naznačovala to jeho slova."
"Naznačovala," přikývl starý lovec, "ale není tomu tak. Jednou žila jedna, o kterou by býval bojoval i s ďáblem. Teprve od té doby se vyhýbá slovu squaw."
"Proč si ji neodvedl do své chýše?"
"Milovala jiného."
"Na to se Indián obvykle neptá."
"Jenomže ten druhý byl jeho přítel."
"A ten přítel se jmenoval?"
"Teď se jmenuje Old Firehand."
Překvapeně jsem vzhlédl. Stál jsem teď tváří v tvář jedné z tragédií, na něž je Západ tak bohatý a které dávají jeho postavám a událostem tak charakteristické rysy.
Neměl jsem přirozeně právo se vyptávat dál. Moje zvědavost se však zřejmě zračila na mé tváři tak jasně, že Old Firehand po chvíli pokračo val:
"Nechtě minulost minulostí! Kdybych o ní chtěl mluvit, -byl byste vy jediný, komu bych se s ní svěřil, přestože jste tak mladý. Za tu krátkou dobu, co jsme spolu, jsem si vás opravdu oblíbil."
"Děkuju. Můžu vám otevřeně říct, že totéž cítím i já."
"Já vím, já vím, taky jste to prokázal - bez vaší pomoci bych byl té noci ztracený. Pohled na Tima Finneteyho mě tak rozzuřil, že jsem ztratil vaši stopu. Nemohl jsem ji dost rychle sledovat, protože mi nedávno prostřelil nohu šíp. A tak jsem, ozbrojen pouhým nožem, narazil na skupinu Oglalů, co se potloukali kolem nás a k nimž se pak přidali ti, kterým jste odvedli koně. Byl jsem na tom zatraceně špatně a krvácel jsem jako těžce postřelený bizon, když jste konečně přišli."
"To je tedy pravda, pane. Synu jiné matky by >ve vaší situaci spadlo srdce do kalhot a byl by šťastný, kdyby se zachránil útěkem."
"Pche, ještě žádný rudokožec nemůže říct, že by se k němu Old Firehand otočil zády! K vzteku bylo jen to, že jsem si nemohl vyřídit účet s Timem Finnetyem. Dáí bych okamžitě ruku za to, kdyby mi bylo dopřáno vrazit tomu mizerovi do těla vlastní nůž."
Při těchto slovech se na obvykle klidné a otevřené tváři Old Firehan-da objevila zlost a rozhořčení'.- Ifik ležel naproti mně se sevřenými pěstmi a vztekle blýskajícíma očima, viděl jsem, že si chtěl s Parrano-hem alias Finneteym vyřídit opravdu vážný účet.
Rád přiznávám, že moje zvědavost stále vzrůstala. Určitě by ji na mém místě cítil každý. Musel jsem však být trpělivý, což mi nepřišlo nijak zatěžko, protože jsem byl přesvědčený, že se mi v budoucnosti určitě dostane vysvětlení.
Když jsme Old Firehanda té noei po přepadení vlaku s Vinnetouem objevili, bojoval s obrovskou přesilou Indiánů a zranění, která při tom utržil, by při nedostatečném ošetření v prérii znamenala zakrátko jeho smrt. Vlak nám však poskytl vítanou pomoc. S radostí jsme přijali pozvání strojvedoucího, abychom s ním jeli do nejbližšího a zároveň posledního správního střediska dráhy, která se tehdy ještě stavěla, a počkali tam, až se zraněný Old Firehand uzdraví.
Šlo to rychleji, než jsme očekávali, a tak jsme se už za poměrně krátkou dobu vydali na přerušenou cestu a pronikli jsme přes území Arapahů a Pónių až k Mankizitě, u jejíchž břehů měl Old Firehand svou "pevnost", jak se vyjádřil. Měli jsem tam dorazit už brzo, protože jsme předevčírem přeplavali Kehupahan.
Tam jsme si chtěli několik dnů odpočinout a vydat se přes Dakotu a Psí prérii k jezerům. Za pobytu u Old Firehanda se mi možná naskytne příležitost nahlédnout do jeho minulosti, a tak jsem teď mlčel a pohnul se, jen když bylo třeba rozdmýchat oheň a přiložit na něj.
Při jednom z těchto úkonů se v záři plamenů zatřpytil prsten na mé ruce. Přestože se zablýskl jen krátce, Old Firehandovo bystré oko si toho malého předmětu hned všimlo a lovec s užaslým výrazem vyskočil ze své pohodlné pozice.
"Co to máte na ruce za prsten?"
"Je to památka na jednu z nejhroznějších hodin mého života."
"Mohl bych si ho prohlédnout?"
Vyplnil jsem jeho přání. Se zjevným chvatem po prstenu sáhl a sotva na něj pohlédl zblízka, zeptal se:
"Od koho ho máte?"
Zmocnilo se ho nepopsatelné vzrušení.
Když jsem mu odpověděl: "Dostal jsem ho od jedné mladé dámy v New-Venangu," vyrazil ze sebe:
"V New-Venangu? Vy jste byl u Forstera? Viděl jste Ellen? Zmínil jste se o hrozném neštěstí!"

"Zažil jsem tam dobrodružství, při kterém jsem se mohl i se svým skvělým Swallowem upéct zaživa," opověděl jsem a natáhl jsem ruku pro prsten.
"Počkejte," řekl Old Firehand. "Musím vědět, jak jste k tomu prstenu přišel. Mám na něj svaté právo, světější a větší než kdokoli jiný."
"Klidně se posadte, pane. Kdyby mi ten prsten odmítl vrátit někdo jiný, dokázal bych ho k tomu přinutit. Vám však vysvětlím, co se stalo, a vy mi pak dokážete, jaké na ten prsten máte právo."
"Mluvte, ale musím vám říct, že pro muže, jemuž bych věřil míň než vám, by ten prsten mohl snadno znamenat rozsudek smrti. Tak už vyprávějte, povídejte!"
Znal Ellen, znal i Forstera a jeho rozrušení svědčilo o tom, jak velice ho tyto osoby zajímají. Měl jsem na jazyku sto otázek, ale potlačil jsem je a vyprávěl jsem mu o setkání s tou kouzelnou a záhadnou dívkou, jejíž obraz se mi vtiskl do paměti tak pevně, že jsem vzpomínku na ni dokázal potlačit jen málokdy.
Old Firehand ležel na druhé straně ohně, opřen o loket a jeho tvář prozrazovala, s jakým napětím sleduje mé vyprávění. Jeho pozornost vzrůstala slovo za slovem, a když jsem dospěl k okamžiku, kdy jsem Ellen zvedl před sebe na koně, vyskočil a zvolal:
"To byla jediná možnost, jak ji zachránit! Třesu se o její život, mluvte rychle dál!"
Také já jsem při vzpomínce na to dobrodružství vyskočil a pokračoval ve vyprávění vstoje. Old Firehand se ke mně blížil stále víc a víc, rty pootevřené, jako by nasával každé moje slovo, vytřeštěnýma očima mi
visel na rtech a krčil se, jako by sám seděl na uhánějícím Swallowovi, jako by se s ním sám vrhal do zpěněné řeky a s děsivým strachem o tu krásnou bytost s ním šplhal po strmé, rozeklané skalní stěně. Popadl mě za paži a podvědomě mi ji sevřel tak, že jsem bolestí div nestiskl zuby, a z prsou svíraných hrůzou se mu dralo hlasité sténání.
"Proboha!" zvolal a zhluboka si oddechl, když uslyšel, že jsem se s Ellen šťastně dostal na vrchol rokle, a tedy do bezpečí. "To je strašné! Zažil jsem takový strach, jako by mi plameny šlehaly na vlastní tělo, a presto jsem předem věděl, že jste Ellen zachránil, protože by vám jistě nemohla dát tento prsten."
"Nedala mi ho, bezděčně jsem jí ho stáhl z prstu a ona si jeho ztráty nevšimla."
"Pak jste jí ho měl okamžitě vrátit."
"Chtěl jsem to udělat, ale utekla mi. Běžel jsem sice za ní, ale spatřil jsem ji až druhý den ráno ve společnosti rodiny, která unikla smrti, protože bydlela nahoře v údolí a požár se šířil opačným směrem."
"A řekl jste jí o tom prstenu?"
"Ne, nepustila mě k sobě, a tak jsem odešel svou cestou."
"To je celá Ellen, ano, to je celá Ellen! Ze všeho nejvíc nesnáší zbabělost - a o vás si myslela, že vám chybí odvaha. Co se stalo s Forsterem?"
"Slyšel jsem, že se zachránila jen ta jedna rodina. Požár, který zachvátil celé údolí, zničil všechno, co mu stálo v cestě."
"To je hrozné. Je to příliš krutý trest za nesmyslný a směšný pokus zvýšit cenu nafty tím, že ji nechají volně odtékat."
"Vy jste se s Forsterem stýkal?" zeptal jsem se.
"Navštívil jsem ho párkrát v New-Venangu. Byl to pyšný, vychlou-bačný člověk, který se měl přinejmenším ke mně chovat trochu slušněji"
"A viděl jste u něj Ellen?"
"Ellen?" řekl Old Firehand s podivným úsměvem na tváři, která byla už zase klidná. "Ano, u něj a v Omaze, kde žije její bratr - a možná i jinde."
"Mohl byste mi o ní něco říct?"
"Mohl, ale ne teď, teď ne! Vaše vyprávění mnou tak otřáslo, že na to nemám dost klidu, ale ve vhodnou dobu se o ní dovíte víc - přirozeně to, co o ní vím já.sám. Neřekla vám, co ve Venangu pohledává?"
"Ano. Chtěla navštívit svého otce a jen se tam ubytovala."
"Aha - to dělává každý rok. Vy tedy tvrdíte, že docela určitě unikla nebezpečí?"
"Zaručeně."
"Viděl jste ji střílet?"
"Vždyť jsem to už říkal - střílí znamenitě. Dostalo se jí zřejmě skvělé výchovy."
"To máte pravdu. Její otec je starý lovec, ten si neulije jedinou kulku, která by minula cíl. Střílet se naučila od něho, a jestli si myslíte, že by to nedokázala uplatnit ve správnou dobu a na správném místě, tak se náramně mýlíte."
"Kde žije její otec?"
"Chvíli tu, chvíli tam, a můžu vám říct, že jsme se dost dobře znali. Možná že vám jednou pomůžu, abyste se s ním sešel."
"To bych byl hrozně rád!" zvolal jsem a vyskočil.
"Uvidíme. Zasloužil jste se o jeho dceru tak, že by vám měl poděkovat."
"Ach, tak jsem to nemyslel, o to mi nejde."
"Rozumím, rozumím, natolik vás už znám. Tady máte ten prsten. Později pochopíte, co to znamená, že vám ho vracím. Ale teď vám sem pošlu našeho Apače, jeho hlídka skončila. Zdřímněte si, abyste byl časně ráno svěží. Zítra dáme našim koním zabrat - musíme urazit dvojnásobnou vzdálenost."
"Dvojnásobnou? Chtěli jsme přece jen ke Greeforku?"
"Rozhodl jsem se jinak. Dobrou noc!"
"Přeju vám příjemnou hlídku! Nezapomeňte mě vzbudit, až na mě přijde řada."
"Jen se vyspěte! Vezmu to jednou za vás - udělal jste pro mě už dost."
Nevěděl jsem, co si mám o té rozmluvě myslet, a když jsem teď ležel sám, honily se mi hlavou tisíce domněnek, z nichž mi ani jedna nepřipadala pravděpodobná. Neklidně jsem se převaloval z boku na bok ještě dlouho poté, co se vrátil

Vinnetou a zabalil se k spánku do přikrývky. Vyprávění mě rozrušilo, znovu jsem do všech podrobností prožíval ten hrozný večer, mezi jeho děsivými postavami se mi stále zjevoval Old Firehand a ještě těsně před usnutím mi zněla v uších jeho slova: Jen se vyspěte, udělal jste toho pro mě už dost.
Když jsem se ráno probudil, byl jsem u ohně sám, ale moji druzi nemohli být daleko, protože malý plechový kotlík s vařící vodou visel nad plamenem a vedle kusu medvědího jazyka, který nám večer zbyl, ležel otevřený pytlík mouky. Odhodil jsem deku a šel jsem se umýt k vodě. Moji druzi tam stáli v živém rozhovoru, a když mě spatřili, prozradily mi jejich pohyby, že jsem předmětem jejich debaty byl já.
O chvíli později jsme byli připraveni k odjezdu a vydali jsme se k údolí Mankizity směrem vedoucím asi dvacet mil od Missouri souběžně s touto řekou.
Den byl chladný. Měli jsme znamenité koně, a protože jsme je až dosud šetřili a dobře o ně pečovali, uháněli jsme teď rychle zelenou krajinou.
Brzy jsem k svému údivu pocítil, že se ke mně oba druzi chovají docela jinak. Až dosud se mnou zacházeli jako staří, zkušení zálesáci se sice učenlivým, ale dosud neotrkaným žákem. Dnes jsem však v jejich chování cítil zřetelnou ohleduplnost, řekl bych dokonce úctu, a připadalo mi, že po mně občas přelétli pohledem, v němž se zračila potlačovaná náklonnost.
Bylo vůbec nápadné, jakou láskyplnou pozornost a oddanost projevovali moji společníci jeden k druhému. Bratři připoutaní k sobě pokrevním svazkem by na sebe nemohli být laskavější. Dnes mi připadalo, že se jejich péče soustřeďuje na mou osobu.
Když jsme kolem poledne zastavili a Old Firehand si odešel prohlédnout okolí našeho tábořiště a já jsem vybaloval zásoby, lehl si Vinnetou vedle mne a řekl:
"Můj bratr je odvážný jako velká lesní kočka a mlčenlivý jako skalní ústa."
Na tento podivný úvod jsem neodpověděl.
"Zachránil z ohně květinu savany a ani se o tom svému příteli Vinnetouovi nezmínil."
"Ústa muže," odpověděl jsem, ,jsou jako nůž v pochvě. Je ostrý a špičatý a neslouží ke hře."
"Můj bratr je moudrý a má pravdu, ale Vinnetou je smutný, když se před ním srdce jeho mladého přítele uzavírá jako kámen, v jehož lůně jsou ukryta zlatá zrnka."
"Bylo Vinnetouovo srdce otevřené uchu jeho přítele?" "Copak mu Vinnetou neprozradil všechna tajemství prérie? Nenaučil i ho rozpoznávat a číst stopy, vrhat laso, skalpovat nepřítele a dělat l;všechno, co musí umět dobrý bojovník?"
"To Vinnetou udělal, ale zmínil se o Old Firehandovi, kterého ukrývá
šve své duši, a o ženě, jejíž památka v jeho srdci nezemřela?"
"Vinnetou ji miloval - a láska nesídlí v ústech."
"Teď ví náčelník Apačů, proč jeho bratr nemluvil o dívce, kterou
nazval květinou savany."
"Daroval jí svou lásku?"
"Vinnetou to řekl."
"Ta dívka a můj bratr jsou hodni toho, aby bydleli ve společném vigvamu. Apač jim dá slavnou medicínu, která přináší štěstí a chrání před vším nebezpečím a před útoky zlého ducha."
"Můj bratr tu květinu viděl?"
"Nosil ji ve svém náručí a ukazoval jí polní kvítí, lesní stromy, ryby ve vodě a hvězdy na nebi, učil ji střílet lukem a jezdit na divokém koni, naučil ji jazyku rudých tváří a nakonec jí dal pušku, jejíž kulka zabila Ribanu, dceru Asinibeinů."
S úžasem jsem na Vinnetoua pohlédl. Začal jsem tušit něco, co jsem se neodvážil vyslovit. Možná že bych to býval učinil, kdyby se právě nevrátil Old Firehand a nepozval nás na snídani.
Musel jsem pň ní stále myslet na Vinnetouova slova: v souvislosti s tím, co mi řekla Ellen, z nich vlastně vyplývalo, že je Old Firehand jejím otcem. Tuto domněnku podporovalo i jeho chování při mém včerejším večerním vyprávění - i když o otci hovořil jako o třetí osobě a neřekl nic, co by moji domněnku mohlo změnit v pevné přesvědčení.
Po několika hodinách odpočinku jsme vyrazili dál. Naši koně jako by věděli, že mm k místu, kde na ně čeká několikadenní oddych, a uháněli vesele dál. Tak nám cesta rychle ubíhala a s nastávajícím soumrakem se kopce, za nimiž se táhlo údolí Mankizity, přiblížily tak, že terén začal stoupat a my jsme se octli ve strži, která - jak mi připadalo - vedla zřejmě kolmo na říční tok.
"Stůj!" ozvalo se zničehonic z bavlníkových keřů a současně se mezi větvemi objevila hlaveň pušky namířené na nás.
"Jak zní heslo?"
"Statečně!"
"A dál?"
"Tajně," doplnil Old Firehand heslo a hleděl upřeně za keře. Po posledním slově se větve rozestoupily a vynořil se muž, jehož vzezření vyvolalo na mé tváři tichý úsměv.
Pod smutně svěšenou střechou plstěného klobouku, jehož stáří, barvu a tvar by stěží určil i ten nejbystřejší pozorovatel, vystupoval z lesa rozcuchaných šedočerných vousů nos, který měl přímo hrozivé rozměry a mohl by vrhat stín na slunečních hodinách. Vzhledem k bujnému vousu jsem mimo tento rozmařile vybavený čichový orgán viděl z ostatních částí obličeje jen chytrá malá očka, která byla zřejmě mimořádně pohyblivá a těkala po nás s potutelnou mazaností.
Hlava spočívala na těle, které bylo až ke kolenům neviditelné, neboť vězelo ve starém koženém loveckém kabátci ušitém zřejmě pro podstatně silnější osobu a dodávajícím mužíčkovi před námi vzezření dítěte, které si pro legraci obléklo župan svého dědečka.

Z tohoto více než dostatečného pláště vyčuhovaly hubené křivé nohy v roztřepených leggínách, a ty byly tak staré, že z nich mužíček musel vyrůst už před desetiletím. Odhalovaly pohled na vysoké indiánské boty, do nichž by se v případě potřeby vešel jejich majitel celý.
V ruce držel mužíček starou pušku, které bych se dotkl jen s největší opatrností. Když k nám s jistou důstojností vykročil, nedovedl jsem si představit větší karikaturu prérijního lovce než jeho.
"Same Hawkensi!" zvolal Old Firehand. "Copak ti oči zeslábly tak, že po mně žádáš heslo?"
"To ne. Ale myslím si, že hlídka musí taky někdy dokázat, že ho nezapomněla! Vítám vás v Bayou, pánové! To bude radosti!"
"Kteří muži tady jsou?" zeptal se náš vůdce, a podal mu ruku.
"Všichni kromě Billa Bulchera, Dicka Stoneho a Harrise, kteří odešli nadělat maso. Malá lady už taky přijela a - jestli se nepletu - tak trochu povyrostla."
"Vím, že je tady. A co jinak? Obtěžovali vás rudokožci?"
"Děkuju za optání, pane, ani si nevzpomínám, že bych nějakého viděl, i když by si Liddy" - pokračoval a ukázal na svou pušku - "moc ráda vystřelila."
"A pasti?"
"Úlovky byly dobré, moc dobré, jestli se nepletu. Uvidíte sám, pane. V bráně není moc vody, aspoň si to myslím."
Nato se otočil, vrátil se do úkrytu a my jsme jeli dál. Toto setkání mi prozradilo, že jsme už blízko "pevnosti". Sam Hawkens byl zřejmě na stráži nedaleko vchodu, a tak jsem si pozorně prohlížel okolí, abych ho objevil.
Tu se nalevo od nás objevil mezi skalními stěnami úzký otvor překrytý nahoře ostružiním. Stěny byly tak blízko sebe, že se na ně dalo dosáhnout roztaženýma rukama. Rozsedlinou protékal potok, do jehož tvrdého kamenitého dna se nemohla otisknout sebemenší stopa a jehož čirá, průhledná voda tekla do říčky, po jejímž břehu jsme stoupali údolím nahoru. Old Firehand zabočil do soutěsky a my jsme pomalu jeli proti proudu za ním. Teď jsem taky pochopil slova hlídky, že je v bráně málo vody.
Jeli jsme tímto směrem jen chvíli. Potom se k sobě skály přiblížily ještě víc a vypadaly jako jednolitá stěna, u níž cesta končí. K mému údivu však jel Old Firehand stále dál a zmizel ve stěně. Vinnetou ho následoval. Když jsem k onomu záhadnému místu dorazil, spatřil jsem, že se hustá spleť břečťanu visícího shora dolů nepne po skále, ale tvoří závěs, za nímž tunel pokračuje a vede do hluboké tmy.
Touto tmou jsem dlouho, předlouho jel mnoha zátočinami za oběma společníky, než přede mnou problesklo kalné denní světlo a než jsme se octli v podobné soutěsce, jakou jsme se proplétali na začátku.
Když se soutěska rozestoupila, zůstal jsem užasle stát a také Vinnetou vyrazil překvapené uff.
Před námi se prostírala rozlehlá kotlina obklopená kolem dokola neschůdnými skalními srázy. Bujné křoví lemovalo kulatou plochu porostlou šťavnatou trávou, kterou spásala stádečka koní a mezků, mezi nimiž se prohánělí psi. Někteří se podobali vlčákům, kterých Indiáni používají k hlídání a nošení břemen, ale byli zde také malí, rychle tloustnoucí kříženci, jejichž maso platí spolu s masem pumy za největší pochoutku.
"Tak tohle je můj hrad," obrátil se k nám Old Firehand, "tady se dá žít ještě bezpečněji než v Abrahamově klíně."
"Je nějaký průchod nahoře ve skalách?" zeptal jsem se.
"Tudy nepronikne dovnitř ani skunk - a zvenčí se až na vrcholky nikdo nevyšplhá. Určitě se tam plížil už nejeden Indián a netušil, že ta strmá, rozeklaná skaliska netvoří souvislé pohoří, ale že obklopují tuhle nádhernou kotlinu."
"Jak jste to krásné místo objevil?"
"Pronásledoval jsem mývala škvírou do rozsedliny, která tehdy ještě nebyla zarostlá břečfanem, a hned jsem si ten útulek přisvojil."
"Sám?"
"Nejdřív sám, a stokrát jsem unikl smrti jen proto, že jsem tu našel bezpečný úkryt, když mě pronásledovali Indiáni. Později jsem sem zavedl své mládence a teď tady skladujeme ulovené kůže a trávíme tuhou zimu."
Za jeho posledních slov se nad zeleným trávníkem rozlehlo pronikavé zapískání a sotva doznělo, rozestoupilo se na mnoha místech křoví a vynořily se postavy, na nichž bylo na tisíc kroků vidět, že mají domovské právo na Divokém západě.
Dojeli jsme doprostřed kotliny a vzápětí nás obklopili muži vyjadřující jadrnými slovy radost z příjezdu Old Firehanda.
Za této vřavy, přípustné jen v tomto dokonalém úkrytu, jsem si všiml, že Vinnetou seskočil z koně a odsedlal ho. Poté dal koni lehkým plácnutím na srozuměnou, aby se sám postaral o svou večeři, hodil si sedlo, udidlo a přikrývku na rameno, na nikoho ani nepohlédl a vzdálil se.
Protože náš vůdce měl teď jinou práci a nemohl se nám věnovat, následoval jsem Vinnetouova příkladu, odsedlal jsem svého Swallowa,
odpověděl jen krátce na zvědavé otázky a odebral se na prohlídku kotliny.
Při vzniku tohoto pohoří byla hornina nesmírnými silami zvednuta jako obrovská mýdlová bublina, a když praskla, vytvořila dutou, nahoře otevřenou a zvenčí napřístupnou polokouli, která se podobala propadlému kráteru obrovské sopky. Vzduch a světlo, vítr a voda pak rozrušily tvrdý kámen, na němž se zachytily rostliny, a nahromaděná voda si později našla průchod skalní stěnou a vytvořila potok, který nás sem dnes dovedl.
Vybral jsem si k obchůzce lem kotliny a kráčel jsem mezi keři a podél většinou kolmých, často dokonce převislých skalních stěn. Objevil jsem v nich otvory zakryté zvířecími kůžemi a vedoucí patrně k obydlím či skladům lovců. Skupinu tvořilo zřejmě víc osob než jen ty, co nás přivítaly. Usuzoval jsem tak podle počtu žen, které jsem spatní za obchůzky. Většina mužů však byla zřejmě na lovu a vracela se až na začátku zimy, která na sebe nedá už dlouho čekat.
Jak jsem se tak toulal dál, všiml jsem si, že na zdánlivě nepřístupném útesu stojí malá chýše ze sukovitých větví. Odtamtud bude jistě možné přehlédnout celou kotlinu se všemi podrobnostmi, a tak jsem se rozhodl, že tam vystoupím.

Brzy jsem nalezl nikoli pěšinu, avšak stopy nohou a sledoval jsem je stále výš.
Chyběl mi už jen krátký úsek, když jsem spatřil, že z úzkých a nízkých dveří vyklouzl muž. Nevyrušil jsem ho zřejmě já, protože si mě vůbec nevšiml a stoupl si obrácen ke mně zády na kraj skaliska, zastínil si oči zdviženou rukou a hleděl dolů.
Měl na sobě barevnou loveckou košili ze silné látky, kožené kalhoty ozdobené na vnějším stehu od boků až po kotníky třepením a malé mokasíny bohatě pošité skleněnými korálky a dikobrazími štětinami. Kolem hlavy měl jako turban ovázaný červený šátek a místo opasku šerpu téže barvy.
Když jsem vystoupil až na skalní výčnělek, zaslechl muž moje kroky a rychle se otočil. Byla to pravda, nebo klam? Přede mnou stálo zjevení mých snů, předmět mého nepřetržitého uvažování a vzpomínání, cíl všech mých přání a nadějí. Neovládl jsem se a jásavě zvolal:
"Ellen! Je to možné?" a rychle jsem k ní přistoupil.
Její oči však hleděly vážně a chladně, její postava - zřejmě zvyklá na mužské oblečení - stála hrdě a nehybně a její opálená tvář neprozradila sebemenší radost z mého příchodu.
"Kdyby to bylo možné, tak byste mě tu nenašel, pane. Ale položit
bych vám tu otázku měla spíš já. Jak to, že jste si dovolil vejít do našeho tábora?"
Tak jako působí ledová voda na rozpálené tělo, zchladila její slova moji radost, že jsem ji tu našel. A tak jsem chladněji a odměřeněji než ona řekl jediné slovo: "Pshaw!" Pak jsem se k ní otočil zády a opatrně jsem sestoupil dolů.
Ve svém překvapení jsem odhalil ty nejčistší a nejsvětlejší city svého srdce a dostalo se mi ponížení, které mě zasáhlo hlouběji než indiánský šíp. Cítil jsem teď jinou trpkost než onoho večera, kdy mě od sebe tak rázně odstrčila.
Bylo to tedy tak, jak jsem se domníval. Je dcerou Old Firehanda. Teď už mi bylo jasné všechno. Nikdy bych nepovažoval za možné, že ta křehká a krásná dívka, která jistě poznala požitky a výhody civilizovaného života, může tento život vyměnit za nebezpečí a strádání v divočině. Jistě k tomu měla vážné důvody. Z jednotlivých informací, které jsem už získal, jsem si mohl snadno vytvořit celkový obraz.
Nemohl jsem však pochopit, ,že se teď ke mně chová tak odmítavě -docela jinak než na počátku naší známosti. Tvrzení Old Firehanda, že mě považuje za zbabělce, sice souhlasilo s jejím tehdejším výrokem, ale nedovedl jsem si vysvětlit, v čem by ta zbabělost měla spočívat. Lepší znalec lidí, než jakým jsem byl tehdy já, by mohl motivy jejího chování bezesporu hledal docela jinde, avšak pro mě byly hlubiny ženského srdce tak nepochopitelné, že jsem na skutečnou příčinu nemohl přijít.
Nastal večer. Uprostřed široké kotliny šlehal do výšky oheň, kolem něhož se shromáždili všichni obyvatelé tábora. Ellen, která - jak jsem brzy zjistil - byla ve všech směrech rovnoprávná s muži, seděla mezi lovci, ale připadalo mi, že ji dobrodružné historky, které si vyprávěli, příliš nezajímají. Její oči hleděly zasněně do dálky, a když se vrátily zpátky, spočinuly s podivným výrazem na mé tváři, takže jsem se na ni také znovu a znovu díval.
Rovněž já jsem vyprávěče poslouchal jen na půl ucha. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že jsem hrdinou jedné z těch fantastických pohádek, jejichž postavy vznikly v básníkově představivosti a jsou tím zajímavější, čím neuvěřitelnější události vyprávějí. Ellen přede mnou ležela jako začarovaná princezna, pronásledovaná kletbou zlé víly a přinucená sestoupit ze třpytivých výšin a v nevzhledné lidské podobě čekat na svého vysvoboditele, a já jsem v tuto chvíli cítil, že jsem schopen jakéhokoli úsilí, prostě všeho, co je muž s to udělat pro ženu, jíž patří každý tep jeho srdce.
Co mi však byla platná láska k bytosti, která mě tak očividně odmítá.
Vstal jsem a odešel do tmy, nad níž se klenulo jasné nebe plné hvězd.
Tiché, radostné zaržání od keřů na břehu potoka mě přivolalo ke Swallowi, který mě poznal a něžně si třel hlavu o mé rameno. Od té doby, co mě vynesl z plamenů a z prudké bystřiny, jsem ho miloval ještě víc, a tak jsem mazlivě přitiskl tvář k jeho štíhlému, měkkému krku.
Když si tiše odfrkl, což pro mě bylo vždycky varováním, podíval jsem se stranou. Blížila se k nám mužská postava - ale pak jsem zahlédl cíp šátku omotaného kolem hlavy. Byla to tedy Ellen.
"Odpusťte, jestli ruším," ozval se její hluboký, teď trochu nejistý hlas. "Vzpomněla jsem si na vašeho Swallowa, kterému vděčím za svůj život, a ráda bych mu poděkovala."
"Tady stojí, slečno. Nebudu srdečnost tohoto setkání rušit svou přítomností. Dobrou noc."
Obrátil jsem se k odchodu, ale sotva jsem udělal tucet kroků, uslyšel jsem její polohlasné zvolání.
"Pane!"
Zastavil jsem se. Ellen ke mně váhavě přistoupila a její chvějící se hlas prozradil rozpaky, které nedokázala tak rychle překonat.
"Urazila jsem vás."
"Urazila?" odpověděl jsem chladně a klidně. "Mýlíte se. Muž může k dámě cítit nanejvýš shovívavost, nikdy se však nemůže cítit uražený."
Trvalo dobrou minutu, než našla odpověď na tato asi nečekaná slova.
"V tom případě mi odpusťte můj omyl."
"S radostí, jsem na to zvyklý."
"Vaši shovívavost nebudu už nikdy potřebovat."
"Můžete s ní přesto kdykoli počítat."
Chtěl jsem se opět otočit, avšak Ellen ke mně rychle přistoupila a položila mi ruku na paži.
"Nechme už osobních věcí. S nasazením vlastního života jste za jednu noc dvakrát zachránil život mému otci. Chci vám za to poděkovat, i když teď říkáte tak zlá a odmítavá slova."
Její prsty, teplé a měkké, se dotkly mé ruky a na tváři jsem ucítil její dech. Velkýma, upřímnýma očima mi zpříma a pátravě hleděla do tváře Čím déle na mně spočíval" její magický pohled, tím více mě k přitahoval, a musel jsem se

přemáhat, abych ji neobjal a nedopustil s téže chyby, kterou jsem ji od sebe odehnal v New-Venangu.
"Co jsem udělal já, udělal by každý, kdo žije na Divokém západě Podobnou službu mu prokázalo přede mnou možná už deset jinýc
mužů, a proto není třeba o tom mluvit. Nesmíte soudit podle měřítek, která vám vkládá do úst láska dítěte."
"Nejdřív jsem k vám byla nespravedlivá já, teď jste k sobě nespravedlivý vy sám. Chcete být nespravedlivý i ke mně?"
"Ne!" Dokázal jsem vyslovit jen toto jediné slovo, tak bylo moje nitro prodchnuté jejím hlasem. Jak ostře a odmítavě zněl tam nahoře t u chýše na skalách, a jak libozvučně, jak mírně a konejšivě teď zaháněl hořkost, kterou vyvolal v mém srdci.
"Smím tedy vyslovit prosbu?"
"Prosím."
"Hněvejte se na mě, pane, buďte na mě zlý, jak jen dovedete, když učiním něco nesprávného, ale nemluvte už o shovívavosti. Slibujete mi to?"
"Slibuji."
"Děkuji vám. A teď se se mnou vraťte k ohni, abychom ostatním popřáli dobrou noc. Ukážu vám potom, kde budete nocovat. Musíme se brzy uložit k spánku, protože časně ráno vyrazíme."
"Proč?"
"Nakladla jsem u Beeforku pasti a chci, abyste si šel se mnou prohlédnout úlovek."
Pár minut nato jsme stáli před jedním z otvorů zakrytých kůží. Ellen ji odhrnula a zavedla mě do temné jeskyně, kterou brzy ozářilo světlo svíčky z jeleního loje, zapálené pomocí prérijního zapalovače.
"Tohle je vaše ložnice. Lovci se sem uchylují, když mají strach, že by si pod širým nebem uhnali revma."
"A vy si myslíte, že ztrpčuje život i mně?"
"Přeju vám pravý opak, ale kotlina je vlhká, protože do ní přes okolní hory nepronikne vítr - a opatrnost je matka moudrosti, jak se říká u nás doma. Spěte sladce!"
Podala mi ruku a s přátelským pokývnutím odešla.
Když jsem zůstal sám, rozhlédl jsem se po svém těsném příbytku. Nebyla to přírodní jeskyně - byla vytesaná do skály lidskou rukou. Kamenná podlaha byla vyložená vydělanými kůžemi, jimiž byly ověšené i stěny. Vzadu stálo lože, které tvořila jen podsada z hladkých třešňovitých kmínků, na nich byly na silné vrstvě kůží rozložené pravé navažské přikrývky.
Na dřevěných kolících zaražených do spár visely předměty potřebné pro dámskou toaletu, což mě brzy přivedlo k přesvědčení, že mi Ellen přepustila své vlastní obydlí.
Jen tato okolnost mé přiměla zůstat v té těsné, uzavřené jeskyni, protože člověk, trávící noci na nekonečné, otevřené prérii se jen zřídka rozhodne spát ve vězení, které civilizovaní lidé nazývají svým bytem.
Nikdy jsem se však neukládal ke spánku se srdečnějším uspokojením než tento večer. Ellenin nesouhlas s mou "shovívavostí' všechno napravil - a když se to tak vezme, mohl jsem za to, co se mezi námi přihodilo, já sám.
Odloučenost mého budoáru patrně způsobila, že mě spánek držel ve svém náručí trochu pevněji než obvykle. Byl jsem totiž ještě na lůžku, když mě probudil rázný hlas.
"Člověče, mně se zdá, že ještě nemáte složené deky, že se nepletu?
Tak se pěkně natáhněte, ne do délky, ale do výšky, řek bych, že vám to
jen prospěje."
Vyskočil jsem a pohlédl na křiklouna stojícího v odhaleném otvoru. Byl to Sam Hawkens. Včera jsem ho viděl jen s puškou, ale teď na mě čekal v kompletní výstroji trapera, což svědčilo o tom, že nás bude doprovázet.
.Jsem hned hotov!"
"To doufám, pane. Jestli se nepletu, čeká naše slečinka u východu."
"Půjdete s námi?"
"Vypadá to tak, aspoň si to myslím. Naše slečinka - vyrostla ale pořádně - přece neponese pasti sama, a vy" - jeho očička přitom na mě jukala z rozcuchaných vousů hrozně pohrdavě - "chci říct, že vy se v tom asi moc nevyznáte."
"To je možné, ale naučím se to."
"Dobrá, to doufám. Jestli se nepletu, nejste úplný greenhorn, viděl jsem už nejednoho většího zelenáče s puškou v ruce! Koukám, že už jste připravený, tak pojdte!"
V duchu jsem se bavil tím, co si o mně ten starý mýval myslí. Jistě, jako správný ošlehaný zálesák jsem opravdu nevypadal a moje vždy pečlivě vyleštěné zbraně se v očích trapera podobaly spíš hračkám. S tímto, názorem jsem se však setkal už tolikrát, že jsem si na něj zvykl a nijak mě neurážel.
Když jsem vyšel z jeskyně, spatřil jsem Ellen, která na nás čekala u vchodu do strže. Sam zvedl několik svázaných pastí, hodil si je na rameno a zamířil k ní. Ani se neohlédl, jestli jdu za ním.
"Koně necháme tady?"
"Jestli se nepletu, tak se váš kůň ještě nenaučil klást pasti nebo lovit bobry na dně řeky. Musíme přidat do kroku, abychom to stihli. Tak už pojdte!"
"Musím se ještě postarat o koně."
"Není třeba, pane! Naše slečinka to udělala za vás, tak je to."
Sam Hawkens netušil, jakou mi svými posledními slovy udělal radost. Ellen se tedy už za rozbřesku postarala o Swallowa, což znamenalo, že si vzpomněla i na jeho pána. Určitě změnila své názory poté, co si s ní o mně pohovořil její otec. Užuž jsem se chtěl divit, že ostražitého Old Firehanda nikde nevidím, když jsem spatřil, jak se k nám s Vinnetouem a jedním z lovců brodí potokem.
"Good morning, pane," pozdravil mě a podal mi ruku. "Byl jsem se porozhlédnout venku a vystřídal jsem hlídku. Lovil

jste už někdy bobry?"
Ještě ne."
"Tak aspoň zažijete něco nového. Budete mít s sebou dobrého učitele - Ellen umí vyčistit hráze moc dobře."
Také Vinnetou mě pozdravil přátelským howgh a učinil Ellen indiánskou poklonu:
"Dcera Ribany je krásná jako rudnoucí pohoří a silná jako bojovníci od břehů Gily. Její oko spatří tolik bobrů, že její ruce neunesou jejich kůže." A když si všiml, že můj pohled putuje po kotlině a hledá Swallowa, řekl mi na uklidněnou:
"Můj bratr může odejít, jeho přítel se postará o koně, kterého také miluje."
Když jsme prošli strží, zamířili jsme doleva, opačným směrem, než odkud jsme včera přišli, a kráčeli jsme po proudu říčky až k místu, kde se vlévá do Mankizity.
Její břehy byly porostlé hustým, téměř neproniknutelným houštím, po stromech se pnuly výhonky divokého vína, táhly se od větve k větvi, spletené padaly shora dolů a po vedlejším kmenu se vinuly opět nahoru a vytvářely spleť, kterou se dalo projít jen za pomoci nože.
Maličký Sam šel před námi a byl tak ověšen nákladem, že mi živě připomínal slovenské obchodníky s pastičkami na myši, kteří čas od času přicházeli do mého klidného rodného městečka.
Přestože nablízku nebyli žádní nepřátelé, Samovy nohy ve velkých botách se s obdivuhodnou obratností vyhýbaly místům, kde by po nich mohly zůstat stopy, a jeho maličká očka nepřetržitě přejížděla napravo nalevo po bohaté vegetaci, která jako by i v této pozdní roční době soutěžila s úrodností panenské půdy v údolí Mississippi.
Teď Sam zvedl pár šlahounů, skrčil se a podlezl pod nimi.
"Pojdte," vyzvala mě Ellen a vykročila za ním. "Tady se naše bobří stezka rozvětvuje."
Opravdu, za zeleným závěsem se houštím táhla úzká pěšina, po níž
jsme se dost dlouho souběžně s řekou prodírali houštinou z keřů, dokud se od řeky neozvalo jakési zavrčení či zapískání. Sam se okamžitě zastavil, otočil se k nám a dal si ruku na ústa.
"Jsme tady," zašeptala Ellen. "Bobří hlídka pojala podezření."
Po chvíli, během níž panovalo kolem dokola hluboké ticho, jsme se plížili opět dál a dospěli jsme k záhybu řeky, kde se nám naskytla příležitost pozorovat velkou bobří kolonii.
Bobři tu postavili daleko do vody širokou hráz, po níž mohl opatrně kráčet i člověk. Její čtyřnozí obyvatelé ji horlivě zpevňovali a zvětšovali. Na druhém břehu jsem viděl několik bobrů, jak ostrými zuby hbitě ohryzávají štíhlé kmínky tak, aby spadly do vody. Jiní členové kolonie je dopravovali k hrázi - strkali je ve vodě před sebou. Další zas obalovali stavbu hlínou. Nosili ji ze břehu a nohama a širokým ocasem, který používali jako zednickou lžíci, ji udusávali na spletených větvích a kmíncích.
Sledoval jsem počínání těch čilých zvířat s velkým zájmem. Zvlášť mě zaujal jeden neobyčejně velký bobr, sedící na hrázi zřejmě jako hlídka. Tento tlusťoch náhle nastražil krátké uši, zpola se otočil kolem vlastní osy, vyrazil už zmíněný varovný výkřik a vzápětí zmizel pod vodou.
V mžiku ho následovali i ostatní bobři. Bylo opravdu zábavně dívat se, jak zvedali zadky, když se chtěli ponořit, a jak bušili plochým ocasem do hladiny, že voda jen stříkala a údery se rozléhaly široko daleko.
Neměli jsme přirozeně čas oddávat se humorným scénkám. Bobry zřejmě vyrušil blížící se nepřítel - a největším nepřítelem těchto mírumilovných a velmi vyhledávaných zvířat je člověk.
Proto jsme - ještě než poslední bobr zmizel pod vodou - leželi už se zbraní v ruce pod hluboko svěšenými větvemi několika pinií a s napětím jsme čekali, kde se objeví nevítaný host. Netrvalo dlouho a kousek nahoru od nás se pohnuly špičky rákosí a hned nato jsme spatřili, jak se po břehu plíží dva Indiáni. Jeden z nich měl na ramenou pověšeno několik pastí, druhý nesl bobří kůže. Oba byli ozbrojeni a chovali se tak, jako by věděli, že je nablízku nepřítel.
"Hrome," sykl Sam, "ti mizerové našli naše pasti a sklidili, co nezaseli, jestli se nepletu. Jen počkejte, vy rošťáci, moje Liddy vám poví, komu patří ta železa i kůže!"
Pomalu zvedl pušku a připravoval se k výstřelu. Nevěřil jsem, že by se tou starou flintou mohl do něčeho trefit, a navíc jsem považoval za nutné, abychom oba Indiány zneškodnili nehlučně. Protojsem Samovi
položil ruku na paži. Poznal jsem na první pohled, že Indiáni patří ke kmeni Oglalů, a jejich černě pomalované tváře mi prozradily, že nejsou f na lovu, ale na válečné stezce.
Nebyli tu tedy sami a výstřel by mohl přivolat jejich pomocníky nebo mstitele.
"Nestřílejte, Same! Vytáhněte nůž. Vykopali válečnou sekeru a to znamená, že tu nejsou jen dva."
Malý Sam, připravený k výstřelu, na mě pohlédl s pochybovačným výrazem a řekl:
"To vidím přirozeně taky, aby bylo jasno, a určitě by bylo lepší vyřídit je potichu. Jenomže můj starý nůž není tak ostrý, abych jím propíchl dva Indiány najednou."
"Pche! Vy se postaráte o jednoho a já o druhého!"
"Čtyři z našich nejlepších pastí - každá za tři a půl dolaru! Moc mě potěší, když k těm ukradeným kůžím budou muset přidat taky vlastní skalpy, to jo, ale jestli vám do srdce pronikne jejich nůž, pane, tak to bude vaše poslední hodinka, jestli se nepletu."
"Pospěšte si, Same, než bude pozdě!"
Oba Indiáni teď stáli zády k nám a hledali na zemi stopy. Odložil jsem pušku, nůž jsem si dal mezi zuby a tiše, tichounce jsem se plížil vpřed. Tu se u mého ucha ozval ustrašený šepot:
"Počkejte, udělám to za vás."
"Děkuju, Ellen. Tohle není práce pro ženu."
"Tak se radši vraťme do tábora a..."
Její další slova jsem neslyšel, protože jsem dorazil na kraj křoví, rychle jsem vyskočil, popadl bližšího Indiána levačkou

za krk a pravačkou jsem mu vrazil nůž mezi lopatky, že okamžitě klesl bez hlesu k zemi. Rychle jsem nůž vytáhl a otočil se, abych se postaral i o druhého. Ale ten už ležel také na zemi a Sam stál s roztaženýma nohama nad ním:
"Tak, chlapče, teď můžeš ve věčných lovištích krást pasti, jak se ti zlíbí, jestli se nepletu, ale naše ti tam nebudou už k ničemu." Krátce se zasmál a dodal: "Jeden skalp už máme a ten druhý - ale u všech čertů, pane, vy tedy máte jistou ruku a navíc srdce na správném místě. Musím říct, že bych si to nikdy nepomyslel, připadal jste mi trochu... trochu ... nezkušený. Ale copak vy si nevezmete svůj skalp?"
"Svůj skalp, Same? Ten si nechám radši tam, kde mi narostl."
"Výborně, pane, jste správný chlap, nenecháte si zkazit náladu, když ucítíte kapku indiánské krve. Ale já jsem myslel skalp toho mizery. Nepřenechal byste mi ho?" dodal s potutelným úsměvem.
"Beze všeho. Jen si ho vezměte!"
"Děkuju. Udělá mi to radost. Mám k tomu taky důvod. Podívejte!"
Sam si sundal z hlavy omšelý klobouk a s ním i dlouhé vlasy. Zděsil jsem se pohledu na jeho holou, krvavě červenou lebku.
"To koukáte, jestli se nepletu? Od dětstvíjsem měl své kadeře poctivě přirostlé a nosil jsem je plným právem. Žádný advokát by se mi je neopovážil upřít, ale jednou se na mě vrhlo asi deset nebo dvacet Pónių a skalpovali mě. Zašel jsem pak do Tekami a koupil jsem si tam novou kůži. Říkali tomu paruka, a stála mě dva pěkné balíky bobřích kůží, jestli se nepletu. Jsem s ní docela spokojený, tahle nová je někdy dokonce praktičtější než stará, zvlášť v létě, to si ji můžu sundat, když se potím. Ale přesto za ni zaplatilo už pár Indiánů životem. Z jejich skalpu mám větší radost než z toho nejlepšího bobra."
Při těchto slovech si klobouk a paruku zase nasadil a potom skalpoval i druhého Indiána. Zřejmě jsem starého Sama až dosud podceňoval. Vypadal sice komicky, ale byl to chlapík zocelený v boji s živly a tisícerými nebezpečími, jeden z mužů, jakých najdeme na Divokém západě mnoho.
Odvrátil jsem se a pocítil jsem cosi jako lítost a hrůzu ze sebe samého. Tím pocitem by měla být naplněna srdce všech, kteří hrdé kmeny severoamerických savan pronásledují ohněm, mečem a jedem a vyhánějí je z jejich domova do horských kaňonů, kde mají jen dvě možnosti: neslavně vymřít, anebo utržit smrtelnou ránu v boji.
Tu se přede mnou objevila Ellen. Její oči hleděly na mrtvá těla pohledem, který mě zmrazil a který mi ji odcizil. Až potom, když se podívala na mé, dostaly její oči přátelštější výraz.
"Proč si nevezmete svůj skalp?" zeptala se., Jeden jste přenechal už Vinnetouovi."
Tato otázka vyslovená ženou mi byla zcela nepochopitelná, a tak jsem na ni odpověděl jen udiveným pohledem. Navíc nebylo toto místo vhodné k útlocitným poznámkám, neboť za každým stromem mohla číhat napjatá tětiva luku, anebo se tam mohlo ozvat cvaknutí kohoutku pušky. Nejdůležitější teď bylo podat zprávu do tábora a upozornit lovce na blízkost Indiánů.
"Pomozte mi, Same, musíme ty rudé tváře někam uklidit."
"Máte pravdu, pane. To je opravdu třeba. Ale naše slečinka ať se zatím schová do křoví, vsadím své mokasíny proti páru baletních botiček, že se tu co nejdřív objeví další rudokožci."
Ellen uposlechla Samovy rady a já jsem s jeho pomocí mrtvoly, které jsme z bezpečnostních důvodů nesměli hodit do vody, ukryl pod rákosí na břehu. Když jsme byli hotovi, řekl Hawk'ens:
"Tak, to by bylo, a vy se teď vraťte s naší slečinkou do pevnosti a varujte ostatní. Já se zatím vydám po stopách těch Indiánů, abych se dověděl víc, než nám tihle dva stačili říct, aspoň si to myslím."
"Nechcete se radši vrátit k otci vy, Same Hawkensi?" zeptala se Ellen. "Dovedete lip zacházet s pastmi - a naše čtyři oči uvidí víc než dvě."
"Hm, když si to naše slečinka přeje, tak to udělám, ale jestli to nedopadne dobře, nebude to moje vina."
"To jistě, Same. Víte přece, že dělám jen to, co chci. Dva skalpy už máte - teď si musím přijít na své taky já. Pojďte, pane!"
Ellen nechala malého trapera traperem a vnořila se do hustého křoví. Vykročil jsem za ní.
I když jsem musel věnovat velkou pozornost okolí, nemohl jsem si nevšimnout dívčina počínání. Prodírala se neslyšně křovím s obratností zkušeného zálesáka a v každém jejím pohybu se zračila nesmírná opatrnost.
Bylo zřejmé, že se pohybuje v přírodě od dětství, že přijímala podněty, které zbystřily její smysly, ale zdrsnily její návyky a běh jejího osudu obrátily tak neobvyklým směrem. Přesto na mě její silné nervy, které projevila před chvílí, působily trochu jako studená sprcha a svatozář, obklopující v mých vzpomínkách její obraz, tou drsnou, bezohlednou skutečností trochu pohasla.
Obavy, které Ellen projevila, když jsem se chystal vrhnout na Indiána, by mě v jiné situaci obšťastnily, ale když se pak nabídla, že to udělá za mě, naznačila mi její slova, že je s to chladnokrevně a bez váhání zabít člověka. Nemohl jsem se zbavit přesvědčení, že puška a nůž jsou v rukou muže zbraněmi, v rukou ženy však vražednými nástroji.
Šli jsme podél řeky skoro hodinu, než jsme narazili na druhou kolonii bobrů, ti však byli zalezlí.
"Tady jsme nakladli pasti, které jsme před chvílí odebrali Indiánům. O kus dál se Beefork rozvětvuje, tam jsme měli původně namířeno. Teď se tam však nedostaneme, protože - jak vidíte - stopy se vracejí do lesa, odkud vyšly. Musíme se vydat po nich."
Chystala se jít dál, ale zadržel jsem ji.
"Ellen!"
Zastavila se a tázavě na mě pohlédla.
"Nechcete se radši vrátit a všechno ostatní přenechat mně?"
"Jak vás to napadlo?"
"Víte, jaké nebezpečí na vás může číhat?"

"Jak bych to nevěděla? Nemůže být větší než to, jemuž jsem už čelila a které jsem překonala."
"Musíte zůstat naživu!"
"To chci a taky zůstanu. Nebo si myslíte, že mě vyděsí pohled na pomalovaného Inidiána?"
"Byl bych rád, kdyby tomu tak bylo."
"Opravdu?"
Řekla to slovo pomalu a dlouze a její pohled pátravě spočinul na mé tváři.
Potom jsem spatní, jak jí zvolna rudnou tváře, a věděl jsem, že mi porozuměla.
Sklopila oči a já zřetelně viděl, že bojuje se svými city.
"Je žena hodná nenávisti, když dělá totéž, co je dovoleno mužům?"
"Hodná nenávisti - to ne," odpověděl jsem a zdůraznil jsem přitom slovo nenávist, "ale nenávist není to jediné, co se člověk obvykle snaží potlačit."
Nastala chvíle mlčení. Potom Ellen zvedla oči a pohlédla mi zpříma do tváře.
"Soudíte podle okamžité situace a kladete obvyklá měřítka na poměry, které jsou víc než obvyklé. Jednou se dovíte, jaké události způsobily, že jsem svůj život zasvětila pomstě a boji. Teď však pojdte, musíme být opatrní a ostražití."
Vydali jsme se dál. Vzdalovali jsme se teď od řeky a našlapovali zlehka mezi štíhlými a řídkými kmeny vysokého lesa, tvořícího hustou zelenou klenbu nad půdou pokrytou vlhkým mechem, na jehož měkkém povrchu jsme mohli sledovat stopy bez sebemenších potíží.
Tu se Ellen, která šla stále přede mnou, zastavila. Viděli jsme stopy nikoli dvou, nýbrž čtyř mužů, kteří až sem došli společně a tady se rozdělili. Ti dva, co jsme zneškodnili, měli úplnou válečnou výzbroj, a jelikož jsem usuzoval, že tu někde bude větší počet jejich soukmenov-ců, kteří mají zřejmě vážný důvod podniknout tak dalekou cestu přes území nepřátelských kmenů, napadlo mě, že tato výprava možná souvisí s překaženým přepadením vlaku a je jedním z oněch tažení, jimiž se Indiáni chtějí za každou cenu pomstít za utrpěnou potupu, anebo si s někým vyřídit účty.
"Co teď?" zeptala se Ellen. "Tyhle stopy vedou k našemu táboru, jehož odhalení musíme zabránit. Půjdeme po nich, anebo se rozdělíme."
"A tahle čtyřnásobná stopa vede zřejmě k táboru Indiánů, kteří se přirozeně ukryli a čekají na návrat svých zvědů. Ze všeho nejdřív musíme objevit jejich tábor, abychom zjistili jejich počet a úmysly. Vchod do našeho rytířského hradu přece střeží hlídka, která udělá, co je třeba, aby zachovala naše tajemství."
"Máte pravdu. Půjdeme dál!"
Les se táhl z návrší klesajícího k řece daleko do roviny a protínaly ho hluboké skalnaté trhliny bujně zarostlé kapradím a křovím. Když jsme se k jedné z těchto proláklin tiše přiblížili, ucítil jsem čpavý zápach, který mě přiměl k tomu, abych si okolí prohlédl pečlivěji. Vzápětí jsem spatřil nenápadný, řídký sloup kouře, který chvílemi slábl, Či docela mizel a pak se zase přímo před námi rozmarně vinul ke korunám stromů.
Tento kouř mohl vycházet jen z indiánského ohně. Běloši totiž přikládají do ohně naráz celé kusy dřeva, které pak vzplanou vysokými plameny a vydávají velké a často zrádné množství kouře. Naproti tomu
Indiáni přikládají polena do ohně postupně, takže hoří jen malým plamenem se sotva znatelným kouřem. Na výhody takového ohně mě upozornil Vinnetou a mnohokrát mi řekl: "Můj bratr způsobí svým ohněm takový žár, že se k němu nemůže posadit, aby se ohřál."
Zadržel jsem Ellen a upozornil jsem ji na svůj objev.
"Lehněte si tamhle za to křoví, půjdu si ty lidi prohlédnout."
"Proč nesmím s vámi?"
"Jeden stačí. Ve dvou hrozí dvojnásobné nebezpečí, že nás objeví."
Ellen souhlasně přikývla, ustoupila stranou a pečlivě přitom po sobě zahladila své stopy. Já jsem se zatím plížil od kmene ke kmeni k proláklině.
Na jejím dně sedělo a leželo těsně u sebe takové množství Indiánů, že se tam sotva vešli. Na konci prolákliny stál nehybně jako kovová socha mladý dlouhovlasý Indián a také na okraji prostranství jsem spatřil hlídky, jimž moje přítomnost naštěstí unikla.
Pokusil jsem se tábořící Indiány spočítat, a proto jsem se podíval na každého zvlášť, ale záhy jsem se překvapeně zarazil. Nejblíž ohně seděl - bylo to opravdu možné? - bflý náčelník Parranoh aneb Tim Finnetey, jak mu říkal Old Firehand. Oné noci jsem v měsíčním svitu a potom, když před námi ležel na zemi, viděl jeho obličej natolik zřetelně, že jsem se teď nemohl mýlit. Přesto jsem však pochyboval sám o sobě, neboť náčelníkovi visel z hlavy nádherný skalp, přestože mu ho Vinnetou strhl a ani na minutu ho nesundal z opasku.
Tu se hlídka, stojící na této straně strže, vydala k místu, kde jsem se skrýval za balvanem, a tak jsem se musel rychle vzdálit.
Dospěl jsem šťastně k Ellen, pokynul jsem jí, aby mě následovala, a vrátil jsem se s ní až k místu, kde se stopy rozdělily. Potom jsme sledovali druhou stopu vedoucí hlubokou rostlinnou spletí přímo k údolí, jímž jsme včera přišli a kde nás zastavila hlídka.
Bylo mi teď jasné, že nás Oglalové sledovali krok za krokem, aby se nám pomstili. Náš pobyt u traťových dělníků, kde se zotavoval Old Firehand, jim poskytl dost času, aby svolali všechny schopné bojovníky. Proč se tu však kvůli nám třem shromáždil tak velký počet ozbrojených mužů, proč nás už dávno nepřepadli a proč nás nechali klidně táhnout pořád dál, jsem si vysvětloval tím, že Parranoh zná úkryt traperů a že je chce zničit všechny.
Oba Indiáni, kteří tudy šli před námi, nám prorazili cestu, takže jsme postupovali poměrně rychle a byli jsme už nedaleko údolí přetínajícího náš směr, když jsem zpoza hustých kmínků divokých třešní zaslechl tiché cinknutí.
Pokynul jsem Ellen, aby se ukryla, a padl jsem hned na zem, vytáhl jsem nůž a plížil jsem se oklikou oním směrem. Další nepatřičnou věcí, kterou jsem spatřil, byla hromada železných bobřích pastí, vedle nichž čouhaly křivé nožky v

obrovských mokasínech. Když jsem se připlížil ještě blíž, spatřil jsem i dlouhý volný plášť, na jehož horním konci ležela široká zmačkaná střecha starého plstěného klobouku, a kousek pod ní jsem uviděl jako trny odstávající špičky neupraveného vousu, z něhož čile a pozorně vykukovala skrz listí malá očička.
Byl to náš malý Sam. Ale jak se sem proboha dostal? Domníval jsem se, že je už dávno v pevnosti! Mohl jsem se to rychle a snadno dovědět, stačilo, abych se ho zeptal. Proto jsem se k němu co nejopatrněji připlížil. Těšil jsem se už předem, jak ho tím nečekaným přepadením vyděsím.
Tiše, tichoučce jsem sáhl po jeho pušce, která mu ležela po boku, přitáhl jsem starou předpotopní Liddy k sobě a otevřel jsem zrezavělý závěr. Když se ozvalo cvaknutí, zvedl se Sam tak rychle, že mu převislé větve strhly klobouk i paruku, a když spatřil, že na něj míří jeho vlastní puška, objevil se pod jeho papouščím nosem hrajícím všemi duhovými barvami obrovský otvor, který se úžasem zvětšoval.
"Same Hawkensi," zašeptal jsem, „jestli okamžitě nezavřete pusu, strčím vám do ní ten tucet pastí, co leží vedle vás!"
"Člověče, vy jste mě ale vyděsil, jestli se nepletuí" odpověděl traper, který přes své zděšení nevydal jediný neopatrný zvuk, a honem si nasadil klobouk i paruku na správné místo.
"Myslíte si ještě, že jsem greenhorn, kterého musíte učit, jak má držet pušku?"
"Aby vás čert spral! Třesu se ještě po celém těle, tak je to, protože kdybyste byl rudokožec, tak..."
"Tak by to byla vaše poslední hodinka, jak jste řekl před chvílí. Tady máte tu vaši bouchačku. A teď mi řekněte, jak to, že jste se tu uložil ke spánku?"
"Ke spánku? Poslyšte, pane, o spánku nemůže být ani řeč, i když jste se mi dostal na kobylku, aniž bych si toho všiml. Přemýšlel jsem o těch dvou rudokožcích, které bych chtěl ještě stáhnout z kůže, a budu moc rád, když ostatním nepovíte, jak jste starého Sama převezl."
"Budu mlčet jako hrob."
"Kde máte naši slečinku?"
"Je schovaná kousek odtud. Slyšeli jsme cinknout vaše pasti, a tak jsem se musel podívat, co to tady vyzvání."
"Vyzvání? Copak to bylo tak slyšet? Same Hawkensi, ty jsi ale
pitomec! Ležíš tady jako mezek, abys ulovil dva skalpy, a děláš přitom randál, který je slyšet až nahoře v Kanadě, jestli se nepletu! Ale kde se tady berete? Jdete taky po stopách těch dvou Indiánů?"
Přitakal jsem a vyprávěl jsem mu, co jsem vypátral.
"To nás bude stát spoustu střelného prachu, spoustu prachu, pane! Já šel s pastmi proti proudu, a jestli se moc nepletu, spatřil jsem dva rudochy, jak se rozhlížejí tamhle u křoví sotva osm kroků odtud. Tak jsem hned zalezl a viděl, že jeden jde směrem dolů, druhý nahoru, aby prohledali údolí. Jenomže toho budou litovat, aspoň si to myslím. Nechal jsem jednoho projít kolem sebe a pak jsem se uklidil sem, abych se jich zeptal, co viděli, až se tu sejdou."
"Myslíte, že to udělají?"
"Určitě. Nejlepší bude, když se schováte na druhé straně, abychom je dostali mezi sebe. A nenechávejte už čekat naši slečinku, aby neudělala z netrpělivosti chybu."
Uposlechl jsem jeho rady a vrátil se pro Ellen. Stručně jsem jí řekl, co jsem se dověděl, a potom jsem s ní zaujal postavení naproti Samovi a všichni jsme čekali na návrat obou Indiánů.
Naše trpělivost byla vystavena dlouhé zkoušce. Uplynulo několik hodin, než jsme zaslechli tichý krok opatrně kráčejícího člověka. Byl to jeden z těch, na něž jsme čekali, starý, větrem ošlehaný chlapík, který už neměl na opasku dost místa pro ukonstěné skalpy, a tak si je v hustých řadách přišíval na vnější švy širokých kalhot.
Sotva se k nám přiblížil, vrhli jsme se na něj z obou stran a zneškodnili jsme ho.
Stejný osud postihl i druhého, který se objevil zanedlouho.
Potom jsme se společně, tak jak jsme ráno odešli, vrátili do pevnosti.
Před branou jsme vyhledali hlídku, která ležela ukryta za keřem a indiánského zvěda, plížícího se několik kroků od ní, přirozeně spatřila.
Sam na hlídku udiveně pohlédl.
"Ty jsi byl vždycky greenhorn, Wille, a greenhornem zůstaneš, dokud tě rudoši nepopadnou za pačesy, tak je to. Copak sis myslel, že tady ten Indián chytá motýly? Proč jsi nevytáhl nůž?"
"Dej si pozor na jazyk, Same Hawkensi, nebo teď udělám to, co jsem předtím neudělal! Will Parker - a greenhorn! Tenhle vtip by opravdu stál za pár zrnek prachu, ty starý mizero! Ale syn tvé matky není zřejmě dost chytrý, aby pochopil, že je lepší nechat zvěda běžet, aby se ostatní nevyděsili, když se nevrátí."
"To je možná pravda, když nestojíš o indiánské skalpy, to si myslím já. Podívej se!" Pn těchto slovech ukázal na ukonstěné skalpy a roztáhl
obličej do blaženého úsměvu, který rozhýbal jeho rozcuchané vousy jako zemětřesení. "Ať se dítě tvého otce podívá na tyhle nádherné skalpy! To ti neříká nic, Wille Parkere, ptám se tě, jestli se nepletu, to ti neříká nic?"
"Jeden," počítá oslovený a v jeho hlase zaznělo skoro cosi jako závist, "dva - sakra, kde jsi tu parádu sebral? Tři - to ještě není všechno, Same Hawkensi? Cože - čtyři - ty jsi přece neukořistil všechny sám!"
"Sám, docela sám - když nepočítám tyhle dva, které mi přenechal tenhle ... tenhle ... tenhle mládenec."
"Přenechal?" zeptal se ten druhý udiveně a vrhl na mě pohled, který jasně vyjadřoval upřímné pochybnosti o mé duševní příčetnosti.
"Ty mi nevěříš, Wille Parkere? Máš přece dobrý nůž i pušku, a když kolem sebe nenecháš nepřátele běhat, taky se na něco vzmůžeš, jestli se nepletu!"
Při posledních slovech vykročil Sam k vodě, ale ještě než zmizel mezi skalami, otočil se a varoval hlídku:
"Měj oči na stopkách, tak je to! Vrokli jsme objevili celé hnízdo rudochů. Mohli by ti strčit nos mezi nohy. Byla by tě škoda, jestli se nepletu, opravdu škoda!"

Nato šel dál, celý ověšený pastmi, a za chvíli jsme se ocitli na konci strže a spatřili před sebou kotlinu. Stačilo, aby starý traper ostře hvízdl, a všichni obyvatelé úkrytu se seběhli a pozorně vyslechli zprávu o našem dobrodružství. Také Old Firehand naslouchal až do konce. Když jsem se zmínil o Parranohovi, ozval se z jeho úst užaslý a zároveň radostný výkřik.
"Určitě se nemýlíte, pane? To bych mohl skutečně splnit svou přísahu a zmocnit se ho. Je to už dlouhá léta moje jediné a nejvroucnější přání."
"Mýlí mě jen ty vlasy."
"Ach, ty jsou vedlejší - podívejte se na Sama Hawkense! Je docela dobře možné, že jste ho oné noci nezranil smrtelně. Jeho Indiáni ho našli a odnesli. Během mé nemoci se zotavil a dal nás sledovat a pak se vydal za námi."
"Ale proč nás nenapadl?"
"To nevím, ale určitě k tomu má důvod, který se brzy dozvíme. Jste unavený?"
"Ani ne."
"Musím Parranoha vidět na vlastní oči. Doprovodíte mě tam?"
"Samosebou. Musím vás jen upozornit, že to bude nebezpečné. Indiáni budou marně čekat na vyslané zvědy, půjdou je co nejdřív hledat
a najdou jejich mrtvoly. Kdybychom se dostali mezi ně, mohli by nás odříznout od našeho úkrytu."
"To všechno je možné, ale já tu nemůžu zůstat a klidně čekat, až nás najdou. Dicku Stone!"
"Pane?"
"Slyšel jsi, kam se chceme vydat?"
"Samozřejmě."
"Přines si pušku a pořádně se vyzbroj, hubeňoure!"
"Jsem připravený, pane. Pojedeme na koních?"
"Ne, půjdeme jen k rokli. Vy ostatní se dejte do práce a zamaskujte trávou jeskyně s kůžemi. Nemůžeme vědět, jak to dopadne, a kdyby Indiáni náhodou pronikli do naší kotliny, nesmějí tu najít nic, co by mohli potřebovat. Harrisi, ty jdi k Willu Parkerovi, a ty, Bille Bulchere, tady dohlížej na pořádek, zatímco budeme pryč!"
"Dovol, abych šla s tebou, otče," poprosila Ellen.
"Nijak bys mi nepomohla, dítě. Odpočiň si! Teď o nic nepřijdeš."
Ellen opakovala svou prosbu, ale Old Firehand trval na svém, a tak jsme za chviličku vyšli ve třech korytem potoka ze strže.
Dick Stone byl podobný originál jako Sam Hawkens. Jeho nekonečně dlouhá a neuvěřitelně hubená a vysušená kostnatá postava byla tak předkloněná, že jsem měl dojem, že jeho oči nemůžou vidět nic jiného než jeho vlastní nohy, jejichž délka člověku naháněla strach. Na pevných loveckých botách měl připnuté kožené kamaše sahající až na stehna, oblečený byl do úzkých kalhot přidržovaných širokým opaskem, na němž vedle nože a revolveru visela spousta potřebných drobností. Přes široká, hranatá ramena měl přehozenou vlněnou deku, jejíž vytahaná vlákna se rozbíhala na všechny světové strany, a jeho krátce ostříhaná hlava vězela v čemsi, co se prostě nedalo definovat.
Když jsme se ocitli venku, vydali jsme se po stručných pokynech kolem hlídky k místu, kde byl předtím schovaný Sam Hawkens. Cesta vedoucí odtamtud k rokli byla pro nás rozhodně nejvýhodnější, protože jsme byli z obou stran kryti a měli jsme jistotu, že zde narazíme na Indiány, kteff - jak se dalo čekat - opustili úkryt a vydali se hledat své soukmenovce.
Vinnetou krátce po našem ranním odchodu také zmizel z tábora a dosud se nevrátil. Na této výpravě by nám byl tím nejvítanějším společníkem, a protože jsem ho měl opravdu rád, dělal jsem si o něj už trochu starost. Mohl se snadno střetnout s nepřítelem, a v tom případě by byl přes svou statečnost ztracený.
Právě když jsem o této možnosti uvažoval, rozhrnulo se vedle nás
křoví a Apač stál před námi. Jakmile jsme ho poznali, sundali jsme ruce ze zbraní, po nichž jsme sáhli, když zachrastily větve.
"Vinnetou půjde s bílými bratry, aby spatřil Parranoha a Oglaly."
Udiveně jsme na něj pohlédli. Vinnetou už o Indiánech věděl!
"Můj rudý bratr už spatřil bojovníky nejkrutějšího kmene Siúxů?"
"Vinnetou musí střežit svého mladého bratra a dceru Ribany. Šel za nimi a viděl, jak jejich nože probodly srdce rudých bojovníků. Parranoh ukořistil skalp jednoho muže z kmene Osadžů, jeho vlasy jsou podvod a jeho myšlenky jsou plné falše. Vinnetou ho zabije."
"Ne, náčelník Apačů se ho nedotkne, přenechá ho mně!" odpověděl Old Firehand.
"Vinnetou ho věnoval svému bílému příteli už jednou."
"Tentokrát mi neujde, protože moje ruka..."
Slyšel jsem jen toto slovo, neboť v okamžiku, kdy ho Old Firehand vyslovil, jsem za keřem zakrývajícím další stopy zahlédl pár svítících očí a prudkým skokem jsem se vrhl na muže, jemuž patřily.
Byl to ten, o němž jsme hovořili: Parranoh! Sotva jsem se ocitl před ním a sevřel mu hrdlo, ozval se po obou stranách praskot a z křoví se vyřítili Indiáni spěchající na pomoc svému náčelníkovi.
Přátelé sledovali můj skok a hned se pustili do Indiánů, kteří mě napadli. Nevím, jak k tomu došlo, ale bílý náčelník, který mě předčil silou i obratností, náhle ležel pode mnou. Kroutil se jako červ a ze všech sil se mě snažil setřást, ale já mu klečel na prsou, prsty levé ruky jsem mu svíral krk a pravačkou ruku, v níž držel nůž. Neměl jsem čas věnovat se vřavě kolem sebe, protože by mě sebemenší neopatrnost mohla stát život. Nikdy jsem už nepocítil, jak člověk v okamžiku smrtelného nebezpečí dokáže zdvojnásobit či zdesaterónásobit své síly!
Parranoh kolem sebe kopal jako připoutaný býk, vší silou se snažil vstát, dlouhovlasá paruka ležela vedle něj,

vytřeštěné, krví podlité oči mu vystupovaly z důlků, ústa měl pokrytá pěnou a lebka skalpovaná Vinnetouovým nožem mu nabíhala napjatými cévami a prudkým tepem bušícího srdce - byl to úděsný pohled. Připadalo mi, že mám pod sebou zběsilé zvíře a silou, kterou teď sám nemohu pochopit, jsem mu sevřel hrdlo tak, že sebou několikrát křečovitě škubl, zaklonil hlavu, obrátil oči v sloup a natáhl nohy, které se zvolna přestaly chvět - byl poražen.
Konečně jsem vstal a rozhlédl se kolem sebe a spatřil jsem výjev, který nelze popsat. Žádný z bojujících nepoužil střelné zbraně ze strachu, aby nepřivolal pomoc pro nepřítele, a tak se bojovalo jen noži a tomahavky. Nikdo už nestál, všichni leželi na zemi a váleli se ve vlastní krvi či v krvi svého protivníka.
Vinnetou se právě chystal probodnout Indiána ležícího pod ním a moji pomoc nepotřeboval. Old Firehand na jednom nepříteli ležel a odrážel druhého, který ho bodal do paže. Přispěchal jsem mu na pomoc a srazil jsem Indiána jeho vlastním tomahavkem, který mu předtím upadl. Pak jsem skočil k Stonemu, ležícímu mezi dvěma mrtvými rudokožci pod obrovitým Indiánem, který se mu snažil zasadit smrtelnou ránu. Nepodařilo se mu to, překazil jsem mu to sekyrkou jeho soukmenovce.
Stone se zvedl a protáhl si údy.
"Díky bohu, pane, byla to pomoc v pravou chvíli! Tři proti jednomu je přece jen trochu moc, když člověk nesmí střflet. Moc vám děkuju!"
Old Firehand ke mně taky napřáhl ruku a chtěl něco říci, ale vtom padl jeho pohled na Parranoha.
"Tim Finn ..., je tohle možné? Náčelník osobně?! Kdo ho vyřídil?"
"Můj mladý bflý bratr," odpověděl místo mě Vinnetou, a když zjistil, že jsem náčelníka nezranil, nýbrž přemohl jen sevřením rukou, dodal s údivem, jaký jsem od něj ještě neslyšel: "Velký duch mu dodal sflu bizona, který rozrývá půdu svými rohy."
"Člověče," zvolal Old Firehand, "muže jako vy jsem za svých toulek ještě nepotkal, a to říkáte, že jste přišel na Západ jen sbírat kameny a rostliny?"
Místo odpovědi jsem mu položil ruku na paži. Předchozí nadlidská námaha mě tak vyčerpala, že jsem se třásl na celém těle, jako by mě mrazilo, a nebyl jsem s to udržet ruku na jednom místě.
"Cítíte už, jaký jsem úžasný hrdina? I ten nejslabší se brání, když mu jde o život, a tentokrát nešlo jen o můj, protože kdyby vyhrál on, byl by možná konec s námi všemi."
"Ale jak se tu mohl se svými soukmenovci ukrýt, když byl Vinnetou nablízku?"
"Bflý náčelník nebyl schovaný na téže straně jako Apač. Objevil stopu svých nepřátel a šel po jejich stezce. Jeho muži sem přijdou co nejdřív za ním, a proto se moji bílí bratři musejí s Vinnetouem rychle vrátit do svých vigvamů."
"Má pravdu," potvrdil Dick Stone. "Určitě to tak bude, měli bychom sebou Lodit, abychom se dostali k našim."
"Dobře," odpověděl Old Firehand, z jehož paže crčela krev, "ale v každém případě tady musíme pokud možná zahladit stopy po boji. Jdi kousek napřed, Dicku, aby nás náhodou nepřekvapili."
"Hned vyrazím, pane, ale vytáhněte mi nejdřív nůž z masa, nemůžu si tam dosáhnout. A dovolte, abych těmhle třem brachům stáhl kůži z hlavy, teď už ji nebudou potřebovat."
Učinil to a potom přistoupil ke mně. Jeden z těch tří Indiánů mu vrazil nůž do boku, ale naštěstí to nebylo na nebezpečném místě. Vzhledem ke Stoneho železné nátuře se jednalo jen o lehké zranění.
Rychle jsme provedli, co bylo třeba.
"Co uděláme se zajatcem?" zeptal se Old Firehand.
‚Musíme ho odnést," odpověděl jsem. "Obtíž nastane, až se probere."
"Odnést?" prohlásil Stone. "To jsem neudělal ještě nikdy a neudělám to ani s tímhle ničemou."
Několika údery přesekl pár tenkých kmínků rostoucích opodál, zvedl Parranohovu deku, rozřezal ji na pruhy, spokojeně na nás kývl a řekl:
"Vyrobíme saně, smyk, nebo jak se tomu říká, uvážeme ho na něj a zmizíme odtud. To bude nejjednodušší."
Návrh byl přijat a proveden a zanedlouho jsme se vydali na cestu. Bohužel jsme za sebou zanechávali tak zřetelnou stopu, že Vinnetou jdoucí za námi měl co dělat, aby ji jakžtakž zahladil.
Přišlo ráno příštího dne. Sluneční paprsky se ještě nedotkly vrcholku okolních hor a v táboře panoval hluboký klid. Já jsem však byl už dlouho vzhůru a vystoupil jsem na skalisko, kde jsem prvního dne našel Ellen.
Dole v údolí byly keře zahalené hustými cáry mlhy, avšak nahoře byl vzduch čistý a jasný a vanul mi kolem spánků s osvěžujícím chladem. Kousek ode mě poskakovala pod ostružiním křivonoska a nadouvají-cím se hrdélkem barvy broskvových květů k sobě lákala samičku, kousek níž seděl šedomodrý drozd a čas od času přerušoval svůj zpěv směšným mňoukavým voláním a zdola se ozýval další ptačí hlas, který každou sloku svého hudebního čísla jako na pochvalu končil hlasitým kachním kvákáním. Moje myšlenky se však nezabývaly tímto ranním koncertem, ale včerejšími zážitky.
Podle zprávy jednoho z našich lovců, který před návratem do tábora při toulkách po lesích rovněž narazil na Oglaly, bylo jich v okolí zřejmě mnohem víc, než jsme se domnívali. Tento lovec spatřil totiž dole v rovině jejich druhý tábor, kde měli také koně.
Mohli jsme se tedy s určitostí domnívat, že jejich válečné tažení neplatilo jednotlivým osobám, ale bylo namířeno proti našemu úkrytu. A tak byla naše situace vzhledem k značné přesile nepřátel rozhodně nezáviděníhodná.
Přípravy, které jsme museli učinit, abychom mohli čelit přepadení, zabraly celé včerejší odpoledne a večer. Proto jsme neměli čas rozhodnout o osudu našeho zajatce. Ležel pevně spoutaný a pečlivě hlídaný
v jedné ze skalních jeskyní. O pevnosti jeho pout jsem se sám přesvědčil, jakmile jsem se probudil.
Nejbližší dny, možná už nejbližší hodiny přinesou důležitá rozhodnutí, proto jsem na situaci pohlížel opravdu s mimořádnou vážností. Náhle mě z úvah vyrušily blížící se kroky.
"Dobré jitro, pane! Spánek vás zřejmě přešel jako mě."

Poděkoval jsem za pozdrav a vstal jsem.
"Bdělost je v této zemi plné nebezpečí tou nejdůležitější ctností."
"Máte strach z Indiánů?" zeptala se Ellen s Úsměvem.
"Vím, že tu otázku nemyslíte vážně. Ale je nás dohromady třináct a stojíme před desetinásobnou přesilou. V otevřeném boji se ubránit nemůžeme, a tak naše jediná naděje spočívá v tom, že nás nepřátelé neobjeví."
"Myslím, že to vidíte trochu moc černě. Třináct mužů, jako jsou naši lidé, dokáže divy, a i kdyby rudokožci objevili náš úkryt, odnesli by to zkrvavenými hlavami."
, Jsem jiného názoru. Indiáni jsou rozzuřeni naším přepadením a ještě víc včerejším zmizením svých soukmenovců a tím, že je v našich rukou jejich náčelník. Určitě už objevili mrtvoly zvědů, kteří se nevrátili, a postrádají stále Parranoha. Když už se tak početná skupina vydá na tak dlouhou cestu, pokusí se svého cíle dosáhnout s co největší rázností a lstivostí."
"To všechno je pravda, pane, ale není to ještě důvod k vážným obavám. Znám Indiány lip než vy. Jsou od přírody zbabělí a malomysl-ní. Dovedou jednat jen zákeřně a přepadat bezbranné. Toulali jsme se po jejich lovištích od Mississippi až po Tichý oceán, od Mexika až nahoru k jezerům, hnali jsme je před sebou, bojovali jsme s nimi, prchali jsme a skrývali jsme se, když byli v přesile, ale vždy jsme měli v ruce nůž a udrželi jsme si převahu."
Díval jsem se na ni a mlčel, ale v mém pohledu se zřejmě zračilo cosi jako^ obdiv, neboť Ellen po krátké pauze pokračovala:
"Říkejte si, co chcete, pane, ale lidskému srdci vládnou city, kterých musí rázná paže uposlechnout, ať patří muži, nebo ženě. Kdybychom bývali včera došli až k Beeforku, spatřil byste hrob, v němž leží dvě bytosti, které mi byly na tomto širém světě nejmilejší á nejdražší. Zabili je muži tmavých vlasů a hnědé pleti. Od oněch hrozných dnů sebou moje ruka škubne, kdykoli spatřím vlající skalp, a nejeden Indián spadl zkrvavený z koně, když se zablesklo z pistole, z níž pronikla smrtící kulka do srdce mé matky a o jejíž přesnosti jste se přesvědčil i vy v New-Venangu."
Vytáhla zbraň zpoza opasku a podržela mi ji před očima.
"Jste dobrý střelec, pane, ale z téhle staré zbraně byste na patnáct kroků netrefil ani kmen stromu. Umíte si tedy představit, jak jsem musela trénovat, abych dosáhla svého cíle. Dovedu zacházet se všemi zbraněmi, ale když jde o Indiány, používám jen tuhle, protože jsem přísahala, že každé zrnéčko prachu, které hnalo onu vražednou kulku, musí být splaceno životem jednoho rudokožce, a myslím, že už nejsem daleko od splnění této přísahy. Hlaveň, která zabila moji matku, je nástrojem mé pomsty."
"Dostala jste ji od Vinnetoua?"
"Vyprávěl vám o tom?"
"Ano."
"Všechno?"
"Jen to, co jsem právě řekl."
"Ano, je od něj. Ale posadVe se, pane. Slíbila jsem vám včera vysvětlení a chci, abyste se to nejdůležitější dozvěděl, i když o tom není třeba mluvit dlouho."
Usedla vedle mne, rozhlédla se po údolí pod námi a spustila:
"Můj otec byl nadlesním tam daleko za vodou a žil šťastně s manželkou a synem až do doby, kdy nastala doba politického kvasu, která oklamala mnoho poctivých lidí a strhla i jeho do víru, z něhož se nakonec mohl zachránit jen útěkem. Plavba za oceán ho stála život matky jeho vlastního dítěte, a protože se po přistání ocitl bez prostředků a bez známých v cizím a novém světě, chopil se toho prvního, co mu nabídli: vydal se jako prospektor na Divoký západ a chlapce zanechal u jedné zámožné rodiny, která ho přijala jako vlastního.
Za nebezpečných dobrodružství pak prožil několik let, během nichž se z něho stal zálesák, kterého si běloši vážili a nepřátelé báli. Pak ho jedna lovecká výprava zavedla ke Quicourtu, ke kmenu Asinibointi, a tam se poprvé sešel s Vinnetouem, který přijel od břehů Colorada, aby si od horního toku Mississippi odnesl svatou hlínu pro kalumety svého kmene. Oba byli hosty náčelníka Tah-ša-tunga, v jehož vigvamu poznali jeho dceru Ribanu.
Byla krásná jako jitřenka a líbezná jako horská růže. Žádná dcera kmene nedokázala tak jemně vydělávat kůže a šít lovecké oděvy tak pečlivě jako ona, a když šla pro dřevo, nesla se její štíhlá postava po savaně jako postava královny a z hlavy jí spadaly dlouhé prameny vlasů skoro až k zemi. Byla miláčkem Manitoua, Velkého ducha, byla pýchou celého kmene a mladí bojovníci hořeli touhou získat co nejvíc nepřátelských skalpů a složit jí je k nohám.
Žádný z nich ji nesměl obejmout kolem boků, neboť Ribana milovala bílého lovce, který byl krásnější a statečnější než všichni rudí muži a hovořil s ní něžným líbým hlasem, jehož zvuk jí pronikal hluboko do srdce a se sladkými, toužebnými pocity jí zvedal panenská ňadra.
Také v jeho duši vzplál oheň touhy, sledoval ji krok za krokem, bděl nad ní a hovořil s ní jako s dcerou bledých tváří.
Tu k němu jednoho večera přistoupil Vinnetou.
"Bílý muž není jako děti jeho lidu. Z jejich úst není slyšet nic než lži, ale on říkal Vinnetouovi, svému příteli, vždycky pravdu.'
"Moj rudý bratr má paži statného bojovníka. A u ohně velké rady je nejmoudřejší. Neprahne po krvi nevinných a já jsem mu podal ruku přítele. Nechť promluví!'
"Můj bratr miluje R i bafl u, dceru Tah-ša-tungy?'
"Je mi milejší než stáda na prérii a než skalpy všech rudých bojovníků.'
"A bude na ni hodný a nebude jí říkat nic zlého, nýbrž daruje jí své srdce a bude ji ochraňovat před všemi bouřemi života?'
"Budu ji nosit na rukou a budu stát při ní v nouzi a nebezpečí.'
"Vinnetou zná nebe, jména a jazyk hvězd, ale hvězda jeho života zapadá a v jeho srdci se stmívá a nastává noc. Chtěl si

růži od Quicourtu odvést do svého vigvamu a položit si hlavu na její ňadra, až se vrátí z lovu bizonů nebo z vesnic svých nepřátel. Ale její oči hledí zářivě na jeho bratra a její rty vyslovují jméno přívětivé bledé tváře. Apač odejde z tohoto kraje štěstí a jeho nohy budou osaměle putovat podél Gily. Jeho ruka nepohladí už nikdy hlavu ženy a jeho ucho nikdy neuslyší hlas jeho syna. Přesto se vrátí, až přes průsmyky potáhnou losi, aby se přesvědčil, zda je Ribana, dcera Tah-ša-tungy, šťastná.'

Poté se Vinnetou otočil, odešel do noci a ráno byl tentam.

Když se na jaře vrátil, Ribaniny zářící oči mu lépe než slova vyprávěly o štěstí, jaké prožívá. Vzal si mé, dítě staré teprve několik dnů, do náruče, políbil mě na maličká ústa a položil mi ruku na hlavu se slovy:

"Vinnetou nad tebou bude stát jako strom, v jehož větvích spí ptáci a pod nímž nacházejí polní zvířata ochranu před průtrží padající z mraků. Jeho život budiž tvým životem a jeho krev tvou krví. Jeho dech se nikdy nezastaví a síla jeho paží nikdy neochabne pro dceru růže od Quicourtu. Nechť jitřní rosa padá na tvé cesty a sluneční světlo na tvé stezky, aby se z tebe radoval Apačův bílý bratr. Howgh!'

Ubíhala léta, a já jsem vyrůstala. Stejně se však zvětšovala otcova touha po synovi, kterého opustil a kterého jsem se mu marně snažila

nahradit. Zapomínala jsem, že jsem dívka, účastnila jsem se odvážných chlapeckých her a byla jsem prodchnuta duchem bojů a zbraní. Potom už otec nemohl překonat svou touhu, vydal se na Východ a vzal mě s sebou. Po bratrově boku a v civilizované zemi se přede mnou otevřel nový svět. Myslela jsem, že ho už nikdy nedokážu opustit. Otec se vrátil na Západ sám a zanechal mě u bratrových pěstounů. Brzy se však ve mně probudila tak mocná touha po Divokém západě, že jsem se tam po další otcově návštěvě vrátila.

Tim Finnetey, bílý lovec, pobýval často v našem táboře a přál si získat růži od Quicourtu za ženu, ale Asiniboinové mu nebyli přátelsky nakloněni, protože to byl zloděj a několikrát je již oloupil. Odmítli ho, a Tim Finnetey odešel s přísahou pomsty na rtech.

Od otce, který se s ním sešel v pohoří Black Hills, se dověděl, že se Ribana stala jeho ženou. Nato se odebral k Černonožcům, aby je přiměl k válečnému tažení proti Asiniboinům.

Černonožci ho Uposlechli a přitáhli v době, kdy byli naši bojovníci na lovu. Nepřátelé přepadli náš tábor, vypálili ho, starce pobili, děti a mladé ženy a dívky odvedli do zajetí. Když se bojovníci vrátili a spatřili spáleniště, vydali se po stopách lupičů, a protože k přepadení došlo jen několik dnů před naším příchodem, doufali jsme, že je-ještě dohoníme. Dovolte, abych to teď vzala zkrátka. Cestou jsme se setkali s Vinne-touem, který přišel přes hory za svými přáteli. Po otcově zprávě beze slova obrátil koně - nikdy nezapomenu na ty dva muže, kteří mlčky, ale s planoucími srdci a s chvatem plným obav sledovali stopu.

S našimi bojovníky jsme se sešli u Beeforku. Dohonili Černonožce tábořící v údolí řeky a čekali na noc, aby je přepadli. Já jsem měla zůstat u koní, ale nevydržela jsem to a proplížila jsem se mezi stromy na kraj lesíka právě v okamžiku, kdy padl první výstřel. Byla to strašlivá noc. Nepřítel měl převahu a vřava boje utichla teprve za svítání.

Viděla jsem změť zdivočelých postav, slyšela jsem sténání a nářek raněných a umírajících a ležela jsem v mokré trávě a modlila se. Pak jsem se vrátila k hlídce, která však mezitím zmizela. Přepadl mě nevýslovný strach, a když jsem uslyšela radostný křik nepřátel, věděla jsem, že jsme byli poraženi.

Ukrývala jsem se až do večera a pak jsem se odvážila na bojiště. Kolem dokola panovalo hluboké ticho a jasná měsíční záře padala na nehybné postavy. Bloudila jsem mezi nimi ochromená hrůzou a pak - pak jsem spatřila matku s prostřelenou hrudí, jak křečovitě svírá malou sestřičku, jejíž hlavička byla rozpolcená nožem. Tento pohled mě zbavil smyslů. Padla jsem v mdlobách na matčino tělo.

Nevěděla jsem, jak dlouho ležím. Nastal den a večer a další den, a tu jsem nablízku uslyšela kroky. Napřímila jsem se a - ta radost! - spatřila jsem otce a Vinnetoua, oba v rozedraných šatech, těla pokrytá ranami. Podlehli přesile a padli Černonožcům do zajetí, ale podařilo se jim zbavit pout a uprchnout."

Ellen se zhluboka nadýchla a odmlčela a strnule hleděla do dálky. Potom se rychle obrátila ke mně a zeptala se: ^,Vaše matka ještě žije, pane?"

"Ano."

"Co byste udělal, kdyby vám ji někdo zabil?"

"Dal bych průchod zákonu."

"Jistě. A když je zákon příliš slabý nebo neschopný jako tady na Západe, musí ho vzít člověk do vlastních rukou."

"Je rozdíl mezi trestem a pomstou. Trest je nutným následkem hříchu a je těsně spjatý s pojmem božské a lidské spravedlnosti, avšak pomsta je ohavná a připravuje člověka o velké přednosti, které mu byly propůjčeny na rozdíl od zvířat."

"Tak můžete mluvit jen proto, že vám v chladných žilách neproudí indiánská krev. Když se člověk oněch předností dobrovolně zřekne a stane se životu nebezpečnou bestií, je třeba zacházet s ním jako s bestií a pronásledovat ho, dokud ho nestihne smrtící kulka. Když jsme tehdy obě mrtvé pohřbili, aby nepadly na pospas psům, necítila srdce nás tří nic než prudkou nenávist k vrahům a slova, která hlubokým hlasem přísahal Vinnetou, byla slibem nás všech:

"Náčelník Apačů rozhrabal půdu a našel šíp pomsty. Pěst má sevřenou, nohu lehkou a tomahavk ostrý jako blesk. Vinnetou bude hledat a najde Tima Finneteyho, vraha růže od Quicourtu a vezme si jeho skalp za život Ribany, dcery Asiniboinů.'"

"To znamená, že ji zavraždil Finnetey?"

"Byl to on. Zastřelil ji hned na počátku boje, kdy se zdálo, že nám překvapení Černonožci podlehnou. Vinnetou to viděl, vrhl se na něj, vytrhl mu zbraň a byl by ho zabil, kdyby ho nepřepadlo několik Černonožců, kteří ho po urputném boji zajali. Jako výsměch mu nechali nenabitou pistoli, kterou mi Vinnetou později daroval a která mě nikdy neopustila, ať jsem kráčela po chodnících měst nebo po travnaté prérii."

"Musím vám říct, že ..."
Ellen mě přerušila kvapným gestem.
"Vím, co mi chcete říct, a tisíckrát jsem si to říkala už sama. Ale copak jste ještě neslyšel pověst o duchu prérie, který se divoce žene krajem a ničí všechno, co se mu odváží postavit do cesty? Ta pověst má
hluboký smysl, a ten nám chce říct, že nespoutaná vůle musí zaplavit kraj jako rozbouřené moře, dříve než zde bude zaveden pevný pořádek civilizovaných států. Příboj toho moře se valí také v mých žilách a já nemůžu odolat jeho moci, i když vím, že v té záplavě utonu."
Po těchto jasnozřivých slovech následovalo hluboké ticho, které jsem se nakonec odvážil přerušit rozvážnou úvahou.
Ellen mě klidně vyslechla a pak zavrtěla hlavou. Výmluvně mi vylíčila, jaké stopy zanechala v její mysli ona strašlivá noc, popsala mi svůj další život, kdy se zmítala mezi extrémy divočiny a civilizace, a já jsem před ní ležel, naslouchal zvuku jejího hlubokého hlasu, příjemného hlasu a vnímal každé její slovo, které mě sice nepřesvědčovalo, ale pronikalo mi do duše.
Tu se zdola ozvalo ostré zapískání. Ellen řekla:
"Otec svolává muže. Pojdte dolů. Je na čase rozhodnout o zajatci."
Vstal jsem a vzal ji za ruku.
"Splnila byste mi jednu prosbu?"
"S radostí, jestli ode mě nebudete žádat nic nemožného."
"Přenechte ho mužům."
"Žádáte mě právě o to, v čem vám nemůžu vyhovět. Tisíckrát, stotisíckrát jsem si přála stát mu tváří v tvář a vydat ho smrti, tisíckrát, stotisíckrát jsem si tu chvíli představovala do všech podrobností, které člověku skýtá fantazie. Tato chvíle je cílem mého života, cenou za všechna odříkám a trápení, co jsem prodělala a protrpěla, a teď, kdy je splnění mého největšího přání tak blízko, mám se ho vzdát, ne, ne, a ještě jednou ne!"
"Vaše přání se splní i bez vaší bezprostřední účasti. Lidský duch musí mít vyšší cíle než ten, který jste si vytkla vy, a lidské srdce je schopné většího štěstí, než jaké mu poskytne uspokojení z té nejžhavější pomsty. Máte všechny, opravdu všechny předpoklady být šťastná a obšťastňovat jiné. Proč se toho štěstí chcete vzdát, pošpinit si ruce krví padoucha a odhodit to, v čem spočívá hodnota ženy - laskavost, lásku?"
"Lásku? Ale jděte, pane! Je vidět, že jste přečetl příliš mnoho románů!"
Otočila se a vykročila přede mnou dolů po skalní stezce.
Šel jsem pomalu za ní, podivně pohnut tím rozhovorem. Jako všechny ženy, řídila se i Ellen téměř vždy jen svým citem. Jejímu útržkovitému líčení minulých událostí chyběly souvislosti a člověk si právě to důležité, vývoj její vnitřní rozporuplné bytosti, musel domýšlet. I tato bytost byla v současné podobě nejasná a nedokonalá. Tu navenek tak krásnou dívku vychovávaly vnější okolnosti, a jelikož tyto okolnosti byly tak rozmanité, tak extrémní, neudivovalo- mě, že mě od sebe
odpuzovala stejně tak silně, jak silně mě předtím přitahovala.
Sel jsem nejprve za Swallowem, abych ho pozdravil, a teprve potom jsem přistoupil k mužům, kteří se shromáždili kolem Parranoha připoutaného ke stromu. Hovořilo se o tom, jakým způsobem má zemřít.
"Sprovodit ze světa ho musíme, mizeru, jestli se nepletu," říkal právě Sam Hawkens, "ale nechtěl bych, aby ten rozsudek musela provést moje Liddy, tak je to."
"Umřít musí, to je jasné," přitakal Dick Stone a pokýval hlavou, "a způsobilo by mi docela radost, kdybych viděl, jak se houpá na větvi, protože si nic jiného nezaslouží. Co myslíte vy, pane?"
"To jistě," odpověděl Old Firehand. "Ale nechci, abychom krví téhle stvůry potřísnili naše krásné údolí. Moji rodinu zavraždil u Beeforku, a tam, na tomtéž místě ať ho stihne trest. Ať se moje přísaha vyplní tam, kde jsem ji pronesl."
"Promiňte, pane," ozval se Stone, "ale proč jsem pak toho skalpova-ného rudoběloch a vláčel na smyku až sem? Myslíte, že stojím o to, aby mě teď za to rudokožci připravili o kadeře?"
"Co si myslí Vinnetou, náčelník Apačů?" zeptal se Old Firehand, který pochopil důvod předchozí námitky.
"Vinnetou se nebojí šípů Oglalů, skalp prokletého Atabaský má na opasku a jeho tělo daruje svému bílému bratrovi."
"A co vy?" obrátil se Old Firehand ke mně.
"Udělejte s ním krátký proces. Indiánů se nikdo z nás jistě nebojí, ale nepovažuji za nutné, abychom podstupovali zbytečné nebezpečí a vyzradili přitom úkryt. Za to nám ten padouch nestojí."
"Můžete zůstat tady, pane, a hlídat si svou jeskyni," poradila mi Ellen a posměšně přitom pokrčila rameny.,.Pokud jde o mě, žádám bezpodmínečně, aby byl rozsudek vykonán na stejném místě, kde jsou pohřbeny vrahovy oběti. Touto žádostí jsem povinna těm, u jejichž hrobu jsem přísahala, že nedojdu pokoje, dokud nebudou pomstěni. Osud potvrdil mou žádost tím, že nám vraha vydal do rukou právě tady a nikde jinde."
"Dělejte si, co chcete," odpověděl jsem chladně a odvrátil jsem se. Její víc než neženská, vpravdě démonická slova a výraz její tváře mi ji opět zcela odcizily a vyvolaly v mé duši bolestný pocit, jako by se' mi do srdce zarývala chladná, špičatá ocel.
Zajatec stál zpříma u stromu a přes bolesti, které mu jistě působila pouta zarývající se mu hluboko do masa a přes závažnost, jakou pro něj mělo toto jednání, se na jeho tváři zbrázděné stářím a vášněmi nezach-věla ani vráska. V jeho odpudivých rysech byla vepsaná celá historie
jeho života a pohled na jeho holou, rudou lebku ještě zhoršoval špatný dojem, jímž působil i na nestranného pozorovatele.
Po delší poradě, jíž jsem se nezúčastnil, se shromáždění rozešlo a lovci se chystali opustit tábor. Dívka tedy zřejmě prosadila svou a já jsem se nemohl ubránit myšlence, že nám to přinese neštěstí. Old Firehand ke mně přistoupil a položil mi ruku na rameno:

"Nechtě věcem volný průběh, pane, a neklaďte nesprávná měřítka na věci, které se neřídí šablonou vašeho takzvaného vzdělání."
"Neodvažuju se soudit vaše jednání, pane. Zločin musí být potrestán, to je správné. Ale nezlobte se na mě, když řeknu, že s tou popravou nechci mít nic společného. Půjdete k Beeforku?"
"Půjdeme, a jestli s tůn případem nechcete mít nic společného, budu rád, že tady zanechám někoho, komu můžu svěřit starost o bezpečí našeho úkrytu."
"Nebude to moje vina, jestli se stane něco, co si nepřejeme, pane. Kdy se vrátíte?"
"To vám nemůžu přesně fíct, záleží na tom, jak se vyvine situace. Buďte sbohem a mějte oči otevřené!"
Potom přistoupil Old Firehand k mužům, kteří s ním meh' doprovázet zajatce. Současně se vrátil Vinnetou. Byl se přesvědčit, zda lze bezpečně projít strží, a ohlásil, že nezpozoroval nic podezřelého. Nato lovci dali Finneteymu do úst roubík a vykročili k východu.
"Můj bflý bratr zůstane tady?" zeptal se Apač, než se k nim přidal.
"Náčelník Apačů zná moje myšlenky, moje ústa nemusejí ani promluvit."
"Můj bratr je opatrný jako noha, než vkročí do vody plné krokodýlů, ale Vinnetou musí odejít a být u dcery Ribany, která zemřela rukou Atabasky."
Potom odešel a já jsem věděl, že sdílí můj názor a že se rozhodl jít s lovci jen z obav o ně a zejména o Ellen.
V kotlině zůstalo jen pár traperů, mezi nimi Dick Stone. Zavolal jsem je k sobě a řekl jsem jim, že odejdu k východu a prohlédnu okolní křoviska.
"To nebude třeba, pane," odpověděl Stone. "Stojí tam hlídka a má oči otevřené, to se můžete spolehnout. A kromě toho tam byl i náčelník Apačů. Zůstaňte tady a odpočiňte si. Práce budete mít možná dost."
Jak to?"
"No, Indiáni mají taky oči a uši a přijdou na to, že by se venku dalo něco ulovit. Mazaní jsou na to dost."
"Máte docela pravdu, Dicku, a proto budu dávat pozor, jestli se někde
něco nepohne. Vezměte si zatím na starost náš tábor. Nedám na sebe dlouho čekat."
Došel jsem si pro pušku a zamířil jsem k východu. Hlídka mě ujistila, že nezpozorovala nic podezřelého, ale já jsem si zvykl věřit jen vlastním očím a prolezl jsem křovím, abych se poohlédl po stopách Indiánů. Přímo před vchodem do naší kotliny jsem spatřil několik ulomených větví a při bližším ohledání půdy jsem zjistil, že tu někdo ležel a že stopy, které jeho tělo zanechalo ve spadaném listí a měkké půdě, pečlivě zahladil, když vstal.
Znamenalo to, že nás Oglalové slyšeli, že odhalili náš úkryt a že nás můžou každou chvíli napadnout. Jelikož jsem usoudil, že se nepřítel bude nejdřív věnovat Parranohovi a jeho doprovodu, bylo ze všeho nejnutnější varovat pokud možná včas Old Firehanda. A tak jsem se rozhodl, že se za naší skupinou co nejrychleji vydám.
Udělil jsem potřebné pokyny hlídce a vyrazil jsem po stopách přátel, kteří se vydali podél řeky. Zanedlouho jsem se ocitl na místě našeho včerejšího střetnutí s rudokožci.Stalo se, co jsem tušil: Oglalové objevili oba mrtvé zvědy a podle udusané trávy jsem usoudil, že sem pro jejich mrtvoly přišli ve velkém počtu.
Nedaleko odtud jsem narazil na další stopy. Vynořily se ze strany, z houští, a vedly dál po cestě, po níž postupovali naši. Pokračoval jsem tím směrem s co největší opatrností, ale přesto rychle, a tak jsem poměrně brzy dospěl k místu, kde se vody Beeforku vlévají do Mankizi-ty.Velikož jsem nevěděl, kde se má konat Parranohova poprava, musel jsem se chovat dvojnásob opatrně a pokračoval jsem po stopách podél podrostu.
Říčka se zde zatáčela a vytvářela mýtinu, na níž nerostly stromy, ale jen tráva. Uprostřed mýtiny stála skupina jedlí balzámových, pod jejichž větvemi - kousek od zajatce přivázaného ke kmenu živě rozmlouvali naši lovci.
Přímo přede mnou, nanejvýš deset kroků, vyhlížela na mýtinu zpoza křoví skupinka Indiánů. Bylo mi okamžitě jasné, že se ostatní odplížili doprava a doleva, aby naše lovce obklíčili ze tří stran a při neočekávaném útoku je buď pobili, nebo zahnali do řeky.
Nesměl jsem ztrácet čas. Přiložil jsem henryovku k líci a stiskl kohoutek. V prvních vteřinách nebylo slyšet nic než mé výstřely, neboť jak přátelé, tak nepřátelé byli překvapeni neočekávaným vývojem událostí. Potom se však skoro za každým keřem ozval do morku kostí pronikající válečný pokřik Indiánů, ze všech stran vylétla záplava šípů a celé prostranství bylo v mžiku zaplaveno povykujícími, sípajícími a křičícími lidmi, kteří spolu zběsile bojovali.
Současně s Indiány jsem vyskočil i já a prodíral jsem se k Ellen. Doběhl jsem k ní právě včas, abych srazil rudokožce, který ji napadl. Ellen totiž okamžitě vyskočila a zvedla pistoli, aby Parranoha zastřelila, ale náčelník to zpozoroval a zabránil jí v tom. Lovci stáli zády k sobě nebo se opírali o kmeny stromů a bránili se všemi prostředky Indiánům, kteří je obklíčili. Zkušení trapeři svedli už nejednu bitku a nevěděli, co je to strach, ale teď bylo jasné, že musejí podlehnout přesile, Indiánům před útokem skýtali jasný cíl, a proto byli skoro všichni zraněni.
Několik Indiánů se hned v první chvíli seběhlo k Parranohovi, aby ho zbavili pout. Vinnetou a Old Firehand se tomu snažili zabránit, ale Indiáni je přinutili ustoupit a provedli nakonec svůj záměr. Svalnatý náčelník zatřásl pažemi, aby rozproudil krev v rukou, vytrhl jednomu ze svých mužů tomahavk a skočil k Vinnetouovi se slovy:
"Pojď sem, ty pse z kmene Pimů! Teď mi zaplatíš za můj skalp!"
Apač oslovený urážlivým názvem svého kmene, se na něj okamžitě vrhl, ale bylo vidět, že bude protivníkovi, jehož síly zdesateronásobila zuřivost, odolávat jen s největší námahou. Navíc byl už raněn a současně ho z obou stran napadli další Indiáni. Old Firehanda také obklíčili a všichni ostatní měli plné ruce práce a nemohli si navzájem pomáhat.
Pokoušet se o další odpor by byla nenapravitelná hloupost a projev falešné statečnosti na nesprávném místě. Proto jsme si s Ellen rozrazili cestu kruhem nepřátel a já zvolal:
"Do vody, přátelé, do vody!" a vzápětí jsme byli v řece.
Přátelé uslyšeli můj výkřik a uposlechli ho, pokud se jim podařilo zbavit se nepřátel. Beefork byl sice hluboký, ale tak úzký, že stačilo pár temp, abychom se dostali na druhý břeh. V bezpečí jsme tam přirozeně zdaleka nebyli. Chtěl jsem

proto přeběhnout úzký cíp země mezi Beeforkem a Mankizitou a přeplavat také tuto řeku.
Když jsem se Ellen chystal ukázat, kam má běžet, mihl se kolem nás křivonohý Sam. Voda mu stékala z loveckého kabátu a čvachtala v mokasínech. Mazanýma očkama pohlédl na nepřátele, kteří nás pronásledovali, a rychle zmizel stranou ve vrbinách.
Skočili jsme tam za ním, protože mi okamžitě došlo, že jeho plán je rozumnější než můj.
"Otec, otec!" vykřikla Ellen zděšeně. "Musím k němu, nesmím ho opustit!"
"Pojďte, pojďte!" zvolal jsem naléhavě a táhl jsem ji za sebou. "Jestli se nezachránil sám, tak mu už nepomůžeme."
Proplétali jsme se co nejrychleji křovím a nakonec jsme se vrátili opět k Beeforku, a to nad místem, kde jsme skočili do vody. Všichni Indiáni se rozběhli k Mankizitě, a tak jsme teď mohli celkem bezpečně jít dál.
Sam Hawkens však zřejmě váhal.
"Vidíte tamhlety pušky, jestli se nepletu?"
"Indiáni je odhodili, než se vrhli do vody."
"To jsou ale pitomci - nechali tu své zbraně, aspoň si to myslím."
"Vy pro ně chcete dojít? Je to nebezpečné."
"Nebezpečné? Co je pro Sama Hawkense nebezpečné?"
Vzdálil se dlouhými skoky, při nichž vypadal jako pronásledovaný klokan, a pušky sebral. Vydal jsem se přirozeně za ním a sebral jsem ze země luky, které se tam povalovaly, a přeřezal jsem jim tětivy, takže byly aspoň na čas k nepotřebě.
Nikdo nás nevyrušil, neboť rudokožce zřejmě nenapadlo, že by někdo z pronásledovaných mohl být tak odvážný a vrátil se na bojiště. Hawkens držel pušky v rukou, lítostivě se na ně díval a pak je všechny hodil do vody.
„Pěkné zbraně, pane, moc pěkné! Teď můžou do hlavní zalézt krysy a nikdo je tam nebude rušit. Ale pojdle, bezpečné to tady určitě není, jestli se nepletu."
Prodírali jsme se cestou necestou přímo k táboru, abychom tam dorazili co nejdřív. U Beeforku bojovala jen část Indiánů, a protože jsem věděl, že vyslechli náš rozhovor a vědí tedy o našem úkrytu, bylo jisté, že ostatní využijí naší nepřítomnosti a zbytek našich přepadnou.
Zbýval nám ještě pořádný kus cesty, když jsme od kotliny zaslechli výstřel.
"Rychle, pane!" zvolal Hawkens a přidal do kroku. "Mám dojem, že je v táboře živo. Měli bychom tu zábavu rudokožcům kapánek znepříjemnit, jestli se nepletu."
Ellen nepromluvila ještě ani slovo a běžela s námi s ustrašenou tváří. Stalo se, co jsem předvídal, a přestože jsem se neodvážil vyslovit sebemenší výčitku, viděl jsem na ní, že si uvědomuje svou vinu.
Výstřely se ozvaly znovu. Teď už se nedalo pochybovat, že lovci, kteří zůstali v táboře, bojují s Indiány. Museli jsme jim rychle pomoct. Prodírat se podrostem bylo sice obtížné, ale přesto se nám zanedlouho podařilo dorazit do údolí, kde byl vchod do naší pevnosti. Zamířili jsme k místu naproti bráně, kde jsem předtím objevil stopy Indiána. Rudo-kožci byli zřejmě ukryti na kraji lesa a blokovali "vodní bránu". Museli jsme se jim dostat do zad, abychom je překvapili.
Náhle jsem stranou za náíni zaslechl praskot, jako by se někdo
chvatně prodíral podrostem. Na můj pokyn jsme se všichni tři schovali za hustým keřem a čekali, kdo se objeví.
Jak velká byla naše radost,. když jsme poznali Old Firehanda s Vinnetouem a dvěma dalšími lovci! Podařilo se jim uniknout pronásledovatelům. Ellen sice neprojevovala radost ze shledání příliš nápadně, ale přesto jsem na ní viděl, že je schopna silného citu.
"Slyšeli jste ty výstřely?" zeptal se chvatně Old Firehand.
"Ano."
"Tak pojdte! Musíme našim pomoct! Vchod je sice tak úzký, že ho dokáže ubránit jedna hlídka, ale přece jen nevíme, co se stalo."
"Nestalo se nic, pane, to si myslím já," odpověděl Sam Hawkens. "Indiáni objevili naše hnízdečko a utábořili se před ním, aby zjistili, co vymyslíme, jestli se nepletu. Bili Bulcher, který má hlídku, jim dal ochutnat trochu olova, a tak ta kanonáda neznamená hic jiného, než že si odtud odneseme ještě pár skalpů."
"Třeba to tak je, ale přesto musíme získat jistotu. Nesmíme taky zapomenout, že sem co nejdřív dorazí naši pronásledovatelé a že pak budeme mít co činit s dvojnásobným počtem Indiánů."
"Ale co naši rozprášení muži?" namítl jsem.
"To je pravda, potřebujeme nutně každou pušku. Jednotlivec si cestu dovnitř neproseká. Musíme počkat, jestli se ještě někdo nevrátí."
"Moji bflí bratři ať počkají tady. Vinnetou odejde a zjistí, na kterém stromě visí skalpy Oglalů."
Odešel, aniž by počkal na naši odpověď, a nám nezbylo nic jiného než uposlechnout, schovat se a vytrvat do jeho návratu. Za tu dobu se nám opravdu podařilo zachytit ještě dva naše vracející se muže. Také oni zaslechli střelbu a spěchali na pomoc ostatním. Protože jsme všichni zvolili nejkratší cestu lesem, šťastně jsme se tu sešli. Nikdo sice nevyváži z bitky bez zranění, ale přesto jsme byli přesvědčeni, že se z nebezpečné situace dostaneme.
Bylo nás devět - počet, který při rázné spolupráci už něco dokáže.
Trvalo dost dlouho, než se Vinnetou vrátil, ale zato jsme na jeho opasku spatřili čerstvý skalp. Teď už jsme tu nemohli déle zůstat. Až Indiáni zjistí, že jeden z jejich soukmenovců zahynul, pochopí, že nás mají za zády.
Na radu Old Firehanda jsme se měli za křovisky rozestoupit, vpadnout nepříteli do zad a vyhnat ho z úkrytu. A tak jsme si vyčistili mokré pušky, abychom měli čím střílet, vytvořili jsme řadu - a za pár minut pálily naše pušky ostošest.
Všechny kulky zasáhly cíl a vzduchem se nesly hlasité, zděšené výkřiky překvapených Oglalů.
Protože naše rozestupy byly dost velké a stříleli jsme rychle za sebou, rudokožci se domnívali, že je nás víc, a dali se na útěk. Neprchali však do otevřeného údolí, kde by nám jejich postavy skýtaly bezpečný cíl, ale proklouzli mezi námi a zanechali tu své padlé.

Bili Bulcher, který byl na hlídce, příchod Indiánů včas zpozoroval a ustoupil do pevnosti. Oglalové se vydali za ním, ale když na ně Bili a Dick Stone, který mu přispěchal na pomoc, několikrát vystřelili z úzké skalní chodby, kam za nimi nemohli, stáhli se zpět a usadili se v houští, z něhož jsme je nyní vyhnali.
Bili Bulcher a Dick Stone byli dosud ve vodní bráně. Opustili ji, teprve když jsme se jim ukázali.
Teď stáli oni a všichni zbývající muži kolem nás a vyptávali se, co se přihodilo.
Jako poslední se z křoví vynořil malý Sam a zamířil rovnou k Dicku Stonemu.
"Podívej, kamaráde, jakou práci vykonal můj nůž, jestli se nepletu."
Zašklebil se při těch slovech tak, že se jeho plnovous naježil jako ostny dikobraza, a hrdě strčil oslovenému pod nos právě ukořistěné skalpy.
"Jo, a zastřelil ti je zase tamhleten mládenec!"
"Jen žádné urážky, ty starý skunku! Sam Hawkens dokáže poslat kulku tam, kam patří, jestli se nepletu, což se Dicku Stonemu vždycky nepodaří."
"Nepouštěj si hubu na špacír, nebo tě zatahám za fousy! Až bude Dick Stone potřebovat skalpy, tak si pro ně dojde, tak je to."
"Tak už toho nechtě, lidi, a pojdte do bezpečí," řekl Old Firehand, "určitě to nepotrvá dlouho, a máme tu Indiány znovu."
"Už se těším!" zabručel Sam Hawkens. "Rád bych se jim ještě odvděčil za to, že jsem musel skočit do vody. Z kabátu mi kape jako po průtrži mračen a v botách se brodím, jako bych své staré nohy vláčel po dně Mississippi, jestli se nepletu. Jen ať si přijdou. Moji Liddy už svrbí v hlavni!"
V tu chvíli se z boku ozval dusot, jako by se blížilo stádo divokých bizonů. Skočili jsme okamžitě do křoví a připravili se k výstřelu. Jaký byl náš údiv, když jsme spatřili osedlané koně a na prvním z nich muže v traperském oděvu. Jeho tvář jsme nerozeznali, protože mu z rány na hlavě crčela krev. Několik ran měl i na těle a bylo na něm vidět, že prožil nezáviděníhodné dobrodružství.
Zastavil se přesně tam, kde stávala obvykle hlídka, a rozhlížel se po ní. Když ji nenašel, zavrtěl hlavou, jel dál a u vodní brány seskočil z koně. Tu se z křoví vedle mě ozvalo:
"Ať jsem papež, jestli to není Will Parker! Tak elegantně neseskočí z koně nikdo jiný, jestli se nepletu."
"Máš pravdu, ty starý skunku! Je to Will Parker, ten greenhorn - pamatuješ se ještě, Same Hawkensi? Will Parker - a greenhorn, chacha!"
Když jsme vylezli z úkrytu všichni, Will Parker zvolal:
"Co to vidím! Tady jsou všichni, co se synem mé matky tak statečně utíkali před rudokožci! Nemějte mi to za zlé, pane," obrátil se k Old Firehandovi, "ale utéct je někdy ze všeho nejlepší."
"To vím taky, Wille. Ale řekni, kde jsi přišel k těm koním?" zeptal se Old Firehand.
"Řekl jsem si, že rudoši budou starého Willa Parkera hledat všude jinde než ve svém ležení. Proto jsem se vydal nejdřív do rokle, ale nic jsem tam nenašel. A tak se greenhorn - slyšíš to, Same Hawkensi, chacha! - a tak se greenhorn Will Parker vydal k místu, kde měli koně. Ptáčci vyletěli a u koní nechali jen dvě hlídky, abych je mohl skalpovat, a tak se jim stalo po vůli."
Ukázal přitom na skalpy zavěšené na opasku.
"Ukořistil jsem je sám a nevděčím za ně tamhletomu - tamhletomu mladíkovi, Same Hawkensi! Byla to ošklivá práce, to ti můžu říct, a stála mě pár ran. Ale Will Parker věřil, že těm Indiánům udělá radost, když jim pomůže od koní. Staré herky jsem vyhnal do prérie a dobré koně jsem přivedl. Tady jsou."
"To je teda věc!" zvolal Dick Stone s obdivem k hrdinství svého kamaráda.
"To teda je," odvětil Parker, "protože když rudochům sebereme koně, budou v koncích a bídně zahynou. Ale tady leží taky tři Oglalové! Proto jich bylo u koní tak málo! Podívejte se na toho hnědáka, pane - kůň jako tabák! Patří zřejmě náčelníkovi."
"Kterému jsme dopřáli tak pěknou procházku, jestli se nepletu," zanadával malý Sam. "Byla to pěkná pitomost, to si teda myslím já."
Old Firehnad tu výčitku neslyšel. Přistoupil k hnědákovi a obdivně si ho prohlížel.
"Nádherný hřebec," obrátil se ke mně, "kdybych si měl vybrat, nevěděl bych, jestli si mám vzít Swallowa nebo jeho."
"Vinnetou hovoří s duší koně a slyší tep jeho srdce. Vzal by si Swallowa," rozhodl Apač.
Tu se ozvalo ostré zasvištění. Hawkense udeřil do pláště šíp, ale po koženém rukávu tuhém jako prkno sklouzl na zem.
V témž okamžiku se z křoví ozval válečný pokřik, ale neukázal se jediný Indián. Sam zvedl šíp ze země, prohlédl si ho a řekl:
"Chacha, chtít prorazit kabát Sama Hawkense takovýmhle klacíkem, abych se nezasmál! Třicet let si našívám jednu záplatu na druhou a teď v tom kabátci vězím jako Saň Jago v. Abrahámově klíně, jestli se nepletu."
Dále jsem už jeho ódu na starý kabát neposlouchal, protože jsme všichni skočili okamžitě za keře, abychom na ten nepřátelský pozdrav mohli náležitě odpovědět. Kdybychom se pokusili utéct do pevnosti, trvalo by to úzkým vchodem tak dlouho, že by mohli jednoho po druhém postřílet, protože by nás nikdo nekryl. Přišli bychom taky o ukořistěné koně, jejichž transport skalní chodbou by nás příliš zdržel.
Navíc jsme z toho, že nepřítel'nepřešel do útoku, mohli poměrně bezpečně usuzovat, že není příliš početný a že mu chybějí zbraně, které jsme mu se Samem zničili.
Pokřik byl jen projevem bojovné nálady, protože se Indiáni neobjevili, ani když jsme ustoupili daleko do podrostu. Zřejmě se rychle stáhli, aby počkali na posilu, a tak nás tou neškodnou příhodou jen přiměli k tomu, abychom už déle neotáleli a vrátili se do bezpečné kotliny. Jeden z lovců, který se nezúčastnil boje a nebyl vyčerpaný, zůstal u vchodu na hlídce. Ostatní si ošetřili rány a přišli se najíst, nebo odpočívali.

U ohniště, kde se shromáždili muži, kteří si chtěli pohovořit, bylo živo. Všichni vyprávěli o svých činech a shodovali se v názoru, že se Indiánů nemusíme obávat. Ukořistili jsme mnoho skalpů, vyšli z dobrodružství vítězně a neutrpěli žádná nebezpečná zranění. Navíc byli lovci přesvědčeni, že je tábor naprosto bezpečný. O zásoby a munici bylo postaráno, a tak nikomu nezáleželo na tom, jak dlouho budou nepřátelé obléhat vchod, anebo si rozbíjet hlavy o strmé skály obklopující naši kotlinu.
Téhož názoru byl i Old Firehand. Jen Vinnetou s ním zřejmě nesouhlasil. Ležel stranou poblíž svého koně a byl hluboce zamyšlený.
Přistoupil jsem k němu a zeptal se ho:
"Oko mého rudého přítele hledí vážně a na jeho čele jsou starostlivé vrásky. Jaké myšlenky sídlí v jeho srdci?"
"Náčelník Apačů vidí smrt procházet branou a zkázu sestupovat z hor. Kotlinu osvětluje záře ohně a voda je rudá krví zabitých. Vinnetou je však připraven k boji a na mrtvolách nepřátel zazpívá zpěv za mrtvé."
, Jak by Oglalové pronikli do tábora lovců? Branou se dovnitř nedostanou."
"Můj bratr říká slova, kterým sám nevěří. Copak dokáže jedna puška zadržet zástup Indiánů, když se vrhnou do soutěsky?"
Vinnetou měl pravdu. Před několika málo nepřáteli mohla hlídka průchod uhájit, ale nemohla zadržet celou tlupu, jaká nás obléhala. Do soutěsky může sice proniknout vždy jen jeden Indián a lovec stojící před ním několik prvních nepřátel zastřelí, ale za nimi se budou valit další, které se mu zadržet nepodaří.
Řekl jsem to Old Firehandovi, ale ten mi odpověděl:
"I kdyby se toho odvážili, podaří se nám je snadno pobít, až budou procházet strží."
Znělo to rozumně a musel jsem se s tím spokojit, i když jsem věděl, že sebemenší maličkost může tuto úvahu vyvrátit.
Když nastal večer, zdvojnásobili jsme opatrnost. Na své výslovné přání jsem měl nastoupit na hlídku až za rozednění, kdy Indiáni útočí nejraději, ale přesto jsem nenacházel klid a byl jsem pro všechny případy stále pňpravený.
Kotlinu, v jejímž popředí plál oheň a vrhal kolem dokola mihotavé světlo, halila tichá a klidná noc. Swallow, který se tu směl pohybovat volně, se pásl ve tmě. Šel jsem se po něm poohlédnout a našel jsem ho až u strmých skal. Když jsem se s ním jako obvykle polaskal, chtěl jsem zase odejít, ale moji pozornost vzbudil tichý šramot. Kůň také zvedl hlavu, ale protože sebemenší odfrknutí mohlo prozradit naši přítomnost, uchopil jsem ho za řemen a položil mu ruku na nozdry, které se mu už podezřele chvěly. Zatímco nás shora nemohl nikdo jen tak spatřit, zdola jsem proti světlému nebi rozeznával každý předmět. Napínal jsem zrak, abych objevil, proč se nahoře uvolnil kámen.
Nejdřív jsem neviděl nic nápadného. Způsobený zvuk slyšel pochopitelně i případný nepřítel a čekal teď, zda si ho všiml ještě někdo jiný.
Moje domněnka byla správná. Choval jsem se stále tiše a po chvíli jsem spatřil nejdřív několik postav, které se odlepily od temné skály a sestupovaly dolů, a potom celou řadu Indiánů přelézajících hřeben a pomalu, opatrně sestupujících za první skupinkou. Ta se zde zřejmě dobře vyznala a potřebovala sotva dvě minuty na to, aby dorazila až do kotliny.
Kdybych měl u sebe pušku, mohl bych snadno prvního muže zastřelit a varovat tím ostatní lovce. Muž kráčející vpředu byl zřejmě vůdce a kdybych ho zneškodnil, ostatní by se v nebezpečném terénu neodvážili udělat ani krok. Bohužel jsem měl na opasku jen revolvery, které jsem na takovou vzdálenost nemohl použít.
Kdybych dal znamení jimi, sestoupili by nepřátelé dolů dřív, než by mi přispěchala pomoc, a ocitl bych se v nebezpečí. Při pokusu o návrat bych musel opustit úkryt za keři a stal bych se cílem indiánských pušek. Proto jsem se rozhodl pro jinou taktiku.
Parranoh - byl to určitě on, kdo kráčel v čele - touto cestou zcela jistě nešel poprvé. Teď se blížil ke skalisku, které bude muset obejít. Kdybych se tam dostal dřív než on, vběhl by mi přímo do náruče. Proto jsem se rychle rozhodl, že vyšplhám nahoru. Když se schovám za skalní výstupek, můžu vzdorovat celé skupině.
Sotva jsem učinil první krok, padl dole u vodní brány výstřel a brzy po něm další. Hned jsem pochopil chytrý záměr Indiánů, kteří podnikli klamný útok na vchod do kotliny, aby naši pozornost odpoutali od skutečného nebezpečí. Proto jsem šplhal nahoru s dvojnásobným chvatem a úsilím. Když jsem se ke skalnímu výstupku přiblížil skoro na dosah, povolila pode mnou kamenná suť. Padal jsem po hlavě dolů, od kamene ke kameni, od balvanu k balvanu, a dole jsem na okamžik ztratil vědomí.
Jakmile jsem se probral a otevřel oči, spatřil jsem jasně prvního Indiána pár kroků před sebou. Vstal jsem, přestože jsem byl strašlivě potlučený, vypálil jsem na temné postavy všechny kulky z jednoho revolveru. Hned na to jsem vyskočil na Swallowa a vyrazil k ohništi.
Oglalové pochopili, že jsou prozrazeni, vyrazili válečný pokřik, který jsme slyšeli už několikrát, a tak, jak jeden za druhým sestupovali do kotliny, rozběhli se za mnou.
Když jsem u ohniště seskočil z koně, nikoho jsem tam nenašel. Všichni lovci byli u vchodu a teprve teď, po mých výstřelech se vraceli směrem, odkud je zaslechli. Zahrnuli mě chvatnými otázkami.
"Indiáni jsou tady," zvolal jsem, "rychle do jeskyní!"
Byla to jediná možnost, jak se zachránit před záhubou, která nám hrozila od přesily nepřátel. Jeskyně nám poskytnou úkryt a můžeme se odtamtud Indiánům nejen bránit, ale do jednoho je postřílet. Proto jsem už při svých slovech zamířil k budoáru, který mi sloužil za ložnici. Bylo však už pozdě.
Rudokožci běželi těsně za mnou, a přestože dosud nebyli dole všichni, zaútočili proti svému zvyku okamžitě. Lovce překvapila nevysvětlitelná přítomnost nepřítele tak, že se vzmohli na obranu, teprve když je zbraně Indiánů začaly ohrožovat.
Možná že bych do svého úkrytu ještě doběhl, ale zahlédl jsem, že Indiáni ohrožují Ellen, Old Firehanda a Willa Parkera, a vrhl jsem se jim na pomoc.
"Pryč odtud, ke skalní stěně!" zvolal jsem, když jsem vpadl do klubka nepřátel. Útočníci byli na okamžik vyvedeni z

míry a uvolnili nám prostor, abychom se dostali ke strmé skále a kryli si u ní záda.
"To jste zrovna nemuseli, jestli se nepletu?" zavolal na nás hlas ze skalní trhliny, široké právě pro jednoho muže. "Takhle jste Sama Hawkense prozradili!"
Mazaný Sam byl jediný, kdo si zachoval duchapřítomnost a využil těch několika vteřin k své záchraně. Bohužel jsme jeho úsilí zmařili tím, že jsme si za svůj cil vybrali právě to místo, kam se ukryl. Sam však přesto natáhl ruku a popadl Ellen za paži.
"Naše slečinka ať se jde honem schovat do hnízdečka, pro ni se tu místo ještě najde, jestli se nepletu!"
Indiáni nás přirozeně pronásledovali a divoce se na nás vrhli. Naším štěstím bylo, že díky klamnému útoku na vchod do kotliny měli všichni lovci zbraně v rukou. Při boji zblízka nebyly pušky přirozeně k ničemu, avšak tím úspěšněji jsme se ohánělitomahavky.
Pušek používali jen Hawkens a Ellen. Hawkens nabíjel a Ellen, která stála v trhlině vpředu, střílela mezerou mezi mnou a Old Firehandem.
Byl to zuřivý, lítý boj, jaký si člověk nedovede ani představit. Pohasínající oheň vrhal mihotavou, potemnělou záři na přední část kotliny, od níž se bojující skupinky odrážely jako démoni, kteří vy-
stoupili z pekla a navzájem se pobíjejí. Do řevu Indiánů pronikaly jednotlivé výkřiky traperů a krátké, ostré výstřely revolverů. Půda jako by se chvěla pod dusotem zápasících nepřátel.
Nebylo pochyb o tom, že jsme ztraceni. Oglalů bylo příliš mnoho, abychom mohli doufat, že se jim ubráníme, nebo že se události náhodně obrátí v náš prospěch a že se odtud probijeme. Proto jsme byli všichni pevně přesvědčeni, že zanedlouho už nebudeme patřit mezi živé. Nechtěli jsme však zemřít bez boje, a přestože jsme se smířili s osudem, bránili jsme se ze všech sil.
Uprostřed krvavé bitky jsem si vzpomněl na staré rodiče, které jsem zanechal ve své vlasti a kteří už nedostanou žádnou zprávu od syna z daleké ciziny, vzpomněl jsem si - ale ne, tyto myšlenky jsem zaplašil, protože přítomnost ode mě vyžadovala nejen maximální tělesné úsilí, ale i soustředění.
Předpovídal jsem, jak odpolední výprava skončí, radil jsem a varoval - a teď jsem musel pykat za chyby druhých. Byl jsem zasvěcen smrti tak jako ona, jíž platily moje myšlenky, jí, která teď těsně za mnou s neohroženou mužskou odvahou bránila svůj život, i když nemohla uniknout osudu, který ji při nesprávném zaměření jejího života musel dříve či později potkat. Vztek a rozhořčení, jaké jsem ještě nikdy nepocítil, zdvojnásobily moje síly. Oháněl jsem se tomahavkem tak důrazně, že se ze škvíry ozvalo uznalé zvolání:
"Výborně, pane, znamenitě! Sam Hawkens a vy se moc dobře doplňujou, jestli se nepletu. Škoda, že tu zahyneme. Mohli bychom spolu získat ještě spoustu skalpů, tak je to."
Bojovali jsme tiše a beze slov, byla to rozvážná, ale tůn hrůznější činnost, a proto byla slova malého trapera dobře slyšet. Zaslechl je i Will Parker, který se přes včerejší zranění rázně oháněl obrácenou puškou, a teď zvolal:
"Podívej se sem, Same Hawkensi, ty starý skunku, jestli chceš vidět, jak se to dělá! Vylez z díry a řekni, jestli se ten greenhorn - chacha, Will Parker, a greenhorn, slyšíš mě, Same Hawkensi? - jestli se ten greenhorn už něco naučil!"
Sotva dva kroky od mé pravice stál Old Firehand. Až dosud mi připadalo, že pověsti, které se o něm vyprávějí, jsou trochu příliš lichotivé a že se na něm už projevují stopy stáří. Teď však jako by zas překypoval mladickou silou a způsob, jakým oběma rukama kosil nepřátele, kteří na něj dotírali, ve mně vyvolal obdiv.
Opíral se o skálu potřísněn krví. Dlouhé šedivé vlasy mu visely ve slepených pramenech, rozkročené nohy jako by měl vrostlé do země
a dorážející nepřátele si udržoval od těla těžkou sekyrou v jedné a ostrým, lehce zahnutým nožem v druhé ruce. Byl posetý ranami ještě víc než já, ale žádná mu dosud vážně neublížila. Musel jsem znovu a znovu hledět na jeho vysokou, urostlou postavu.
Po chvíli nastal pohyb v klubku nepřátel a jejich hustými řadami si prorazil cestu Parranoh. Sotva spatřil Firehanda, zvolal:
"Konečně tě mám! Vzpomeň si na Ribanu a zemři!"
Chtěl proběhnout kolem mě a vrhnout se na něj. Uchopil jsem ho za rameno a rozmáchl jsem se k smrtelnému úderu. Parranoh mě poznal a uskočil, takže můj tomahavk jen zasvištěl vzduchem.
"Ty jsi tady taky?" vykřikl. "Tebe musím dostat živého. Nenechte ho utéct!" přikázal Indiánům.
Nato přiskočil k Old Firehandovi, a ještě než jsem se stačil rozmáchnout znovu, zvedl pistoli. Třeskl výstřel, Old Firehand vysoko rozpřáhl ruce, mohutným, křečovitým skokem se vrhl mezi nepřátele a pak se tiše zhroutil.
Bylo mi, jako by kulka pronikla do mých prsou, tak mnou smrt hrdiny otřásla. Zabil jsem Indiána, s nímž jsem v tu chvíli zápolil, a chtěl jsem se vrhnout na Parranoha, ale tu jsem spatřil temnou postavu, která se s hadí mrštností prodírala mezi nepřáteli a napřímila se až před vrahem.
"Kde je ta ropucha z kmene Atabasků? Zde stojí Vinnetou, náčelník Apačů, aby pomstil smrt svého bflého bratra!"
"Ha, pes z kmene Pimů! Táhni do pekel!"
Víc jsem neslyšel. Ten výstup mě zaujal tak, že jsem zapomněl na vlastní obranu. Ucítil jsem smyčku kolem krku, škubnutí, zároveň prudký úder do hlavy - a ztratil jsem vědomí.
Když jsem procitl, byla kolem mě tma a ticho a já jsem marně vzpomínal, jak jsem se v této temnotě ocitl. Pronikavá bolest v hlavě mi připomněla úder, který jsem dostal, a pak už se jednotlivé detaily seřadily v úplný obraz předchozích událostí. K bolesti přistupovala ještě muka, která mi způsobila zranění a pouta, jimiž mi nepřátelé svázali ruce a nohy tak rafinovaně a pevně, že se mi zařezávala hluboko do masa a znemožňovala mi jakýkoli pohyb.
Najednou jsem vedle sebe zaslechl zvuk, jako by si někdo odkašlal.
"Je tu ještě někdo?" zeptal jsem se.
"Samozřejmě! Co je to za otázku? Jako by Sam Hawkens nebyl nikdo, jestli se nepletu.""To jste vy, Same? Řekněte mi,

proboha, kde to jsme."
"Pěkně pod střechou, pane. Strčili nás do jeskyně, kde jsme dřív měli
kožešiny, než jsme je tak pěkně schovali, však víte. Doufám, že nenajdou ani jednu."
"A co je s ostatními?"
"Radši se neptejte. Old Firehand je mrtvý, Dick Stone to má taky za sebou, Will Parker to má za sebou, byl to přece jenom greenhorn, chacha, greenhorn, povídám, ale nevěřil mi, jestli se nepletu - Bili Bulcher to má za sebou, Harry Korner to má za sebou, všichni.všichni to mají za sebou. Jen vy jste naživu a ten Apač a naše malá slečinka - připadá mi, že už náramně povyrostla - a Sam Hawkens, toho taky ještě nezabili, jestli se nepletu, chacha!"
"Víte docela jistě, že Ellen žije, Same?" zeptal jsem se hned.
"Copak si myslíte, že starý traper neví, co vidí? Strčili ji do vedlejší díry a vašeho rudého přítele s ní."
"Jak je na tom Vinnetou?"
"Jedna rána vedle druhé! Pokud se z toho dostane, bude vypadat jako ten starý kabát, do kterého tak pečlivě svázali Sama Hawkense: záplata vedle záplaty a skvrna vedle skvrny, jestli se nepletu."
"Uniknout se mu asi nepodaří. Ale jak to, že jim padl do rukou živý?"
"Přesně tak jako vy a já. Bránil se jako ďábel - a taky to ďábel je, jestli se nepletu, chacha! Chtěl radši umřít, než aby ho upekli u kůlu, ale nic mu to nepomohlo, nakonec ho srazili k zemi a div ho neroztrhali. Ale co teď? Vám se odtud nechce? Sam Hawkens má na to sto chutí, jestli se nepletu."
"Co nám pomůže chuť, když to nejde."
"Nejde? Teď mluvíte zrovna jako Will Parker! Rudokožci jsou sice pečliví, moc pečliví, sebrali Samu Hawkensovi všecko, úplně všecko, pistoli, fajfku... rád bych viděl, jak se zatváří, až si k ní čuchnou, smrdí jako skunk, ale jim se to bude asi líbit... a Liddy je taky v čudu, chudák Liddy, jakému šakalovi teď asi připadne ... a klobouk a paruka - na ten skalp asi valili oči, stál mě tehdy v Těkáme dva balíky bobřích kožešin, ale to už víte, jestli se nepletu... jenomže nůž, nůž Samu Hawkensovi nechali, má ho v rukávě! Ten starý šedivý medvěd si ho tam schoval, když pochopil, že ho z té škvíry ve skále vytáhnou, tak je to."
"Vy máte nůž? Ale jak se k němu dostanete, Same?"
"Těžko pane. Proto musíte synovi mé matky trochu pomoct."
"Hned jsem u vás. Uvidíme, co s tím."
Než jsem se k němu začal kutálet - jinak jsem se pohnout nemohl - rozhrnuly se kožešiny u otvoru jeskyně a vešel Parranoh s několika Indiány. Louč, kterou nesl, podržel tak, aby její zář dopadala na nás. Nesnažil jsem se předstírat, že jsem ještě v bezvědomí, ale nepodíval jsem se na něj.
"Tak tady tě konečně máme!" procedil Parranoh skrz zuby. „Jsem ti něco dlužný, ale teď už si nebudeš naříkat. Znáš tohle?"
Podržel mi před očima skalp - ten, o který ho připravil Vinnetou. Věděl tedy, že jsem ho tehdy bodl já. Apač mu to docela jistě neřekl, tím jsem si byl jist. Určitě na jeho otázky odpovídal jen hrdým mlčením. Bylo však možné, že mě Parranoh onoho večera poznal v záři ohně,
anebo že zahlédl mou tvář v okamžiku, kdy jsme se srazili. Když jsem neodpověděl, pokračoval:
"Teď poznáte i vy, všichni, jaké to je, když někomu stahují kůži přes uši! Musíte jen počkat, až se rozední, pak vám projevím svou vděčnost."
"Tak moc si zase neužijete, jestli se nepletu," ozval se Hawkens, který nedokázal být zticha. "Rád bych věděl, jakou kůži chcete stáhnout přes uši starému Hawkensovi. Moji už máte, vyrobil ji holič - jak se vám jeho práce líbila?"
"Jen se posmívej! Však máš ještě dost kůže, abychom ji z tebe stáhli!"
A po chvíli, během níž si prohlédl naše pouta, se zeptal:
"Vy jste si asi mysleli, že Tím Finnetey tuhle vaši past na myši nezná? Jenomže já jsem tu byl dřív, než ji objevil ten mizera Firehand, a věděl jsem taky, že jste se sem vydali. Tenhle mi to pověděl!"
Parranoh vytáhl zpoza opasku nůž a podržel jeho dřevěnou rukojeť před Samovýma očima. Sam pohlédl na písmena, která do ní byla vyryta, a zvolal:
"Fred Owins? To byl vždycky padouch! Doufám, že čepel toho nože sám okusil, jestli se nepletu."
"O tom nepochybuj! Myslel, že se tím tajemstvím vykoupí, ale kdepak, připravili jsme ho o život i o kůži. A totéž uděláme vám, jenomže obráceně - nejdřív skalp a potom život!"
"Dělejte si, co chcete! Sam Hawkens má závěť hotovou. Tu věc, které říkají paruka, ti už odkázal, jestli se nepletu, a tobě se moc hodí, chacha!"
Parranoh mu uštědřil kopanec a odešel i se svými mlčenlivými průvodci z jeskyně.
Chvíli jsme se ani nepohnuli, ale potom, když jsme si byli jisti, že nebezpečí pominulo, jsme se oba otočili tak, že jsme nakonec leželi těsně vedle sebe. Přestože jsem měl ruce pevně svázané, podařilo se mi vytáhnout nůž ze Samova rukávu a přeříznout mu pouta. Za chviličku jsme už stáli naproti sobě a třeli si ztuhlá těla.
"Musím říct, Same Hawkensi, že jsi docela mazaný chlapík, jestli se nepletu!" chválil traper sám sebe. "V bryndě jsi byl sice už mockrát, ale takhle ošklivě to nevypadalo ještě nikdy."
"Nejdřív se musíme podívat, co se děje venku, Same."
"To si myslím taky, pane, to je ze všeho nejdůležitější."
"A pak bychom potřebovali zbraně! Vy máte nůž, ale já mám jen holé ruce."
"Však ono se něco najde!"
Přistoupili jsme ke vchodu a trochu roztáhli kůže, které ho zakrývaly.
Indiáni právě vytahovali oba zajatce z vedlejší jeskyně a od ohniště se blížil Parranoh. Bylo už tak jasno, že jsme viděli celou kotlinu. Nedaleko vodní brány se Swallow dostal do sporu s hnědákem, kterého ukořistil ubohý Will Parker.

Kousek od obou koní se pásl kostnatý a vytrvalý Vinnetouův hřebec.
Jakmile jsem spatřil svého koně, který mi tak přirostl k srdci, vzdal jsem se hned myšlenky uprchnout pěšky, což by bylo jistě nejjednodušší. Kdyby se nám podařilo zmocnit se zbraní a doběhnout ke koním, mohli bychom snad Indiánům uniknout.
"Vidíte to, pane?" zeptal se Sam Hawkens a tiše se zachichotal.
"Co?"
"Toho chlapíka, co se tamhle rozvaluje v trávě."
"Toho vidím."
"A vidíte taky, co je vedle něj opřené o kámen?"
"To taky."
"Strčí mi tu flintu přímo pod nos! Jestli se opravdu jmenuju Sam Hawkens, je ta puška moje Liddy, tak je to, a pár nábojů má u sebe ten chlap určitě taky!"
Nedbal jsem na radost statečného Sama - všechnu svou pozornost jsem věnoval Parranohovi. Nerozuměl jsem bohužel, co říká oběma zajatcům. Trvalo dost dlouho, než od nich zase odešel. Jeho poslední slova, která pronesl hlasitěji, jsem však slyšel zřetelně. Pochopil jsem z nich, co říkal předtím.
"Připrav se, Pimo! Už pro tebe zatloukají do země kůl. A ty," pokračoval a vrhl přitom podivný pohled na Ellen, "sis už dost dlouho hrála na muže. Teď se místo Ribany staneš Finneteyovou ženou!"
Pokynul svým lidem, aby spoutané zajatce odnesli tam, kde Indiáni tábořili kolem jasně plápolajícího ohně, a vzpřímeně a důstojně odešel.
Bylo třeba jednat rychle. Kdyby zajatce odnesli až k tábořícím Indiánům, nepodařilo by se nám je nikdy osvobodit.
"Same, můžu se na vás spolehnout?"
"Hm, to já nevím, když to nevíte sám! Budete to muset zkusit, jestli se nepletu."
"Vy si vezmete na starost pravého a já levého Indiána. A pak rychle přeřízněte zajatcům pouta."
"A pak honem k Liddy, pane!"
"Jste připraven?"
Sam přikývl s výrazem, který jasně prozrazoval, jak se na nadcházející dobrodružství těší.
"Tak do toho!"
Okamžitě, ale tiše jsme vyrazili za Indiány, kteří za sebou vlekli zajatce, a podařilo se nám k nim nepozorovaně přiskočit. Sam probodl jednoho tak obratně, že se tiše zhroutil, ale já jsem musel druhému nejdříve vytáhnout nůž zpoza opasku, protože jsem neměl žádnou zbraň. Zneškodnil jsem ho až potom.
Vzápětí jsme svázaným přátelům přeřízli pouta. Seběhlo se to všechno tak rychle, že byli volní dřív, než to kdokoli z nepřátel zpozoroval.
"Podívejte se rychle po zbraních!" zvolal jsem, protože mi bylo jasné, že se nám beze zbraní útěk nepodaří. Strhl jsem zabitému Indiánovi z těla váček se střelivem a rozběhl jsem se k Vinnetouovi, který správně odhadl situaci a nevydal se k bráně, ale přímo k Indiánům tábořícím kolem ohně.
Jako vždy, kdy jde o život, je člověk docela jiný než obvykle. Proto jsme i my u vědomí toho, co je v sázce, jednali s potřebnou rázností. Než se přepadení Indiáni vzpamatovali, prodrali jsme se mezi nimi i se zbraněmi, které jsme jim ukořistili.
"Swallowe, Swallowe!" zavolal jsem na svého koně a chviličku nato jsem už seděl na jeho hřbetě. Viděl jsem, že také Vinnetou nasedl na svého hnědáka a Sam Hawkens na prvního koně, který mu padl do ruky.
"Sem ke mně, proboha, rychle!" zavolal jsem na Ellen, marně se snažící vyskočit na Finneteyho hnědáka, který kolem sebe kopal jako šílený. Popadl jsem ji za paži, vytáhl jsem ji k sobě nahoru a otočil koně k bráně, v níž právě zmizel Sam.
Kolem nás vypukl strašlivý zmatek: vzduchem se nesl zuřivý křik, práskaly výstřely, svištěly šípy a bylo už slyšet i dusot a odfrkávání koní, na něž Indiáni nasedali, aby se z"a námi vydali.
Byl jsem z nás tří poslední a nedovedu říct, jak jsem se propletl úzkou, klikatou strží, aniž mě nepřátelé dostihli. Hawkense jsem už nezahlédl. Vinnetou mířil doprava do údolí, jímž jsme sem před několika dny přijeli, a ohlížel se, zda jedu za ním.
Právě jsem se tam chystal zabočit, když se za námi ozval výstřel a já jsem ucítil, jak sebou Ellen škubla. Střela ji zranila.
"Swallowe, přidej!" Celý zděšený jsem koně pobídl, že vzápětí vyrazil vpřed takovým tryskem, jako před časem po výbuchu v New-Venangu.
Když jsem se otočil, spatřil jsem Parranoha na mustangovi těsně za sebou. Ostatní Indiány zakrýval ohyb cesty.
Přestože jsem na Parranoha vrhl jen letmý pohled, viděl jsem, s jakou zběsilostí se nás snaží dostihnout, a pobízel jsem dvojnásob svého koně, na jehož rychlosti
závisel náš osud. Boje s rozzuřeným náčelníkem jsem se přirozeně nebál, ale Ellen mi bránila ve volném pohybu, a tak jsem mohl jen uhánět vpřed.
Pádili jsme podél říčky. Dlouhé kostnaté nohy Vinnetouova ryzáka se míhaly tak, že od nich sršely jiskry a létalo kamení. Swallow s ním držel krok, přestože nesl dvojitou zátěž. Neohlížel jsem se, ale věděl jsem, že je nám Parranoh neustále v patách. Slyšel jsem kopyta jeho hnědáka.
"Jste zraněná?" zeptal jsem se s obavami Ellen.
"Zachraňte hlavně sebe!" zašeptala místo přímé odpovědi. Její teplá krev mi stékala po ruce, kterou jsem ji objímal, hlavu měla unaveně opřenou o mé rameno a tvare stále bledší.
"Budte upřímná, Ellen! Dlouho už to nevydržíte."
"Ale ano," opověděla matným hlasem a podívala se na mě s nepopsatelným výrazem ve tváři. "Nechci odtud, zůstanu u vás, dokud... dokud..."

"Dokud co ...?" zeptal jsem se rozechvěle.
"Dokud neodčiním svou smrtí největší chybu, jakou jsem v životě udělala."
"Ne," zvolal jsem, přitiskl jsem ji k sobě pevněji a vybídl jsem koně k ještě rychlejšímu trysku. "Není důvod, abys zemřela, a zemřít nesmíš! Vybojoval jsem si tě s nasazením vlastního života a nechci už bez tebe žít."
Tu mi Ellen položila obě paže kolem krku, přitiskla mi ústa na rty a po dlouhém polibku řekla:
"Kdybych mohla, žila bych jen a jen pro tebe. Jaké by to bylo štěstí, jak by bylo krásné, kdybych se mohla řídit svou láskou!"Předtucha smrti jí projela srdcem a otřásla odvahou, kterou si sama dodávala. Vyprchala touha po pomstě, kterou až dosud cítila, a bylo zapomenuto všechno, co kdysi ovlivňovalo její myšlení a konání. Považovala teď za štěstf pyjcat ?sa to, čím se provinila na svém ženství, a toto pokání vyplňovalo moje ríejtoužebnější přání. Měla by mi je teď překazit její smrt? Ne, tisíckrát ne?, to se nesmí stát!
Ohlédl jsem se pevně rozhodnut, že tomu zabráním.
Už dávno jsme se vzdálili od říčky a zabočili do otevřené prérie, po níž jsme uháněli rovnoběžně s lesem, který jsme měli po levici. Parranoh zůstal daleko za námi, S,wallow tedy dokázal, že je mnohem lepší než jeho hnědák. Za bílým náčelníkem jeli jednotlivě či ve skupinkách Indiáni, kteří se dosud nevzdávali, přestože jsme získávali stále větší náskok.
Když jsem se podíval opět dopředu, spatřil jsem, že Vinnetou seskočil z koně a stoupl si za něj. Nabíjel ukonstěnou pušku. I já jsem zastavil svého Swallowa. Jemně jsem spustil Ellen na zem, seskočil jsem za ní a položil ji do trávy. Neměl jsem čas nabít pušku, neboť Parranoh byl už příliš blízko. Proto jsem vyskočil znovu na koně a sáhl po tomahavku.
Pronásledovatel jistě viděl, co se chystá, ale dal se strhnout zuřivostí a s tomahavkem v ruce se na mě vrhl. Tu se ozval výstřel z Apačovy pušky. Parranoh sebou škubl a s rozťatou hlavou spadl z koně, zasažen současně mým tomahavkem.
Vinnetou otočil nehybné tělo nohou a řekl:
"Zmije Atabaska už nebude syčet a nazývat náčelníka Apačů Pimem! Můj bratr si může vzít zpátky své zbraně."
Mrtvý Parranoh opravdu měl u sebe můj nůž, sekyrku, revolver i pušku. Rychle jsem si zbraně vzal a vrátil se k Ellen, zatímco Vinnetou chytil Parranohova hnědáka.
S radostí jsem zjistil, že Ellenino zranění není nebezpečné - kulka ji jen škrábla. Neměl jsem čas ošetřit ji, protože Indiáni se mezitím přiblížili tak, že by nás mohly zasáhnout jejich kulky. Proto jsme vyskočili na koně a uháněli stejně rychle jako předtím.
Tu jako by se po naší levici zatřpytily zbraně a zničehonic se mezi nás a naše pronásledovatele z lesa vyřítila početná skupina jezdců a rozjela se proti Indiánům.
Byl to oddíl dragounů z Wilkesovy pevnosti, hlídkující v těchto končinách.
Sotva je Vinnetou spatřil, obrátil koně, předjel vojáky a se zdviženým tomahavkem se vrhl na Oglaly, kteří neměli ani čas zastavit se. Já jsem mezitím seskočil, abych ošetřil Ellen.
S hlubokým zarděním dovolila, abych poraněné místo odkryl a chvatně na ně přiložil nouzový obvaz. Chovala se teď docela jako žena a já jsem byl šťastný, že v jejích očích vidím lásku.
Ellen byla sice zeslábla, ale spíš leknutím a strachem než ztrátou krve. Když jsem ji chtěl opět posadit na koně před sebe, zavrtěla hlavou a přistoupila k hnědákovi, jehož uzdu mi Vinnetou hodil, když mě míjel, a vzápětí mu seděla na hřbetě.
"Udržíš se na něm?" zeptal jsem se starostlivě.
"Musím být silná, poněvadž beze mě nemůžeš žít," odpověděla mi se šťastným úsměvem, zvedla ruku a dodala: "Oglalové už prchají. Pojeďme!"
Měla pravdu. Bez náčelníka, který je předtím vybízel k odporu a teď by aspoň řídil jejich ústup, se Indiáni hnali s dragouny v patách toutéž cestou zpátky. Dalo se očekávat, že se chtějí zachránit v naší kotlině.
Pobídli jsme koně a uháněli kolem zabitých Indiánů ležících v trávě. Naši koně byli tak rychlí, že jsme vojáky dostihli daleko před vodní branou.
Důležité bylo, aby se Indiáni v úzké strži neopevnili. Museli jsme tam vniknout pokud možno před nimi. Proto jsem Ellen zanechal pozadu a hnal jsem Swallowa křovím, cestou necestou kolem pronásledovaných Oglalů a brzy jsem se ocitl po boku Vinnetoua, který jim byl těsně v patách.
Indiáni právě zabočili doleva k bráně a první muž se užuž chystal vjet do strže, když odtamtud třeskl výstřel a Indián padl mrtvý z koně. A hned se ozvala další rána a bez jezdce byl i druhý kůň. Jakmile překvapení Indiáni spatřili, že jsme je téměř obklíčili, obrátili se směrem k Mankizitě a prchali podél vodního toku, nadále pronásledovaní dragouny.
Výstřely, které tak důrazně podpořily náš záměr, udivily nejen Indiány, ale i mě. Nezůstal jsem dlouho na pochybách, kdo byl tím statečným střelcem: dusot prchajících Indiánů ještě nedozněl, a zpoza skaliska opatrně vykoukl z chomáče zcuchaných vousů veliký nos a nad ním se zablýskala mazaná očka. Když nespatřila nepřítele, objevil se za pátrajícím ^čichovým orgánem i zbytek těla.
"Žehnám svým očím, pane! Z které pušky vás sem zase vystřelili, jestli se nepletu?" zeptal se mužík žasnoucí stejně jako já, že se opět vidíme.
"To jste vy, Same? Jak jste se dostal do brány? Viděl jsem na vlastní oči, jak odtud odjíždíte!"
"Odjíždím, pane! Pěkně děkuju! Naskočil jsem na potvoru, která se vůbec nehýbala z místa! Její staré kosti mi chrastily mezi nohama tak, že bych se rozsypal sám, kdybych tu herku neposlal k čertu! Odplížil jsem se pak zpátky a řekl jsem si, že se všichni rudokožci rozjedou za vámi a naše pevnost že zůstane prázdná, tak je to. A měl jsem pravdu. Indiáni byli překvapením celí bez sebe, když se vrátili. Ale kde jste vzali ty vojáky, pane?"
"Narazili jsme na ně cestou, Same. Objevili se právě včas."

"To věřím. Ale pojdle dál, jestli se nepletu, všichni tu ještě leží tak, jak je Indiáni pobili."
Vinnetou vykročil první, my ostatní jsme vedli koně za ním. Když jsme vešli do kotliny, spatřili jsme ho, jak stojí na místě, kde jsme včera tak zarputile bojovali s Indiány: u jeho nohou ležela mrtvola muže, kterého jsme hned všichni poznali. Byl to Old Firehand.
Ležel natažený na zádech, takže jsme viděli ránu, kterou do jeho
prsou vyrvala Parranohova kulka. Oči měl zavřené, na vpadlých tvářích a pevně sevřených ústech tkvěl ještě výraz zmužilého opovrhování smrtí, který si uchoval až do posledního okamžiku svého bohatého života. Zděsil nás však pohled na jeho holou, zkrvavenou lebku. Indiáni ho skalpovali. Kde jsou jeho krásné dlouhé šedivé vlasy? Parranoh je u sebe neměl. Visely opodál na kůlu jako vítězná trofej vedle ostatních skalpů. Ellen nevydržela ten pohled a v slzách padla na milovaného otce.
Poodstoupili jsme, abychom nerušili její bolest. Byl to jeden z nejsmutnějších okamžiků mého života. Dokonce i v oku Vinnetoua, odhodlaného, hrdého a neotřesitelného muže, se zalesklo cosi jako slza, když mi ztěžka položil ruku na rameno a řekl:
"V Apačově duši je tma a jeho srdce je bez světla. Nejraději by položil hlavu vedle hlavy svého přítele a byl mrtvý jako on. Nechť můj bratr učiní šťastnou dceru Ribany, růže od Quicourtu!"
Po několika týdnech jsme ve čtyřech dorazili do končin, kde jsem Ellen spatřil poprvé a vzpomněl si přitom na ducha prérie. Ellen jela na Parranohově hnědáku tak těsně po mém boku, že jsme se mohli držet za ruce. Už před několika dny jsme se od zálesáků doslechli, že se Forsterův zeť, tedy Ellenin bratr, přestěhoval z Omahy do New-Venan-ga, aby obnovil vyhořelý podnik zesnulého naftového magnáta.
Dějiště našeho posledního dobrodružství jsme opustili v doprovodu dragounů. Teď jsme hodlali Ellenina bratra navštívit a pořádně si u něj po přestálých útrapách odpočinout.
"Tady jsme se poprvé pozdravili, Ellen."
"Naštěstí nebo naneštěstí?" zeptala se Ellen a pohlédla mi zářícíma očima do tváře.
"Naštěstí - nemyslíš taky?"
"Myslím!" Řekla jen toto slovo, ale zvuk jejího hlubokého hlasu mi řekl víc než dlouhá řeč.
Vinnetou jel dál a nevšímal si, že jsme se pozdrželi, ale jeho malý společník byl méně shovívavý a netrpělivě na nás zavolal:"Tenhle starý skunk by rád věděl, co se to tam vzadu peče! Naše slečinka by si měla pospíšit, jestli se nepletu! Slunce už zapadlo a Sam Hawkens má chuť na spoustu věcí, které tady nejsou k mání."

Dva Shatterové (1877)

Prérie se půlkruhovitě zařezávala do ustupujícího pralesa a na kraji této "zátoky", jak lovci říkají podobným místům, skupina zálesáků, k níž jsem patřil, rozbila tábor, aby si tu několik dnů odpočinula po předchozí námaze a nalovila při této příležitosti trochu masa. Brzy se nám podařilo přiblížit se k stádu bizonů, a zatímco se ostatní zabývali dvěma telaty, která jsme zastřelili o odvlekli do tábora, vyjel jsem si do savany, protože Swallow nebyl tak unavený jako ostatní koně.
Vyrazil jsem ráno, a teď už bylo slunce několik hodin za vrcholem. Chystal jsem se právě k návratu, když jsem si všiml stop po kopytech, na které jsem narazil v ostrém úhlu. Seskočil jsem z koně, abych si je pečlivě prohlédl.
Byly to podivné stopy. Uprostřed jsem zřetelně rozeznával otisky kopyt dvou koní, vedle nichž jelo po obou stranách po třech jezdcích, a sedmý muž jel chvíli na koni, chvíli šel pěšky a zanechával své otisky tu na jedné, tu na druhé straně. Podle stop to byl Indián. Pozoroval jsem ušlapanou trávu jednotlivých stop a zjistil jsem, že prostřední dvě jsou asi o hodinu starší než ostatní - tráva se na těch místech už zase.zvedala. Bylo mi hned jasné, že ony dva muže pronásleduje sedm jezdců, jejichž stopy byly tak čerstvé, že tudy mohli projet sotva před půlhodinou.
Jelikož stopy vedly přibližně k našemu táboru, rozhodl jsem se, že se po nich vydám. Vedla mě k tomu starost o mé druhy. Byli jsme tady, poblíž řeky Yellowstone, na území Siúxů, kteří se k bělochům chovali nepřátelsky. I když bylo v táboře dost zkušených paží, neměli jsme o střetnutí s Indiány zájem. Proto jsem naskočil na Swallowa a uvedl ho do výhodného kroku, jemuž se na Jihozápadě říká sobrepasso a který spočívá v tom, že kůň zvedá vždy obě pravé a levé nohy současně, avšak přední vždy výš než zadní, což je mnohem rychlejší a plynulejší pohyb než cval.
Tak jsem zanedlouho urazil takový kus cesty, že jsem musel být už blízko pronásledovatelů. Vtom jsem však spatřil dvě pěší stopy; přiblížily se ze strany a napojily se na stopu, kterou jsem nespouštěl z očí.
Seskočil jsem znovu z koně, abych si je prohlédl. Byly to stopy dvou bělochů majících zřejmě velmi odlišnou postavu: stopy jednoho z nich
byly mnohem delší než stopy druhého. Podle polohy stébel tudy prošli ti dva teprve před několika minutami.
Vyskočil jsem na koně a tryskem jsem stopy sledoval s očima upřenýma chvílemi do dálky, kde jsem také brzy zahlédl dva rychle se pohybující body. Jakmile jsem se k nim přiblížil ještě víc, poznal jsem v nich lidské postavy.
Po chvíli se muži ohlédli, spatřili mě, zastavili se a čekali na mě s puškami připravenými k výstřelu. Když jsem si je mohl pořádně prohlédnout, neubránil jsem se úsměvu.
Připadalo mi, že příroda postavila ty dva muže vedle sebe co příkré protiklady.
Jeden byl malý, ale jeho tělo mělo nesmírný objem. Husté, neupravené vousy mu pokrývaly tvář tak, že z ní čouhal jen strašidelný, všemi barvami hrající nos a malá, mazaně se blýskající očka. Paruku, kterou měl nakřivo nasazenou na široké lebce, si už zřejmě dlouho nepročísl či neprokartáčoval, takže se podobala neupravenému a obrácenému ptačímu hnízdu. Na paruce měl posazené něco, co bylo patrně kdysi koženou čepicí. Teď z ní však už všechny chlupy vypelichaly a čepice vypadala jako svraštělý medvědí žaludek. Lovecký kabát, v němž mužík vězel, byl rozhodně ušitý pro mnohem větší osobu, protože mu sahal skoro po kotníky. Z dolních částí těla toho komického trapera byly vidět

jen roztrhané mokasíny.
Druhý muž byl téměř o polovinu větší. Ruce a nohy měl tak tenké a dlouhé, že jsem se obával, že je první závan větru rozfoukne jako stébla. Všechno na něm bylo dlouhé a tenké či úzké: čelo, nos, rty, bezvousá brada, krk, tělo, paže i nohy. Vzadu na hlavě mu balancoval jakýsi podivný předmět, jehož stému pravnukovi by se podle Darwinovy nauky možná dalo říci klobouk, kožený lovecký kabát mu sahal jen pár coulů pod hubené boky a nekonečné nohy vězely ve vysokých pouzdrech, o nichž se nedalo říci, zda to jsou punčochy, kamaše nebo holínky.
Jinak byli oba muži vybaveni jako všichni prérijní lovci a jen tlouštíkova puška si zasloužila zvláštní pozornost: podobala se spíš klacku ulomenému v lese než střelné zbrani. Pažba se zářezy, trhlinami a odloupnutými třískami ztratila už zcela původní tvar a hlaveň, závěr a kování byly rozežrané rzí.
Evropský střelec by se z takové zbraně odvážil vystřelit jen s největší opatrností. Nebyla to však první podobná zbraň, jakou jsem tady už viděl. Cizí člověk by si s takovou vyběhanou starou hlavní vůbec neporadil, ale majitel z ní dokáže střílet mistrovsky.
"Stůjte, pane," zavolal na mě tlouštík, "s jakými úmysly se na téhle louce projíždíte?"
"Projíždíte?" opakoval dloubán a namířil hlaveň pušky přesně na můj nos.
"Odložte ty flinty, pánové," odpověděl jsem. "Nesežeru vás."
"To bych vám ani neradil, abyste se do Dvou Samů zakousnul, pane! Neochutnal byste nic než pár kulatých kousků olova. Odhaduju, že tady v savaně nejste sám. Ke komu patříte?"
"Moji společníci táboří tamhle v zátoce, asi pět mil odtud. Lovíme do zásoby maso a já jsem si kousek vyjel, abych nezlenivěl."
"To je od vás náramně neopatrné, pane, tak je to. Copak nevíte, že se po téhle staré louce špacírujou Indiáni?"
"Špacírujou Indiáni?" opakoval důrazně dloubán.
"Už pár týdnů jsme nezahlédli jediného rudokožce."
"Dneska jich uvidíte požehnaně, pane. Sedm jich pronásleduje Dva Samy od Big Hornu až sem a za nimi táhne celá tlupa Janktonů, tak je to."
"Vy jste ti dva jezdci, jejichž stopy jsem objevil a sledoval?" zeptal jsem se udiveně a starostlivě zároveň, neboť Janktoni jsou nejnesmiřitelnější a nejbojovnější kmen Siúxů. "Kde jste nechali koně a proč jste se vrátili pěšky na vlastní stopu?"
Očička toho malého na mě zamžourala zpola mazaně, zpola soucitně.
"Sam Tlouštík má dojem, že jste greenhorn, pane, když ještě nevíte, co udělá správný zálesák, aby se'přesvědčil, jestli ho někdo sleduje nebo ne. Vrátí se obloukem na svou stopu - když je neporušená, je všechno v pořádku, ale když na ní najde nepřítele, ví hned, na čem je a má své pronásledovatele před sebou místo za sebou. Už vám to došlo?"
"Děkuju za poučení, pane, nebylo ani nutné. Nedovedl jsem si jen vysvětlit, proč jste sesedli z koní a darovali je rudokožcům."
"Darovali? Copak vám přeskočilo, pane?"
"Přeskočilo, pane?" zachraptěl i druhý muž.
"Tak co, pánové?"
"Kdyby se Dva Samové vrátili obloukem na koních, měli by Jankto-ny pořád před sebou. Proto svázali svým koním přední nohy a nechali je u lesa, aby si hloupí Indiáni mysleli, že se tam chtějí utábořit a že si šli nasbírat dříví na oheň."
"Dříví na oheň," opakovala vytáhlá ozvěna.
, Ach," řekl jsem jakoby překvapeně. , Je to daleko odtud?"
"Co by kamenem dohodil, tak je to. Jak velká je vaše skupina, pane?"
"Dvanáct mužů."
"Samí běloši?"
"Ano. Myslíte, že byste naše pušky mohli potřebovat?"
"Teď ne, na těch sedm Indiánů to už nestihneme. Ale vás bychom mohli potřebovat. Půjdete s námi, anebo máte strach?"
"Vypadám tak bojácně?"
"Hm, koně máte dobrého, moc dobrého," odpověděl traper s obdiv-ným pohledem na Swallowa. "Ale vy, vy byste mohl být lepší, tak je to. Připadá mi, že sedíte v sedle jako na přehlídce, na kabátě nemáte jedinou záplatu, váš opasek a všechno, co na něm visí, se jen leskne a vaše puška na ptáky je tak vyblejskaná, jako byste si ji právě koupil. Takže budete asi opravdu greenhorn, pane."
"Greenhorn, pane," ozval se zase ten druhý.
Věděl jsem, jaké předsudky má opravdový zálesák vůči pečlivě udržované výzbroji, a usmál jsem se.
"Jen žádný strach, pane! Slyšel jste o jistém Jaku Hawkinsovi ze St. Louis?"
"To si myslím! Je to nejlepší puškař v celých Státech."
"Tahle puška je právě od něho - henryovka, můžete z ní vypálit pětadvacet kulek na jedno nabití, a tyhle dva revolvery vyrobil také on. A muž, který je nosí, není sice střelec z Kentucky, ale Němec, a nevystřelí si dneska poprvé."
"To nezní špatně, pane. Vaše zbraně jsou výborné a Sam Tlouštík poznal už nejednoho muže z Německa tam za tou velkou louží, který dokázal trefit grizzlyho do oka. Pojďte s námi, ale slezte z koně, protože Indiáni mají zatraceně dobré oči a člověk na koni je vidět snáz než ten, co rajtuje po svých."
Seskočil jsem ze Swallowa, vzal jsem ho za uzdu a cestou jsem se zeptal:
"Ale teď mi povězte i vy, kdo jste, pánové. Já jsem vám o sobě řekl všechno a chci přirozeně vědět, koho podpoří mé kulky."
"Kdo jsme, pane? To by byla zatraceně dlouhá historie, ale já se jmenuju Sam a tamhleten se jmenuje taky Sam, a proto

nám zdejší lidé říkají výhradně Dva Samové. Patříme ke společnosti Dvou Shatterů a máme sklad kožešin tamhle nahoře u vody."
Překvapeně jsem se zastavil a pohlédl na oba Samy. Dva Shatterové, otec a syn, byli nejslavnější trapeři mezi jezery a Mexickým zálivem. Jejich skutečné jméno nikdo neznal. Nikdo nevěděl, odkud pocházejí, ale každý o nich dovedl vyprávět nějaký dobrodružný příběh. Byli zavilými nepřáteli Indiánů, a přestože do jejich tábora nevstoupil nikdo cizí, říkalo se, že tam lze najít víc zlatých nuggetů a indiánských skalpů, než by se vešlo na povoz tažený volem.
"Ke Dvěma Shatterům? Opravdu?"
"Samozřejmě. Jestli se s nimi sejdete, ochotně si s vámi popovídají o Samu Tlouštíkovi a Samu Dlouhánovi, kteří se drží pořád pohromadě. Že je to tak, Same Dlouháne, ty starý mývale?"
Sam Dlouhán souhlasně zachrčel, ale Sam Tlouštík hned vykročil dál, a tak jsme rychle postupovali po stopě.
Po chvíli jsme spatřili úzký pruh lesa vybíhající daleko do prérie. Oba trapeři byli teď opatrnější. Sešli ze stopy, která se táhla kolem lesa, kryli se co nejlépe mezi keři a rozběhli se rovnou k vysokým akáciím a vejmutovkám. Když jsme k nim dorazili, Sam Tlouštík se zastavil.
"Zaplať pánbůh, pane, to nejhorší máme za sebou, tak je to. Hrozilo však nebezpečí, že nás Indiáni prokouknou a počkají si na nás tady, kde by si byli před našimi kulkami jisti a nás by mohli bezpečně postřílet. Ale ti darebáci jsou opravdu hloupější než negři, a to je teď bude stát skalpy."
"Stát skalpy," potvrdil Sam Dlouhán a vydal se za svým druhem, který se opatrně plížil na opačný kraj výběžku. Tam se prostírala jedna z prérijních zátok, po délce rozdělená ve dvě poloviny potokem, jehož oba břehy lemovaly husté keře. Potok tekl od horního konce zátoky a mizel za protilehlým výběžkem lesa. Jediný pohled mi potvrdil, že se lest zkušeným traperům opravdu povedla.
Přebrodili se předtím přes potok, za nímž nechali koně, došli do této části lesa a odtud se obloukem vrátili zpátky na svou stopu. Janktoni sem mezitím dorazili, objevili oba koně a okamžitě se stáhli na druhý břeh, aby tam počkali na návrat bělochů.
Stopy svědčily o tom, že Indiáni prozkoumali nejdřív les, aby se ujistili, že jim nehrozí nebezpečí. Potom se utábořili na volném prostranství na břehu potoka necelých dvě stě kroků od nás. Koně měli přivázané poblíž. Vítr vanul naštěstí k nám, jinak by nás zvířata už dávno ucítila a prozradila.
"Same Dlouháne, ty starý mývale, vidíš ty rudokožce? Podívej se tudyhle, jestli se ti stýská po našich koních. Ani se jich nedotkli. Chopte se pušky, pane! Vy si vezměte na mušku prvního, já si vezmu druhého a Sam Dlouhán třetího, pak popadneme sekyrky a vyrazíme na ně. Máte přece pod kabátem tomahavk?"
"Tomahavk mám, a v pušce dvě rány - vezmu si tedy prvního a čtvrtého."^
"Dobrá. Řekl bych, že se budou zatraceně divit, až to k nim přiletí z docela jiné strany, než čekají!"
Potom třeskly čtyři výstřely a čtyři Indiáni padli na zem. Tři zbývající vyskočili, spatřili nás a rozběhli se ke koním. Prvnímu se to podařilo: vytáhl ze země kolík, vyskočil do sedla a uháněl pryč. Vrhl jsem se na dalšího, který se už také chystal nasednout na koně. Indián vytrhl zpoza opasku tomahavk a rozmáchl se k úderu, ale hned nato klesl k zemi. Můj nůž byl rychlejší. Otočil jsem se a spatřil jsem oba lovce, jak leží na posledním Indiánovi, který se zoufale bránil. Moji pomoc určitě nepotřebovali, zato nám však nesměl uniknout prchající rudokožec.
"Swallowe!"
Můj věrný kůň zůstal pod stromy, ale na mé zavolání okamžitě přiběhl. Vyskočil jsem na něj a objel výběžek lesa. Za ním jsem spatřil
Indiána cválajícího už dost daleko ode mne. Vracel se stejnou cestou, jako přijel.
"Přidej, Swallowe!"
Stačilo jedno slůvko, a mustang vyrazil tryskem vpřed. Uháněl ventre á terre a už za chviličku se ukázalo, že je mnohem lepší než kůň Indiánův. Vzdálenost mezi námi se vteřinu za vteřinou zmenšovala. Zanedlouho jsem byl sotva dvacet koňských délek za ním. Indián o mně věděl a popoháněl svého koně ještě víc.
"Stůj, Swallowe!"
Mustang se zastavil a ani se nepohnul, protože jsem ze smyčky na sedle vytáhl pušku a on věděl, že se chystám vystřelit. Zamířil jsem -a Indián spadl z koně, který běžel dál bez jezdce. Když jsem k muži dojel, byl už mrtvý. Kulka mu prolétla hlavou. Seskočil jsem ze Swallowa a na znamení vítězství jsem Indiánovi odebral nůž, sekyrku a váček se střelivem. Pušku si v leknutí zapomněl v zátoce.
Když jsem usedl opět do sedla a bezděčně se podíval za prchajícím koněm, spatřil jsem na stopě, ale dosud hodně daleko, velkou skupinu blížících se postav. Vyndal jsem dalekohled a roztáhl ho, abych si je prohlédl. Byli to Indiáni sledující naše stopy. Zřejmě Janktoni, o nichž mluvil Sam Tlouštík. Otočil jsem koně a uháněl tryskem zpátky.
"Máte ho, pane?" zeptal se Sam Tlouštík.
"Ano, tady jsou jeho zbraně."
Odpověďmi div neuvízla na rtech, tak mě poděsilo mužovo vzezření. Při zápasu s Indiánem ztratil totiž čepici a paruku a já teď viděl jeho holou lebku, na níž hrála pokožka hroznými barvami. Indiáni ho kdysi zřejmě skalpovali.
"Jestli se nepletu, pane, tak si prohlížíte moji lebku? Před lety jsem padl Janktonům do rukou a přišel jsem přitom o svůj porost. Považovali mě za mrtvého a nechali mě ležet, mizerové. Ale Sam Dloubán, ten starý mýval, mě našel a vzal s sebou. Hrozně se mnou zkusil, než jsem přišel zase k rozumu. Potom jsem si zajel dolů do Cheyenne k holiči a koupil jsem si tam tu myší kožku, které říkají paruka. Stála mě tehdy čtyři svazky bobřích kůží, ale teď už je splacená, stonásobně splacená. Přísahal jsem totiž, že mi rudokožci zaplatí za každý desátý vlas jedním skalpem. Mám jich už v našem úkrytu pěknou hromádku. A doufám, že se ještě zvětší. Tady jsou vaše tři skalpy, pane."
"Děkuju. Mě ještě neskalpovali, a tak o ně nestojím, protože ..."
"Nestojíte o ně?" přerušil mě udiveně Tlouštík. "Dokázal jste nám, že nejste greenhorn ..."

"Nejste greenhorn," přidal se Dloubán a uznale přikývl.
"A přesto ty rudé kůže nechcete?"
"Mám na skalpování jiný názor než vy. Kromě toho odtud musíme rychle zmizet. Blíží se k nám celá skupina Indiánů. Za deset minut budou v zátoce."
"Indiáni?"
Sam Tlouštík vyskočil s čilostí, jakou bych od něho nečekal, rozběhl se ke špičce lesa a vyhlédl do prérie. V mžiku byl zpátky, tři ukořistěné skalpy si zastrčil za opasek, zvedl ze země zbraně a přeskočil potok.
"Pospěš si, Dlouháne, ty starý mývale, vem tři zbývající skalpy a hoď sebou, nebo ti Janktoni projedou mezi těma nekonečnýma nohama."
Já jsem taky zvedl pušku, kterou jsem předtím odložil, a vydal jsem se za oběma Samy. Když jsem se prodral křovím na druhém břehu potoka, seděli už v sedle. Na odpor jsme byli příliš slabí a Indiáni nás nesměli spatřit na otevřené prérii. Odhadoval jsem, že jich bude kolem stovky.
Uháněli jsme co nejrychleji mezi keři a stromy a brzy jsme se dostali na opačnou stranu úzkého lesního výběžku. Koně obou Samů byli znamenití, i když jsem musel Swallowa držet trochu zpátky, abych je nepředhonil. Jeli jsme tryskem tak dlouho, až jsme dorazili k dalšímu vodnímu toku, u něhož Sam Tlouštík zastavil.
"Chcete ke svým společníkům, pane?"
"Samozřejmě. Je to k nim odtud jen něco přes dvě míle a nesmím dopustit, aby si o mě dělali starost. Pojedete přece se mnou."
"Ne, tahle cesta vede ke Dvěma Shatterům, tam budeme za čtvrt hodinky v bezpečí. Když pojedete dál, ohrozíte sebe i své druhy, tak je to. Naše stopy tady zmizí, ale vaše zůstanou a Indiáni je objeví. Pokračujte s námi! Máme sice zakázané vodit do úkrytu cizince, ale vy si zasloužíte výjimku. Rozhodněte se rychle, pane!"
"Rychle, pane!" poprosil taky Sam Dloubán.
"Pojedu s vámi."
Bylo to trochu kvapné rozhodnutí, ale dalo se omluvit. Měl jsem si nechat ujít báječnou příležitost a neseznámit se s Dvěma Shattery? Navíc bych asi opravdu prozradil své druhy, kdyby k nim moje stopy přivedly Indiány - a jestliže tady naše stopy díky potoku opravdu zmizí, najdu možná od úkrytu Shatterových cestu, po níž se k nim dostanu, aniž bych je ohrozil.
Zavedli jsme koně do vody a pokračovali jsme proti proudu. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem, že se v křoví, jímž jsme se prodrali, pohnulo pár větví. Měl jsem dojem, že jsem mezi nimi zahlédl tmavou indiánskou tvář.
"Same, vydejte se jinudy a nevyzradte úkryt, Indiáni jsou už tady."
"Jak to, pane? To není možné, náš náskok byl příliš velký. Pojeďte rychle, určitě se mýlíte."
Vyrazil jsem za oběma Samy, ale připravil jsem si zbraně k výstřelu a pilně jsem se ohlížel. Jelikož jsem už nespatřil nic podezřelého, uklidnil jsem se myšlenkou, že se ta tvář vynořila jen v mé bujné fantazii.
Koryto potoka bylo tvrdé a skalnaté, takže na něm nezůstala sebemenší známka po koňských kopytech. Les byl stále hustší, přiblížil se až k vodě a měl tak hustý podrost, že by se jím nedalo projít.
Tak jsme jeli asi čtvrt hodiny proti proudu, dokud okolní ticho náhle nepřerušilo zvolání:
"Kdo je?" ozval se kdosi, koho jsem neviděl.
"Dva Samové, ty starý mývale!" odpověděl Sam Tlouštík a vrazil hlaveň pušky do křoví. "Otevři, Jime Poltere!"
Křoví, které - jak jsem teď spatřil - jen maskovalo průchod, zmizelo doprava a naši koně mohli vystoupit na břeh.
"Welcome, Same, welcome! Zpátky z kaňonu, všichni, nebo jen vy? Co to vedete za cizince?"
"To uslyšíš později, Jime, později. Teď zakryj tu díru, dole v zátoce jsou Janktoni, nesou nám své skalpy, tak je to."
Muž okamžitě zasunul keře zpátky, a my jsme jeli dál. Před sebou jsme spatřili malou mýtinu, která vznikla tak, že ostrůvek obrovských stromů vyvrácených větrem zporažel i nižší podrost a vytvořil uprostřed pralesa volný prostor. Trápen si na těchto místech pomocí sekyr a ohně často budují skladiště a úkryty, kde přezimují a skrývají se před Indiány.
Uprostřed mýtiny hořel "bílý" oheň, kolem něhož se pohodlně rozvalovalo pár nefalšovaných zálesáků. Mýtinu lemovalo neproniknutelné křoví, a když jsem se rozhlédl kolem dokola, spatřil jsem docela vzadu malý srub, v jehož dveřích stáli dva muži a hleděli na nás.
"Dva Shatterové, pane," řekl Sam Tlouštík a ukázal na ně. "Pojdte, nejdřív musíme k raportu."
"K raportu," opakoval Dlouhán, který se domníval, že tím nejlépe dokáže svou příslušnost k Tlouštíkovi.
Oba muži nám vyšli pár kroků vstříc. Pověsti někdy přehánějí, ale když jsem je teď uviděl před sebou, uvěřil jsem, že toho dokáží víc než stovky jiných.
Otec Shatter měl vskutku obrovitou postavu. Dlouhé bflé vlasy mu spadaly na široká ramena, pohled jeho velkých modrých očí nebyl ještě
vyhaslý stářím, tvář s pevnými rysy byla ošlehaná bouří a nečasem, sněhem a deštěm, vedrem a zimou, a každá píď jeho mohutné postavy svědčila o síle, kterou nedokázaly oslabit ani čas, ani námaha.
Syn byl skoro stejně vysoký a rozhodně stejně statný jako otec. Husté černé vlasy měl dlouhé a svázané do uzlu jako Indiáni, plná, přitom však ostře řezaná tvář byla hnědá od slunce, možná i od přírody, neboť jeho výrazné rysy prozrazovaly, že je mestic; přiléhavá losí košile mu obepínala širokou hruď a jeho pohyby byly neočekávané, obratné a rázné jako pohyby jaguára, který před sebou spatřil nepřítele.
Náš rozhovor začal docela jinak, než jsem očekával. Pohled staršího z mužů zalétl ode mne na mého mustanga.
"Swallow?" zvolal udiveně, "opravdu, je to Swallow! Jak jste k tomu koni přišel, pane?" Jeho pronikavý pohled jako by

mě chtěl probodnout pro podezření, které se ho zmocnilo.
"Dostal jsem ho od Vinnetoua, náčelníka Apačů, s nímž jsem se stýkal na Riu Suance."
"Že by vám dal svého nejlepšího koně? To byste mu musel prokázat moc důležitou službu!"
"Přepadli ho Atabaskové a chtěli ho přivázat k mučednickému kůlu. Nachomýtl jsem se k tomu - no, a zbytek si můžete domyslet! Potuloval jsem se s ním pak po kraji široko daleko. Byl mi znamenitým učitelem, a při rozloučení mi daroval Swallowa."
"Neznám vás, pane, a můžete mi tady vyprávět pohádky. Vinnetou nenabídl Swallowa ani mně a nikomu by ho neprodal, protože se mu žádný kůň na celé savaně nevyrovná. Kdo se na něm objeví tady, toho Josias Shatter považuje za Vinnetouova vraha. Můžete ze sebe to podezření smýt?"
O krok jsem ustoupil a sáhl po noži.
"Řekněte to ještě jednou, a budete mít příležitost změřit ostří mého nože se svým. Jak mám tady na Yellowstonu dokázat, že jsem Swallowa dostal před rokem na Riu Suance?"
Jeho pohled jako by se mi snažil proniknout až do duše.
"Jeden důkaz existuje. Jestli si vás Vinnetou oblíbil, byly před vámi jeho mlčenlivé rty otevřené. Znáte jeho největšího nepřítele?"
"Myslíte Šatungu, náčelníka Janktonů, který mu zavraždil sestru, protože se nestala jeho ženou, ale ženou bílého lovce?"
"A kdo byl ten bílý lovec?"
"Josias Parker z Kentucky."
Muž mi podal ruku.
"Obstál jste, budíte vítán, pane. Ale kde jste přišel k mým Samům?"
"To vám povíme později, pane," vmísil se do hovoru Sam Tlouštík. "Myslím, že vám musím nejdřív říct něco důležitějšího. U Big Hornu nás přepadli Janktoni. Unikl jsem jim jen já a Sam Dlouhán, ten starý mýval. Indiáni však objevili naši stopu a pronásledovali nás až dolů do zátoky, kde teď čekají na naše kulky."
"Na naše kulky," přikývl jeho dlouhý kamarád.
"U sta hromů! Vy jste se nechali opravdu přelstít? Ale to mi budeš vyprávět potom, teď se musíme postarat o vlastní bezpečnost."
Přiložil ruku k ústům a vyrazil křik kúra prérijního. Za okamžik u nás stálo devět ostřílených zálesáků.
"Poslouchejte, hoši, Janktoni jsou dole v zátoce! Všichni víte, co máte v téhle situaci dělat. Indiáni pobili naše lidi nahoře v kaňonu, podrobnosti nám povědí Dva Samové. Bille Hawkensi, utáhni si opasek a vydej se opatrně k zátoce, musím vědět, jak to tam vypadá. Hlídku u brány zdvojnásobíme a z bílého ohně uděláme červený. Vy pojďte dál, pane, a udělejte si podle možnosti pohodlí. Jistě si potřebujete odpočinout."
Vešel jsem s ním do srubu. Tvořila ho jediná místnost, jejíž stěny byly vyložené podivnými a hrůznými tapetami: kolem dokola visely shora dolů indiánské skalpy.
"Posadte se ke stolu a pusťte se do jídla. Musím si promluvit se Dvěma Samy a hned se k vám vrátím."
Starý Shatter vyšel ven. Rozhlédl jsem se po místnosti. Nad dlouhými vlasy skalpů visel celý arzenál zbraní používaných v prérii. Začal jsem počítat skalpy: deset... dvacet... dvacet pět... třicet... Přestal jsem a odvrátil jsem se. Byl to přesvědčivý příklad zběsilosti, s níž se v těchto končinách vede zničující úder vůči lidské rase, která se už beztak zmítá ve smrtelných křečích a je odsouzená k zániku. Hrůzou jsem nemohl jíst, přestože jsem měl hlad.
Po chvíli se Josias Shatter vrátil.
"Dva Samové mi vyprávěli, co se přihodilo. Děkuju vám za pomoc, kterou jste jim poskytl. Není to na nich vidět, ale jsou to moji nejlepší lovci." Sedl si na postel kousek ode mne. "Vy jste si nevzal nic k jídlu?"
"Nemohl jsem," odpověděl jsem s bezděčným pohledem na stěnu.
"Pche! Kdo odejde na Divoký západ, musí do Mississippi hodit především city. Já jsem totiž onen Josias Parker z Kentucky, o němž jste se před chvílí zmínil. Nechci vám vyprávět dlouhý příběh, jaký tu může zažít každý, ale Šatunga mi zaživa upekl bratra u mučednického kůlu, moji ženu a dvě děti oloupil, skalpoval a hodil kojotům, mě samotného štve a pronásleduje až do dnešního dne, a já jsem za to jemu a jeho
kmeni přísahal zkázu a smrt. Janktoni byli silní a mocní - a jděte se teď zeptat, kolik jich zbylo! Dva Shatterové dodrželi slovo. Dneska Šatunga přepadne můj úkryt, ale on a jeho rudí bratři tu najdou jen smrt. Podívejte se!"
Nato přistoupil k zadní stěně srubu a otevřel dveře vedoucí do hustého pralesa, vrátil se a zatáhl za šňůru z bizoní kůže: přední vchod uzavřela silná závora. Potom sundal z hřebíku doutnák a zastrčil ho do malého otvoru v podlaze.
"Chápete, pane?"
Jen jsem přikývl. Zařízení mělo nepřítele vlákat do srubu a tam ho uzavřít, zatímco trapeři uniknou zadem a potom srub vyhodí do povětří.
"V pohoří Big Horn jsou spousty zlata. Objevil jsem tam kaňon s nuggety velkými jako holubí vejce. Polovina mých lidí tam dlouho pracovala, abychom měli po Šatungově smrti dost peněz na život na Východě. Jsem bohatý, zlato je zakopané v tomhle úkrytu. Teď Šatunga moje lidi objevil, přepadl, povraždil a ti dva, kteří mu šťastně unikli..."
Venku se ozval křik kúra prérijního a hned nato výstřel. Josias Parker vyskočil, přistoupil ke dveřím a skrytým mechanismem je otevřel. Padly další výstřely. Skočil jsem také ke vchodu právě včas, abych spatřil, jak se velká skupina Indiánů žene od potoka k mýtině. Tvář, kterou jsem spatřil mezi keři, nebyla tedy přelud. Indiáni nás potají následovali a objevili přitom tajnou cestu na mýtinu. Chudáka Hawken-se přitom zřejmě dopadli a zabili.
"Sakra, to je ale rychlost!" zvolal překvapený Josias Parker a sundal z poličky zapalovač. Doutnák na podlaze se v mžiku rozhořel. Potom lovec otevřel zadní dveře. "Rychle, pane, pomozte mi zachránit zbraně!"
Zatímco se na mýtině lovci kryli za vyvrácenými kmeny a dobře mířenými salvami drželi nepřítele na uzdě, sundali jsme

chvatně ze stěn zbraně a odnesli je do lesa pod připravený přístřešek.
Krátký soumrak se rychle změnil v tmavý večer. Takzvaný "bílý" oheň, živený nejprve po zvyku bělochů velkými poleny a šlehající vysokými plameny, se teď zmenšil, protože na něj lovci přikládali po způsobu Indiánů, kteří větve posunují do plamenů postupně, aby kouř a plameny neprozradily jejich ležení. Útočníci proto ukryté bělochy neviděli, ale byli sami vystaveni jejich kulkám.
Tu se nad mýtinou rozlehl hluboký hlas jejich náčelníka. Na jeho povel vytrhli Indiáni tomahavky a vrhli se ke kmenům, za nimiž leželi trapeři.
"Chlapci, honem ke mně!" zvolal Josias.
Lovci vyskočili a rozeběhli se ke srubu, sledováni Indiány, kteří se snažili dostat také dovnitř.
"Běžte dál, do lesa!" zvolal Josias a mocně se ohánět sekyrou, aby Indiány chvíli zdržel.
Spatřil jsem teď poprvé, proč se mu říká Shatter, Drtič. Nerozháněl se totiž ostřím, ale hlavou své strašlivé zbraně. Každý její úder bezpečně roztříštil lebku zasaženého muže.
Lovci proběhli srubem kolem něj a zadními dveřmi ven. Nakonec jeho syn a za ním i já. Potom vyskočil i starý Shatter, zabouchl dveře a zajistil je dvěma silnými závorami. Podíval se ještě skulinou do místnosti naplněné ohlušujícím, vzteklým křikem Indiánů, a potom zatáhl za provaz a uzavřel i přední vchod.
"Srub je plný, utíkejte chlapci dál, kolem mýtiny a do potoka!"
Rozběhl se napřed a my za ním. Kdo neměl nabitou zbraň, vzal si jednu nebo několik jiných z úkrytu. Kolem mýtiny byla za úkrytem prosekána úzká pěšina, u potoka zamaskovaná několika keři. Prodrali jsme se jimi, vlezli do vody a za chviličku jsme stáli zase na pevné zemi.
Vtom se ozvala tak silná detonace, že se nám zachvěla půda pod nohama: tam, kde stál srub, vyšlehl k nebi obrovský plamen a vynesl do vzduchu jeho trosky. Většinu Indiánů, kteří se kolem srubu předtím seběhli a snažili se osvobodit své druhy uzavřené uvnitř, výbuch zabil. Sotva zbytky srubu spadly na zem, zvolal Josias:
"A teď hurá na ty, co to přežili! Nejdřív vystřelte a pak se chopte nožů a seker!"
Salva měla strašné následky. Ochromení Indiáni se téměř bez odporu stali obětí traperů.
"Rozdmychejte oheň, chlapci, aby tu bylo trochu vidět!" poručil Josias. Dlouhé šedivé vlasy mu vlály kolem hlavy jako hříva, oči mu sršely bojovností, a koho zasáhla jeho sekyra, ten byl ztracený. Syn stál vedle něho a bylo vidět, že je hoden jeho jména.
"Ho-ho-hi!" ozval se bojovný pokřik indiánského náčelníka, který chtěl proběhout kolem mě a vrhnout se na Josiase. Chytil jsem ho za vyčesané a pery ozdobené vlasy, strhl jsem ho zpátky a rozpřáhl jsem se k úderu.
"Zadržte, to je Šatunga, a ten patří mně!" zvolal na mě Josias a popadl Indiána oběma rukama. Rozpoutal se strašlivý zápas. Oba muži stáli, jako by jim nohy vrostly do země, nerozmáchli se pěstí, nožem ani sekyrou, ale svaly měli napjaté k prasknutí: kdo ztratí rovnováhu, propadne vítězi.
Tu k mužům přiskočil Sam Tlouštík. My ostatní jsme museli odrážet útoky nepřátel.
"Vydržte, pane, nepouštějte ho! Teď mi zaplatí za mou paruku!"
Nato odhodil tomahavk, pravačkou vytáhl nůž, vrhl se na Šatungu a bleskurychle ho skalpoval.
Z indiánských hrdel se vydralo děsivé zavytí. Když rudokožci viděli, že jejich náčelník padl, vrhli se na nás a s vypětím posledních sil se ohánět tomahavky a noži tak, že se jim podařilo proklestit si cestu k útěku. Rozběhli jsme se hned za nimi.
Rozpoutala se divoká honička potokem, který byl tak úzký, že vedle sebe mohli běžet nanejvýš dva muži. Na opatrnost a obezřetnost nebyl
čas. Každý utíkal, jak mohl nejrychleji. Kdo upadl, zůstal ležet ve vodě, dokud ho ostatní nepřeskočili.
Tu třeskl daleko vpředu výstřel - potom druhý - a třetí. Co to mělo znamenat?
"Utíkejte, hoši, běžte! Nevím, co se to děje, ale Indiáni zřejmě narazili na odpor. Sevřeme je do kleští!"
Běželi jsme dál a za chvíli jsme Indiány dostihli Vpředu se pořád střílelo - nejprve z pušek, pak se ozval ostrý zvuk revolverů a nakonec pracovala jen tichá, ale neúnavná ocel.
"Jen klidně dál, chlapci," zaslechl jsem náhle před námi hluboký basový hlas, "mají nepřítele i za zády. Až to skončí, uvidíme, na koho měli ti lotři spadeno!"
Ten hlas jsem znal. Patřil starému traperovi, kterého si moji společníci zvolili za vůce.
"Wille Rawleyi!" zavolal jsem na něj, "vydržte a nenechte nikoho utéct!"
"Haló, to je přece náš přítel z Německa, kterého hledáme! Pojďte mládenci, musíme k němu!"
Za pár minut stál Will přede mnou a radostně mi potřásal rukou.
"U sta hromů, pane, už jsme o vás měli strach! Kde jste celou tu dobu trčel?"
"Počkejte chvíli, Wille! Teď máme na práci něco jiného."
Potom k nám přistoupili i ostatní přátelé a projevovali radost, že mě našli. Indiáni byli poraženi na hlavu a téměř rozprášeni - jen několika se podařilo zmizet v hustém podrostu na kraji lesa.
Nejdřív jsme se přesvědčili, že nepřátelé ležící v potoce jsou opravdu mrtví, a potom jsme se vrátili na mýtinu, abychom si ošetřili rány. I když pro nás boj dopadl tak šťastně, nebyl mezi námi nikdo, kdo by neutržil větší či menší šrám.
Na mýtině hořel vysoký bílý oheň a mihotavě osvětloval místo přepadení a zkázy. Josias srdečně přivítal hosty, kteří přišli v tak vhodnou chvíli. Do prérie a na koně je vyhnaly obavy o můj osud. Když objevili koně Indiána, kterého jsem zabil, vydali se po jeho stopě, narazili na stopy Janktonů a ty je zavedly až k potoku, kde Indiáni zanechali své mustangy. Právě když zabili jejich strážce, ozval se výbuch a záře ohně jim ukazovala cestu k místu, kde bude patrně zapotřebí jejich pomoc.
Zatímco mi Josias vlastnoručně obvazoval zranění, které mi na paži způsobil nůž, vyprávěl jsem i já, jak se to všechno seběhlo.

"Teď už vám upřímně věřím, že vaším učitelem byl Vinnetou,"
prohlásil Josias, když jsem skončil. "Budu mu o vás vyprávět, protože se s ním brzy sejdu. Svou přísahu jsem splnil a vydám se teď na Východ. Ale nejdřív přejdu přes Skalnaté hory a povím náčelníkovi Apačů, že vrah jeho sestry je mrtvý."
Tu k nám přistoupili oba Samové, kteří jeho slova slyšeli.
"Vemte mě s sebou, pane," požádal Tlouštík. "Musím Vinnetoua vidět. Daruju vám za to Satungův skalp."
"Skalpy mě už nezajímají, Same. Můj nůž probodl černé srdce vraha. Jeho skalp si můžeš nechat. Ale jestli chceš, pojď se mnou."
"Díky, pane. A co Sam Dlouhán, ten starý mýval?"
"Ať jde s námi taky. Vy dva přece patříte k sobě."
"Výborně, pane, je to tak, a nebudete toho litovat. Nikdo neví, jestli cestou nenarazíme na Indiány, a řekl bych, že se dokonce i Dvěma Shatterům můžou hodit pušky Dvou Samů!"
"Pušky Dvou Samů!" přikývl rozvážně Sam Dlouhán a zatvářil se náramně spokojeně, že může i nadále zůstat u Dvou Shatterů.

Abraham Lincoln (1878)

Tehdy se na Západě žilo daleko veseleji, lip, daleko lip než teď, to vám povídám, a tak tomu můžete věřit! Indiánů se tu prohánělo mnohem víc než dneska a člověk musel mít oči otevřené, když se nechtěl večer uložit ke spánku a ráno se probudit bez skalpu v nebi. Ale tak hrozné to zase nebylo, protože čtyři nebo víc Indiánů si člověk dokáže udržet od těla. Vedle nich se tu vsak potloukala také všelijaká bílá sebranka a tihle mizerové byli tak prohnaní a nebezpeční, že si na ně člověk musel dávat větší pozor než na všechny Indiány mezi Mississippi a velkou louží dohromady.
Nejvíc se mluvilo o jednom muži, který byl mazaný všemi mastmi a tak drzý, že zprávy o něm pronikly až do zemí na starém kontinentě. Slyšel jsem dokonce, že se tam o něm píše ve všech novinách. Znáte ho také, a až vám povím jeho jméno, budete hned vědět, na čem jste. Mluvím totiž o Kanadském Billovi, největším gaunerovi a podvodníkovi ve Spojených státech.
Je to anglický cikán a jmenuje se správně William Jones. Přistěhoval se do Kanady a docela úspěšně tam obchodoval s koňmi, dokud nepřišel na to, že se hrou v karty dá vydělat ještě o trochu víc. Hrál nejdřív nahoře v britských koloniích, a když nabyl opravdového mistrovství, odvážil se i za hranice k Yankeeům. Řádil tak po celém severu, obral i ty nejmazanější gentlemany o poslední cent, a pak se vydal na Západ, kde kromě karet provozoval ještě další kousky, za které by si býval zasloužil desetkrát provaz, kdyby tam panovalo právo. Sešel jsem se s ním i já a seznámil jsem se přitom s proslulým mužem, který ... ale to ještě uslyšíte, koho myslím, a úvod k dobré historce nesmí být příliš dlouhý, jinak zavolají posluchači "tak už dost!", nasednou na koně a odjedou, ještě než člověk pořádně začne.
Tedy já jsem byl ještě trochu zelenáč, ale úder jsem měl už pádný, oči bystré a otevřené, vůli pevnou a z pušky jsem střílel docela obstojně a také nůž jsem použil už párkrát tak šikovně, že to ty druhé překvapilo.
Lovil jsem na horním Arkansasu bobry. Podařil se mi dobrý úlovek, kožešiny jsem prodal mužům ze Společnosti, na které jsem narazil cestou, a teď jsem se u staré dobré Mississippi rozhlížel, jak bych se dostal zpátky k lidem a mohl si tam pár věcí koupit, protože moje výstroj časem notně zchátrala.
Potíž byla v tom, že končiny, jimiž jsem musel projít, byly zatraceně nejisté. Válčili tu spolu Komančové, Coktové, Seminolové a Kríkové, kteří bojovali všemi prostředky a každého bělocha považovali za společného nepřítele. Musel jsem se tedy mít náramně na pozoru. Moje cesta vedla krajem, kde se válčilo, a já byl docela sám, odkázaný jen na vlastní opatrnost a výdrž. Neměl jsem dokonce ani koně - vyloudili ho na mně obchodníci ze Společnosti, a tak jsem musel rajtovat po svých.
Mířil jsem přibližně ke Kouřové hoře a podle svých výpočtů jsem už nemohl být daleko od Arkansasu. Narážel jsem na další a další vodní toky, které k němu směřovaly, a na rozmanitá zvířata žijící jen na březích velkých řek.
Tak jsem se prodíral pralesem a rozhlížel se stále po vhodném
tábořišti, protože se už stmívalo, a náhle jsem zaslechl hlasitý, hluboký mužský hlas pronikající až do hustého křoví. Podle řeči to byl běloch, a tak jsem se neměl čeho bát a zamířil jsem podrostem k místu, odkud zněl jeho hlas.
Co myslíte že jsem uviděl?
Na starém pařezu uprostřed mýtiny stál muž, mával rukama a pronášel ke kmenům sykomor a hikorových stromů řeč, jakou by mohl klidně přednášet na jakémkoli shromáždění. Já jsem dost velký samorost a nedám příliš na to, co mi kdo říká, ale hlas a výraz toho muže mi zmrazily na rtech smích, který mě už málem přepadl, protože mi připadalo komické, že uprostřed pralesa káže broukům a moskytům.
Jak jsem řekl, bylo už dost šero, ale muže a jeho tvář jsem rozeznával ještě zřetelně. Byl vysoký a statný, byl čilý, rázný a houževnatý jako pravý Yankee, měl ostře vystupující nos, upřímné oči jasné jako zrcadlo, úzká ústa, hranatou bradu, a přestože na něm byla vidět dobromysl-nost, dovedl být jistě i veselý a potutelný, když to považoval za správné.
Před pařezem, na němž stál, ležela obrovská sekyra a pěkná puška a další věci, které člověk v těchto končinách potřebuje. Bylo zřejmé, že se učí řečnit, a měl jsem dojem, že před sebou vidím muže, který se bojem, prací a strádáním chce vyšvihnout na lepší místo, než jaké mu může poskytnout Západ.
"Říkáte: Musíme usilovat o to, abychom získali takovou moc nad černochy, že ze strachu zůstanou u nás, i když dostanou svobodu," deklamoval. "To, co Evropané, němečtí Yankeeové, žvaní o humanitě a křesťanské lásce, je podle vás čirý nesmysl. Vládnout že má láska! Láska...? Pche - bič musí vládnout! To říkáte vy, protože myslíte jen na svůj užitek a vaše srdce se změnilo v kámen. Já vám však říkám, že přijde čas, kdy..."
Muž se uprostřed slova odmlčel. Zpozoroval mě, jakmile jsem vystoupil z křoví. Hned seskočil z pařezu, zvedl pušku k

výstřelu a zvolal:
"Stát, už ani krok! Kdo jste?"
"Odložte tu pušku! Nic vám neudělám, ale nechci také dostat hrst broků do těla."
Druhý, pečlivější pohled ho zřejmě přesvědčil o mé mírumilovnosti. Sklonil pušku a přikývl.
"Tak pojdte blíž a řekněte, kdo jste."
"Jmenuju se Tím Summerland, pane, Tim Summerland, od narození, a nedám si z toho počestného jména vzít ani kousíček. A jak se jmenujete vy?"
"Já jsem Lincoln, Abraham Lincoln. Mám tady na vodě vor a chystám se s ním odplout na jih. Co tady děláte?"
"Všechno a nic. Ulovil jsem pár kožešin a prodal jsem je a rád bych také tam dolů, kam máte namířeno vy. Nemohl byste mě kousek svézt?"
"Rád, jestli jste dobrý společník, s kterým se člověk nemusí hádat, Time Summerlande. Kácel jsem tu kmínky, za které se na jihu dobře platí, a jsem s prací hotov. Společník, co se měl vrátit se mnou, mi utekl, a proto jste mi vítaný, jestliže během plavby přiložíte ruku k dílu."
"To se rozumí samo sebou, pane Lincolne. Jak daleko poplujete?"
"Dokud neprodám své dřevo. Ale povězte, jak umíte zacházet s puškou, kterou máte na rameni? Není tu zrovna bezpečno - a dva muži toho moc nezmůžou proti několika tuctům rudokožců, kteří se tu potulují kolem vody."
"Nedělejte si starosti, pane! Jste zřejmě odvážný chlapík, jinak byste tady tak bezstarostně nekřičel na celý les. Ale Tim Summerland taky nemá pro strach uděláno, na to se můžete spolehnout. O čem jste to kázal?"
"Nebylo to nic důležitého. Člověka napadnou o samotě všelijaké myšlenky, které by mohly být pro jiné lidi užitečné. A tak si představu-ju, že ti lidé stojí přede mnou, a říkám jim, co si myslím. Třeba jednou dojde k tomu, že budu opravdu řečnit nejen do větru. Ale teď pojdle se mnou k řece, tam je to bezpečnější a pohodlnější. Všechno je připravené k plavbě, a tak časně ráno odrazíme."
Spatřil jsem k svému údivu, že to k řece bylo už jen pár set kroků. Ležel tam pečlivě svázaný vor a na něm těžký náklad kmínků, které Abrahamovi můžou vynést pěkné peníze. Nastřílel si také zásobu srstnaté a pernaté zvěře, takže se během plavby nebudeme zdržovat lovem. A tak jsme dobře povečeřeli a natáhli se pak s dýmkami u vody a vyprávěli si veselé a smutné příhody, jaké každý občas zažije.
Lincoln měl něco do sebe. Hodně toho prožil a o všem důkladně přemýšlel. Jeho názory ve mně vyvolávaly značný respekt, a když jsme si řekli dobrou noc, věděl jsem, že jsem se dostal do dobré společnosti a že se za svého voraře nemusím stydět.
Druhý den ráno jsme se vydali na cestu. Plavba probíhala hladce, i když k nám občas ze břehu zaletěl šíp nebo kulka. Na řece jsme se Indiánů nemuseli příliš obávat a večer jsme přistáli vždy na takovém místě, kde nám nic nehrozilo. Tak jsme dopluli až k Fortu Gibson, kde jsme chtěli vystoupit na břeh a dát si tam do pořádku pušky. Když jsme osadu spatřili před sebou, bylo pravé poledne, a proto jsme užasli, že nevidíme nikde hlídku či
jinou lidskou bytost. Z komínů nestoupal kouř, a tak se nabízela domněnka, že se tu stalo něco mimořádného.
Z opatrnosti jsme nepřistáli na obvyklém místě, ale plavili jsme se ještě kousek po proudu, jako bychom chtěli osadu minout, a zabočili jsme ke břehu až za zátočinou.
Tam si vzal Lincoln pušku a nůž a vystoupil na břeh.
"Půjdu na průzkum, Time Summerlande. Ty vyhoď kotvu a buď připravený lano okamžitě přeříznout, kdybys spatřil něco podezřelého!" Nato zmizel ve vysokých vrbinách na břehu.
Musím podotknout, že jsme si během plavby začali tykat. Jsem na to dodnes hrdý a nevzdal bych se toho za žádnou jinou funkci nebo poctu.
Udělal jsem, co mi Abraham poručil. Naštěstí nebylo třeba, abych se s vorem vrátil doprostřed řeky. Trvalo však dost dlouho, než se Abraham vrátil. Tvářil se zlostně.
"Musíme do práce, Time. Teď můžeš dokázat, že nejsi špatný zálesák!"
"S radostí. Co jsi objevil?"
"Pevnůstku přepadli Komančové a všechny obyvatele povraždili. Pak se zřejmě vydali na nějaké tažení a nechali tu na stráži jen dvanáct mužů, kteří našli v osadě pálenku a opili se do němoty. Stál jsem mezi nimi, a vůbec o mně nevěděli. Pojď, bude to pro nás dozajista velmi dobrý lov."
Byl to smělý nápad, ale já jsem mu ho nevymlouval. Za chviličku jsme dorazili do pevnůstky. Její přepadení obránci leželi okradeni a skalpováni na zemi. Potom jsme vešli do místnosti, kde se Indiáni vrhli na alkohol. Pili, dokud mohli, a teď leželi ztuhlí kolem převráceného sudu, z něhož vytekl zbytek kořalky na zem.
"Svážeme je," řekl stručně Abraham Lincoln.
V mžiku jsme z jejich pláštěnek nařezali tolik řemenů, kolik jsme potřebovali, a za necelou půlhodinu bylo všech dvanáct rudokožců na našem voru, kde jsme je pevně přivázali ke kmenům, aby nemohli utéct. Prozatím však byli tak opilí, že vůbec nepoznali, co se s nimi vlastně stalo.
Pak jsme se odebrali zpátky do pevnůstky, abychom zachránili, co se ještě dalo zachránit. Museli jsem si přitom pospíšit, protože se Komančové mohli každou chvíli vrátit, a pak bychom byli všichni pravděpodobně ztraceni.
Nápadné nám bylo jedno: zabití běloši byli vesměs okradeni, ale předměty z jejich majetku jsme nikde nenašli. Odnesli jsme mrtvoly také na vor, abychom je později v bezpečí pohřbili, avšak ve chvíli, kdy
jsme už chtěli odrazit od břehu, ozvaly se dva výstřely. Platily nám, ale minuly cíl: jedna kulka mi zasvištěla kolem ucha, druhá roztrhla Abrahamovi rukáv košile z bizoní kůže.
Okamžitě jsme byli zpátky na břehu a běželi jsme vrbinami k místu, odkud na nás kdosi vystřelil - vznášel se tam obláček dýmu. Ležel tam na zemi malý vak. Zatím jsme se do něj nepodívali, protože před námi šelestily větve a my jsme museli dopadnout člověka, který nám usiloval o život.

Když jsme se prodrali vrbinami, spatřili jsme, jak před námi utíká. Byl to běloch. Prchal k pevnůstce, aby se ukryl za budovami. Zvedli jsme oba současně pušky a muž vzápětí klesl k zemi.
Rozběhli jsme se k němu. Měl prostřelenou hruď a byl bezpochyby mrtvý.
"Ach, znáš ho, Time?" zeptal se Lincoln, když si ho prohlédl.
"Nikdy jsem ho neviděl."
"Tak se na něj dobře podívej. Zabili jsme smutně proslulého podvodníka. Je to Kanadský Bili!"
"Kanadský Bili? Je to možné? Co tady dělal? Říkalo se, že je někde u řeky Red."
"Byl všude, i tady, jak vidíš. Kdo ví, jakou roli tu sehrál. Teď stojí před tím, jemuž se musí zodpovídat."
Abraham se sklonil, aby mu prohlédl šaty. Tělo bylo bez života a kapsy prázdné.
"Pojď, Time! Necháme ho tady, ten mizera nám nestojí za to, abychom se kvůli němu vystavovali nebezpečí."
Vrátili jsme se ke koženému vaku. Byl těžký. Když jsme ho na voru otevřeli, našli jsme v něm kromě pokladny z pevnůstky několikeré hodinky, řetízky, prsteny a mnoho cenných drobností, jaké nosívají důstojníci a vojáci. Teďjsme věděli, jakou roli hrál Kanadský Bili při přepadení pevnůstky. Náš vor by se mu býval hodil, aby na něm uprchl i s lupem. Podrobnosti se jistě dovíme, až vyslechneme zajaté Indiány. Byli jsme zvědavi, kdy procitnou, i když nám z jiných důvodů byl jejich současný stav milejší.
Odrazili jsme od břehu a brzy jsme se octli opět uprostřed rychle proudící řeky. Abraham Lincoln stál vpředu a rozhlížel se po hadech, aligátorech a Indiánech, třech největších nepřátelích lodníků v těchto krajích. Netušil jsem tehdy, že brzy zaujme první místo na voru Spojených států, aby ho bezpečně provedl těmi nejprudšími peřejemi, jakými kdy plul.
Když mezi dvěma příběhy uplyne pár let, může se udělat přestávka i při vyprávění. Ani v životě nejde přece nic docela hladce a rychle - zvlášť se zálesáky si osud pohrává a občas jim připraví horkou chvilku.
Zakusil jsem to sám na sobě. Odjel jsem proto do Vicksburgu, abych si tam pořádně opočinul. Ale kdepak! Traperská krev se nespokojí s jiným klidem než s tím, k němuž dospěje každý, kdo vypálí svou poslední kulku a okusí nepřátelský nůž či olovo. Netrvalo ani týden, a čas se mi příšerně vlekl. Začal jsem se vážně zabývat myšlenkou, že vyrazím zase dál, a chodil jsem celý den sem tam kolem řeky a hledal něco, co by mému rozhodnutí dalo určitý směr.
Tak jsem stál jednou na nábřeží, anebo jak se tam tomu říká, a se zájmem jsem pozoroval proudy lidí, valících se z přistávajících parníků a nastupujících na odplouvající lodi, a tu jsem náhle spatřil tvář - řeknu vám - tvář, na kterou jsem nemohl zapomenout, přestože uplynulo už skoro dvacet let, co jsem ji měl před sebou naposledy.
"Betty, Betty Kronerová!" zvolal jsem a prodíral jsem se zástupem k ní. "Bůh žehnej mým očím, jsi to ty, nebo ne?"
"Time," zvolala Betty a spráskla ruce radostí a úžasem, "Time Summerlande, to je ale štěstí, že tě potkávám!"
"Ano, je to štěstí, Betty, zatraceně velké štěstí! Pamatuješ se ještě, jak jsem si tě chtěl vzít a ty jsi nechtěla? Měla jsi Finka Panshlawa radši než mě. Byly to zatra... byly to moc krásné časy, chtěl jsem říct, Betty. Odešla jsi s Panshlawem, ale já na tebe dodnes nezapomněl. Hrome, s láskou, nebo jak tomu lidi říkají, je to opravdu zamotané! Jak se ti dařilo a kde se bereš tady ve Vicksburgu?"
Betty měla najednou vlhké oči, říkám vám, tak vlhké, že jsem si málem musel taky přejet rukou po své staré tváři, protože vám musím říct, že mi je všechno lhostejné, ale Betty Kronerovou nemůžu vidět plakat.
"Ach, Time, mně se dařilo špatně," odpověděla Betty v slzách, "a teď, teď jsem na tom vůbec nejhůř."
"Je to možné?" zvolal jsem. "Čije to vina, Betty? Přiveď ho sem a já ho popadnu za krk, že poběží za svou duší padesát mil, než se dozví, že ji už nikdy nedostane zpátky!"
"Ach, kdyby to šlo, Time, sama to nevím."
"Tak povídej! Anebo pojď, tamhle si můžeme sednout a nebudeme nikomu překážet."
Betty šla se mnou a dala se do vyprávění:
"Panshlaw je mrtvý, Time. Už několik let, mé nejmladší dceři Ellen
je osm. Byla mi snad ze všech nejmilejší, ale teď ji asi taky ztratím."
"Ztratíš? Proboha, ty jsi přišla o děti, Betty?"
"Ano, o všechny čtyři," plakala Betty tiše, ale usedavě. "Odešla jsem s Panshlawem do New Orleansu, kde jsem žila ještě před několika týdny. Pak mě švagrová pozvala na sever, a tak jsem se tam s dětmi vydala. Tady jsem vystoupila z lodi, abych si něco nakoupila, a když jsem se vrátila, byly děti pryč. Nedověděla jsem se nic jiného, než že si pro ně přišel dobře oblečený muž, aby je odvedl k jejich matce."
"U mého zálesáckého nože, Betty, to je ale opravdu nešťastný příběh! Co teď?"
"Nevím, Time. Byla jsem na policejní stanici, ale nepomohlo to. Chodila jsem celé dny a noci po městě, ale marně. Teď už mi došly peníze, protože jsem musela zaplatit za cestu, a jsem v tomhle cizím městě bez rady a pomoci."
"U sta hromů, Betty, to není pravda! Anebo ti Tim Summerland nestačí?"
"Odpusť, Time, nevím přece, jestli se na mě ještě nezlobíš, a nevím taky, jestli jsi na tom tak, abys mi mohl pomoct."
"Jestli se nezlobím? Já na tebe? Kdyby ti to chtěl někdo namluvit, Betty, rozplácnu mu obličej tak, že bude vypadat jako stará mapa! A jak jsem na tom? Něco ti povím, Betty. Tim Summerland to nikam nedotáhl, ale peníze má, hodně peněz, a rád je vydá na to, aby našel tvé děti."
Situace byla trochu horší, než si myslíte. Betty byla totiž propuštěná otrokyně a měla v žilách dost tmavé krve, což bylo vidět nejen na jejích vlasech a barvě pleti, ale i na jejích nehtech. Její děti vypadaly jistě podobně, a jestli je nějaký mizera odvedl z lodi a bude je vydávat za své otroky, nebude snadné dostat je zpátky, i kdybychom věděli, kdo to udělal.
Ze všeho nejdřív jsem Betty zavedl k muži, u něhož jsem bydlel. Jeho žena ji přátelsky přijala. Potom mi Betty všechno důkladně popsala a vylíčila a já jsem se vydal hledat stopu "zvěře", kterou jsem ještě neznal.
Pátral jsem celé dny marně, až jsem jednou náhodně zašel do baru hotelu Washington.
Seděli tam samí zatraceně nóbl gentlemani, kteří na starého Tima Summerlanda hleděli dost udiveně, že se odvážil vejít

do takové luxusní špeluňky. Ale Tim je lepší než mnoho jiných, kteří zvedají nos k nebi, a proto se tím nedal zmýlit.
Náhle vstoupil dovnitř muž, který vypadal lip a vznešeněji než všichni ostatní. Rozhlédl se, jako by jim chtěl srazit hlavy z trupů, otočil
se zase k odchodu, ale vtom spatní mě. Tu se v jeho očích zablýsklo, přistoupil ke mně a podal mi ruku.
"Time Summerlande, ty starý trapere, jaká bouře tě zavála až sem?"
"Lincolne, Abrahame Lincolne, jste to opravdu vy?"
"Ty, ty, nezapomeň, Time, stejně jako tenkrát, kdy jsme k voru přivázali těch dvanáct Indiánů z Fořtu Gibson. Pojď nahoru do mého pokoje, musíš vyprávět!"
Představte si, Lincoln se stal za tu dobu, co jsem ho neviděl, kapitánem, a dokonce lawyerem, u nás doma tomu říkáme advokát, a to všechno beze škol a jen vlastním přičiněním. Měl na venkově obchod a bydlel v tomhle hotelu, ale nejbližším parníkem se chystal odplout.
Vyprávěl jsem mu přirozeně nejdřív historku o Bettiných dětech. Lincoln pozorně naslouchal, nic neřekl, jen několikrát souhlasně přikývl, jako by to už všechno věděl.
"Výborně, Time," řekl pak, "obrátil ses na správného muže. A děti můžeš dostat zpátky, jestli chceš."
"Jestli chci? Zastřelím každého, kdo by tvrdil opak, a oběhnu devade-sátkrát zeměkouli, když budu vědět, že je přitom někde najdu.V
"Dobře, výborně. Jak tedy vypadal muž, který je odvedl z lodi?"
"Jako každý jiný. Kostkované kalhoty, šedivý kabát a žlutý panamák. Nos, dvě nohy a ..."
"A kulhal, kulhal, že je to tak, Time?"
"Hrome, steward něco takového naznačil, ale nevěděl to přesně. Ty toho mizeru znáš, Abrahame?"
"Trochu. Musím ti totiž říct, že mám za úkol stíhat muže, kterého by jedna porota ráda viděla před sebou. Toulá se ze země do země a nikdo ho nemůže najít. Ale já mu jsem v patách. Jak se zdá, provozuje na území odtud k Missouri výnosný obchod s dětmi, odvádí je slušným lidem a prodává je do jižních států, kde se tohle zboží dobře platí. Jenomže já mu to zatrhnu. Půjdeš se mnou?"
"S radostí. Kdy vyrazíme?"
"Hned."
"Výborně, jsem připravený. Ale co Betty?"
"Zůstane tady. Zajdeme k ní a postaráme se, aby jí do našeho návratu nic nechybělo.""Lincolne, ať mě sežere aligátor, jestli někdy zapomenu, že ..."
"To stačí, Time! Jsem odkázaný sám na sebe, v jižních státech mi v téhle věci nikdo nepomůže. Kdo ví, do jaké se dostanu situace. A tak mi bude docela milé mít vedle sebe člověka, na kterého se můžu spolehnout!"
"Takže se k sobě hodíme stejně, jako když jsme Kanadskému Billovi dali ochutnat naše olovo a potom s parádou odevzdali v Kidrenu zajaté Indiány."
"Pokud jde o Kanadského Billa, musím ti říct, že hoje právě v tomhle kraji často vidět. Má prý velké bažinaté pozemky u Redu a týrá tam pro své potěšení spoustu černochů. Karty také ještě nedal z ruky a nedávno vyhrál v St. Louis dvacet tisíc dolarů. Buď jsem se tam nahoře u Arkansasu zmýlil a nebyl to on, anebo na něj naše kulky nestačily. Zatím se napij a zakuř si, připravím se na cestu."
Bylo to nádherné setkání, měl jsem z něj úžasnou radost. Z Lincolna se stal ukázkový gentleman a bylo na něm vidět, že to dotáhne ještě o pořádný kus dál. K mému úžasu vytáhl z kufru starý traperský oblek a za chviličku stál přede mnou tak, jak jsem ho kdysi spatní v lese.
"Jsem připravený, Time. Člověk tu nesmí hlasitě vykřikovat, kdo je a co chce. Kufr pošleme k tvé Betty, ať si ho ponechá na znamení, že se k ní vrátíme."
Všechno na něm bylo jako dřív. O hodinku později jsme nastoupili na parník, našli si jako obyčejní zálesáci místečko na palubě a udělali si co největší pohodlí. Plavba trvala čtyři dny. Neptal jsem se, kde vystoupíme, a nestaral jsem se ani o to, co Lincoln dělá. Věděl jsem, že mi to řekne, až nastane vhodná chvíle. Zatím si důkladně prohlížel každého, kdo nastoupil na loď, ale určitě jsem si toho všiml jen já.
Potom - někde kolem Gamecity - připlul k parníku na člunu muž, který měl s sebou dvě děti. Bylo na nich na první pohled vidět, že mají v žilách černošskou krev. Zřejmě se muže bály a zůstaly schované v koutku, kam je odvedl.
"To je on!" řekl Abraham tiše.
Muž opravdu trochu kulhal, i když měl na sobě jiný oblek. Zůstal na lodi až do večera, kdy zase přestoupil s dětmi do člunu, který na něj zřejmě čekal uprostřed řeky.
"Hrome," řekl Lincoln, "má se na pozoru a unikne nám! Musíme s tím něco udělat."
Odešel za kapitánem a chvíli s ním hovořil. Brzy poté spustili lodníci loďku, do níž jsme slezli, a šest vesel nás poháněl do mlhy, v níž zmizel člun. Lodníci museli zase dostihnout parník, a proto veslovali ze všech sil. Lidé v člunu si nás nevšimli, přestože jsme dorazili ke břehu téměř současně s nimi.
Cesta vedla na plantáž poblíž řeky. Když muž dorazil k táboru, kde bydleli černoši, hvízdl. Nato se objevila postava s bičem v ruce. Byl to jeden z dozorců.
"Vedu ti nové děti. Dej jim najíst a nech je hrát s ostatními, aby nervaly. Kdyby nedaly pokoj, zvalchuj jim hřbet řemenem!"
Náš neznámý zamířil k obytnému domu. Aby nás nespatřil, vydali jsme se k domu oklikou. Na verandě nebyl nikdo, ani v předsíni jsme nikoho nespatřili, ale z otevřeného přízemního okna probleskovalo světlo. Doplížili jsme se k němu. U stolu seděli tři muži, jedním z nich byl náš člověk. Druhý byl asi plantážník a třetí - bože! - ten třetí byl Kanadský Bili. Vypadal přesně tak, jak jsem ho viděl ležet u svých nohou nahoře u Arkansasu.
"Kolik jste jich přivedl dneska, Willmersi?" zeptal se právě.

"Dva. Ale byla to těžká práce, skoro jako s těmi čtyřmi, které jsem vám přivezl z Vicksburgu. Už zkrotly?"
"Nemějte strach, hlad a bič bolí. Pan Thanny dbá na to, aby na stravě neprodělal. Zítra odjedou k Redu. Jestli se mi ti dva noví haranti budou líbit, tak je od vás koupím a vezmu je hned s sebou."
Lincoln mě odtáhl do temného kouta.
"Rozuměl jsi jim, Time?"
"Ovšem."
"Je to opravdu Kanadský Bili!"
"Opravdu."
"Náš výstřel ho tedy nezabil a Indiáni ho svými bylinkami vyléčili."
"Tak to asi bude. Třeba se od něj dneska dovíme, co nám těch dvanáct mizerů nechtělo tehdy v Kidrenu za žádnou cenu říct."
"Nemyslím, že se něco dovíme, není na to vhodná chvíle. Budu teď potřebovat tvou pomoc, Time."
"To rád slyším."
"Mám zatykač, ale ten mi teď asi moc nepomůže."
"To určitě ne. Na Billa?"
"Ne, na toho, kterému tady říkají Willmers. Unáší děti mulatů."
"A prodává je dál?"
"Přesně tak. Přechovává je na téhle plantáži a Bili sem přišel na nákup. Děti tvé Betty jsou tu ještě taky. Slyšel jsi to?"
"Samozřejmě."
"Jak je odtud dostaneme? Po dobrém nám je nedají! Zákon a můj rozkaz tady ctít nebudou a pomoc a podporu tu najdeme také stěží..."
"Co kdybychom to zkusili bez pomoci, Abrahame? Mám zatraceně dobrou pušku a ostatní zbraně také nejsou k zahození."
"Zrovna tak jsem si to představoval. Jinou možnost ani nemáme. Ale jestli se to nepovede, je s námi konec, a proto ti chci..."
"Jenom klid, Abrahame. Jdu do toho s tebou, a tím to končí. Chci, aby Betty dostala zpátky své děti. Těch obchodníků s černým masem se nebojím."
"Tak je to správné. Zítra ráno patří tahle plantáž nám. V osm hodin pluje nahoru parník Wilson. Zjistil jsem, že se kapitán jmenuje Haller a je Němec. Na toho se můžeme spolehnout. Dokud budeme na lodi, jsme pod jeho ochranou. Vytáhni nůž, sundej z ramene pušku a pojdi"
Nikdo nás neviděl, a tak jsme se bez obtíží dostali na verandu, odtud do chodby, a pak už nás od oněch tří mužů dělily jen jedny dveře. Lincoln je rozrazil.
"Dobrý večer, pánové!" pozdravil, přistoupil k oknu, spustil.žaluzie a okno zavřel.
Já jsem zůstal u zamčených dveří a zvedl jsem pušku k líci. Muži vyskočili, ale překvapením ze sebe nevydali ani hlásek.
"Zůstaňte sedět, budu vám dělat společnost."
S nataženým revolverem v ruce si Abraham přitáhl houpací křeslo a posadil se do něj.
"Sakra, co tady chcete?" zeptal se Kanadský Bili, který se vzpamatoval první, a zamířil rukou k opasku.
"Nechtě toho, Bille! Slibuju vám, že vám tu ruku ustřelím, jestli ji nedáte okamžitě zpátky."
Bili uposlechl. Pochopil, že s námi nejsou žádné žerty.
"Ptáte se, co tady chceme? Rád bych věděl, jak jste se z toho dostal, když vás u Fořtu Gibson zasáhla moje kulka? Zřejmě jste měl spadeno na můj vor a na ten kožený vak, když jste na nás dvakrát vystřelil a chtěl nás poslat na onen svět. Jak vidíte, mám s vámi ještě otevřený účet!"
"Takhle to tedy je!" zvolal Bili a vyskočil. "Za to mi teď zaplatíte ..."
"Jen se moc nerozčilujte, Bille, a posadte se, nebo tu kulku v hlavni neudržím. Přiznáváte se tedy, že . .."
"Přiznávám? K ničemu se nepřiznávám. Nevím, o čem to mluvíte! Vím jen, že jste zatracený detektiv a že vás odtud vyhodím."
"Detektiv nejsem, aspoň ve vašem případě ne, a odejdu odtud sám, až se mi zachce. Tohle je spíš soukromá záležitost. Dobře poslouchejte: ten muž, co stojí u dveří, vám teď odebere zbraně, jestli u sebe nějaké máte. Nechtě si je spíš klidně vzít, protože zastřelím každého, komu by se to nelíbilo."
"To bych se vás chtěl nejdřív na něco zeptat," řekl teď Thanny, který až dosud překvapeně mlčel. "Tohle je můj dům. Kdo mě tu přepadne, je lupič, a moji lidé ho zadrží, až je zavolám."
"To uděláte, ale za chvíli. Time Summerlande, pojď. Vytáhni nůž a ukaž jim jeho ostří!"
"Hned se podívám, jestli se u nich něco nenajde."
Muži z nás dostali strach a uposlechli. Zbraně u sebe měli jen Bili a Willmers - Bili nůž, ten druhý nůž a revolver. Odebral jsem jim je a vrátil se ke dveřím.
"Tak, to bychom pro začátek měli," usmál se Lincoln. "Teď přijde to hlavní: povím postupně každému, co mu potřebuju říct. Ostatní budou zatím zticha. Pane Willmersi, vás už znám. Jmenujete se správně Jonáš Forbisch a půjdete na pár dnů se mnou."
Muž zbledl.
"To je lež, to není pravda. Jmenuju se . . ."
"Mlčte, jsme spolu hotovi! Spojená státní banka s radostí uvítá svého zaměstnance, který se tak rychle vypařil, na to se spolehněte. A teď vy, Bille. Položím vám otázku, a vy na ni odpovíte ano, nebo ne. Jestli řeknete slovíčko víc, anebo jestli budete váhat déle než minutu, vystřelím. Jmenuju se Lincoln. Abraham Lincoln, zapamatujte si to."
"Co ode mě chcete?"

"Vydáte mi dobrovolně ty unesené děti, které jste koupil od Forbi-sche, když vám slíbím, že nic neprozradím o Fořtu Gibson?"
"Ano," ozvalo se po chvíli. "Ano, když ..."
"Mlčte, nebo střelím! Nikdy nežertuju! Peníze dostanete zpátky, jestli se u Forbische najdou. A teď vy, vážený pane Thanny. Odpovězte na mé otázky podle pravdy. Když uposlechnete, nic se vám nestane. Tihle dva muži bydlí ve vašem domě?"
"Ano."
"Zboží pana Willmerse máte ve svém táboře?"
"Ano."
"Nechci vaše jednání odsuzovat, ale musíte odčinit, čeho jste se dopustil. Škoda vám přitom nevznikne. Zavedete mě do Forbischova pokoje, ale nepromluvíte už s nikým než se mnou, jinak bude s vámi konec. Pojdte! Time, ty se postarej, abych tady všechno našel tak, jak to opouštím."
"To se rozumí samo sebou."
Nebylo to pro mě snadné a připadalo mi skoro, že je Abraham pryč až příliš dlouho. Minula téměř hodina, než se vrátil. Přišel sám. Jeho výmluvnost a důkazy, které našel v úředníkově pokoji, byly naším štěstím. Plantážník mu slíbil, že se nebude plést do našich záležitostí, když mu to neuškodí, a Lincoln byl tak chytrý, že mu uvěřil.
Se dvěma ostatními byla práce těžší, ale zvládli jsme ji úspěšně, protože plantážník dodržel slovo a nekladl nám do cesty překážky.
Druhý den ráno jsme se spoutaným Forbischem a více než tuctem dětí opustili farmu. Za šťastný výsledek celé akce jsme vděčili výhradně Abrahamově silné osobnosti. Kapitán Haller nás opravdu vzal na loď, a přestože jsme se zajatcem měli ještě určité obtíže, dorazili jsme v pořádku do Vicksburgu.
Dovedete si představit, jakou měla Betty radost, když spatřila své děti. Ostatní jsme vrátili rodičům už cestou. Já jsem zůstal ve Vicksburgu a ... na tu historku s Finkem Panshlawem, kterého měla Betty kdysi radši než mě, jsem už zapomněl - teď má Betty jiného muže, který je lepší než ten první, protože se jmenuje Tim Summerland.Lincoln pokračoval se zajatcem dál na Východ. Už nikdy jsem ho neviděl, ale o to víc jsem o něm slyšel. Znáte ho všichni a zná ho celý svět. Herec John W. Booth ho v divadle zastřelil...
Ale Lincoln žije ve Státech dál, protože to, co vykonal, vykonal pro staletí a takového Abrahama už tam nikdy mít nebudou. A když tu tak sedím a vzpomínám na něj, zní mi pořád v uších: "Ty, ty, nezapomeň, Time, stejně jako tenkrát!" Ano, to byl celý on, muž, který se sám vypracoval tak vysoko jako žádný jiný, a proto měl srdce na správném místě, byl tvrdý jako hikorové dřevo a přitom citlivý jako . . . jako . .. jako bývame my Němci. Zaplať mu to Pán Bůh!

KAREL MAY
Old Firehand
Z německého originálu Old Firehand und andere Erzáhlungen
voň Karl May, vydaného nakladatelstvím Karl-May-Verlag,
Bamberg 1967, přeložil Jiň Stach
Ilustroval Gustav Krum
Obálku s použitím kresby Gustava Kruma
navrhl Václav Kučera
Vydala Olympia, Praha, roku 1991
jako svou 2570. publikaci
1. vydání, 133 strany
Odpovědná redaktorka Heda Bartíková
Výtvarný redaktor Antonín Kalcovský
Technický redaktor Zbyněk Zajíček
Vytiskla Svoboda, a. s., Praha
27-023-91
LANius - Olomouc
ISBN 80-7033-124-0